

Giới thiệu Hãn Tặc

Truyện đô thị mang tên Hãn Tặc nói về vũ trụ mệnh mông, vô biên vô hạn. Cách hệ ngân hà mấy vạn năm ánh sáng bên ngoài tồn tại một thế giới giống như Địa Cầu, thời gian cũng đại khái cùng cấp, cuộc sống, thói quen của con người, thậm chí có chút ít tập tục cũng đại khái giống nhau.

Trên cái tinh cầu này có một quốc gia tên là Hoa Hạ, tại trong nước Hoa Hạ có một tòa danh sơn truyền thừa Đạo giáo mấy ngàn người, tên là Mao Sơn. Nơi này là khởi nguyên của Phái Thượng Thanh.

Mao Sơn Đạo giáo được gọi là "Triều thần Tiên Phủ, thượng cổ Tể Tướng gia", "Đệ nhất phúc địa, thứ tám Động Thiên", có lịch sử từ rất lâu, vạn năm mà không suy...

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt biến thiên, Thương Hải Tang Đền.

Mọi thứ dần dần chìm đắm trong con sông lịch sử.

Đạo gia tiên thuật vô cùng kì diệu đó dần dần thất truyền, đến xã hội hiện đại cũng chỉ còn trong tiểu thuyết, hoặc là xuất hiện trong các câu chuyện xưa.

Là một trong những tựa truyện khai sáng khả năng tưởng tượng và sáng tạo của bạn đọc. Đưa bạn đọc dần thân vào những con đường tác giả bày ra. Để trải nghiệm, mời bạn đọc cùng bước chân vào thế giới của đô thị để khám phá tựa truyện đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Thân Phận Mới

Vũ trụ mệnh mông, vô biên vô hạn. Cách hệ ngân hà mấy vạn năm ánh sáng bên ngoài tồn tại một thế giới giống như Địa Cầu, thời gian cũng đại khái cùng cấp, cuộc sống, thói quen của con người, thậm chí có chút ít tập tục cũng đại khái giống nhau.

Trên cái tinh cầu này có một quốc gia tên là Hoa Hạ, tại trong nước Hoa Hạ có một tòa danh sơn truyền thừa Đạo giáo mấy ngàn người, tên là Mao Sơn. Nơi này là khởi nguyên của Phái Thượng Thanh.

Mao Sơn Đạo giáo được gọi là "Triều thần Tiên Phủ, thượng cổ Tể Tướng gia", "Đệ nhất phúc địa, thứ tám Động Thiên", có lịch sử từ rất lâu, vạn năm mà không suy...

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt biến thiên, Thương Hải Tang Đền.

Mọi thứ dần dần chìm đắm trong con sông lịch sử.

Đạo gia tiên thuật vô cùng kì diệu đó dần dần thất truyền, đến xã hội hiện đại cũng chỉ còn trong tiểu thuyết, hoặc là xuất hiện trong các câu chuyện xưa.

Lúc này thời gian tương đương với địa cầu năm 1972.

Thời điểm này, khắp nơi trên Hoa Hạ đã phát triển, mở rộng ra bốn phía, chùa miếu, đạo quan ở trên cả nước tào ngọ hạo kiếp, mười không còn một. càn nguyên quan Mao sơn tuy có thể may mắn thoát khỏi, nhưng đạo sĩ bên trong cũng đã giải tán, chỉ còn lại có dòng chính truyền nhân thứ năm mươi hai của Phái Thượng Thanh Ngụy Vô Sơn lưu lại tòa đạo quan ngàn năm tuổi.

A..., đúng rồi, trên Mao Sơn còn có hai người, là một đôi thầy trò, lão gọi Khương Hữu Hà, nhỏ gọi Cổ Tiểu Quân.

Năm nay Khương Hữu Hà 55 tuổi, Cổ Tiểu Quân ba tuổi.

Khương Hữu Hà và lão đạo Ngụy Vô Sơn trước kia có quen biết nhau, ba, bốn mươi năm nay trong lúc rối loạn đã có chút giao tình, đến lúc tuổi già, liền đến Mao Sơn làm bạn với Ngụy lão.

trước phải nói rõ một chút kỳ nhân Khương Hữu Hà, lão tiểu tử đó tương đối đặc thù, là truyền nhân thứ sáu mươi ba của Tặc Vương.

"Tặc" nghề này... âm u, hèn mọn bí ối, làm cho người khinh thường... Nhưng quy củ rất nhiều. Bọn hán có địa bàn của mình, bình thường không đi ra ngoài địa bàn hành sự. Mỗi một địa phương đều có một hương chủ quản lý, hương chủ này cũng có truyền lại từ nhiều đời.

"Tổ sư gia" của nghề "Tặc" có từ thời kỳ xuân thu, tức là đời thứ nhất Tặc Vương. Trong giang hồ có lời đồn, trộm chẳng những có đạo của trộm có chuẩn tắc riêng, hơn nữa cũng có một bộ trọn vẹn Không môn kỹ pháp.

Về phần Cổ Tiểu Quân, là Khương Hữu Hà xuống núi bắt cóc đến, chuẩn bị đem đứa bé này bồi dưỡng làm truyền nhân.

Nguy lão đạo tuy có giao tình với Khương Hữu Hà, nhưng đối với cách làm người của hắn, đặc biệt là làm "Nghề" lại tương đối khinh thường, gặp Cổ Tiểu Quân mới ba tuổi lại thông minh lanh lợi, lo lắng hắn đi làm đường, liền có ý định cướp đoạt đồ đệ. Cho nên, lúc Lão tặc dùng huấn luyện, Nguy lão đạo lấy cơ dạy hắn đọc sách biết chữ một tác cũng không rời.

Trên Mao Sơn không sách giáo khoa gì, liền "Tam Tự kinh" đều không có, Nguy Vô Sơn lấy đạo gia bí kíp của Phái Thượng Thanh làm sách dạy học. Mỗi chữ mỗi câu từng câu từng chữ mà dạy Cổ Tiểu Quân đọc sách đọc chữ...

Ngày qua ngày, năm lại năm.

Thủ đoạn huấn luyện Tặc Vương cực kỳ bí hiểm

Cổ Tiểu Quân ba tuổi liền luyện thân pháp, thủ pháp. Mỗi ngày chăm chú khép lại ngón trỏ, ngón giữa, đánh vào đại thụ hơn ba nghìn lần, mục đích để sau này lớn lên hai ngón tay dài ngắn như nhau, đây là điều kiện tất yếu để trở thành Tặc Vương.

Còn có một hạng mỗi ngày đều phải luyện tập, là ở trong nước dùng ngón tay trỏ, ngón giữa kẹp viên đạn thủy tinh. Khương Hữu Hà Nhắc nhở Cổ Tiểu Quân, tốc độ xuất thủ và độ chuẩn xác, là căn cơ của trộm.

Sáu tuổi bắt đầu ở trong nước nóng kẹp đạn thủy tinh, luyện liên tục năm năm, hai ngón tay thiếu chút nữa là nát bét. Năm năm sau, hắn đã có thể trong chớp lát kẹp chuẩn xác đạn thủy tinh ở trong nước sôi mà không mắc một sai lầm nào.

Vì thế nên độ khó cũng được gia tăng, năm hắn mười một tuổi, lão tặc lại để cho Cổ Tiểu Quân kẹp đạn thủy tinh ở trong chảo dầu nóng hổi. Đạn thủy tinh dính dầu, càng thêm trơn, rất khó kẹp lấy, hơn nữa, dầu nóng vượt qua 100 độ, nếu động tác không đủ nhanh thì hậu quả vô cùng khôn lường.

Như thế đến năm mười lăm tuổi, hắn xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, trong nháy mắt có thể gấp lên đạn thủy tinh, hắn đã học được công phu ngón tay chân truyền của Tặc Vương.

Sau đó, lão tặc bắt đầu truyền thụ mật kỹ thuật, đặc biệt là "Ánh mắt". Phải liếc thấy trên người mục tiêu có tiền hay không, có bao nhiêu tiền, giấu ở nơi nào...

Năm đó Cổ Tiểu Quân đã đến mười tám tuổi, lão tặc cảm thấy tên đồ đệ này có thể "Xuất sư" rồi, vì vậy dẫn hắn xuống núi, đến tất cả thành phố lớn của cả nước huấn luyện thực chiến... Hắn không biết, lúc này đồ đệ không chỉ có học xong tất cả bốn sự của hắn, mà còn học xong đạo thuật, tâm pháp của Phái Thượng Thanh, hơn nữa đã trúng "độc" của Nguy lão, vì làm tặc mà cảm thấy hổ thẹn.

Xuống núi chưa tới nửa năm, Cổ Tiểu Quân tìm được cơ hội trốn khỏi sư phụ.

Dưới cơ duyên xảo hợp, hắn tham gia tuyển chọn bộ đội đặc chủng, thuận lợi tòng quân, mấy năm sau tiến vào Quốc an đơn vị "Ngọa Long Quật Khởi" ... Bốn sự của Tặc Vương không chỉ là ăn cắp, tổ sư gia còn để lại một thân đoàn đả công phu và ám khí công phu. hai ngón tay của Cổ Tiểu Quân phóng ra phi đao đã đến tình trạng không thể tưởng tượng, tính cân đối và năng lực phản ứng của thân thể cũng xuất chúng dị thường. Chủ yếu nhất, hắn từ bé đã học nội công tâm pháp chính tông của phái Thượng Thanh. Hai công phu trong một thân, rất nhanh hắn thanh danh đại chấn tại thế giới ngầm quốc tế.

Năm ba mươi tuổi, Cổ Tiểu Quân nhận được thư của Nguy Vô Sơn, biết được hai vị sư phụ trên Mao Sơn bệnh tình nguy kịch, liền vội vã chạy về.

Rời khỏi Mao Sơn hơn mười năm, lúc trở lại hắn mới phát hiện Khương Hữu Hà lại thu một cái đồ đệ, gọi Trương Úc Văn, là một nữ tử hai mươi hai tuổi rất xinh đẹp. Bởi vì là nửa đường học nghề, năng lực đã học nghề bên Tặc Vương bảy năm, nhưng công phu học được chỉ khoảng sáu thành... đương nhiên, phóng lên giang hồ cũng là "Cao thủ" rồi.

Trong thời gian ba ngày, Khương Hữu Hà và Nguy Vô Sơn trước sau tạ thế. Tặc Vương lúc lâm chung dặn dò Cổ Tiểu Quân đừng ném tổ sư gia bốn sự; mà Nguy Vô Sơn lúc lâm chung lại đem Phái Thượng Thanh tu chân tâm pháp truyền cho hắn.

Hắn ở đây Mao Sơn tổng cộng năm ngày.

Xong xuôi tang sự, vội vàng xuống núi. Với tư cách là thành viên trọng yếu của "Ngọa Long Quật Khởi", hắn đi Ma đô chấp hành một nhiệm vụ.

Ma đô, là thành thị lớn nhất của HOa Hạ, cũng là trung tâm kinh tế, văn hóa của Hoa Hạ, từ đầu thế kỷ hai mươi đã được gọi là Đông Phương Bất Dạ Thành.

Nơi đây cũng là căn cứ trọng yếu của "Ngọa Long Quật Khởi", gián điệp các quốc gia, sát thủ, tổ chức xã hội đen thường xuyên ở chỗ này triển khai đánh cờ tranh nhau lợi ích.

Lần này điều Cổ Tiểu Quân đi Ma Đô, là vì "Ngọa Long Quật Khởi" nhận được tin tức, đứng đầu băng sát thủ Jeff của tổ chức sát thủ thế giới "Uất Kim Hương" và Sơn Bản Kiệt Phu được gọi là đệ nhất cận chiến của tổ chức "Thiên Hồ Xã" tại Nhật Bản, nhóm người này chuẩn bị cuối tháng sáu lên vào Ma Đô, mục đích không rõ.

Cao tầng lập tức điều các cao thủ đứng đầu trong nước đến Ma Đô. Cổ Tiểu Quân là ở Mao Sơn nhận được điện thoại trong khi tiến hành hậu sự cho

hai người sư phụ.

Trên thế giới sát thủ đỉnh cấp cũng chỉ có mấy người, lẫn nhau cũng có biết một chút. Jeff, Sơn Bản Kiệt Phu, Đại Hùng Chính Khang, Bạt Đạt Long, Mã Lệ Liên, Phở Kim Tư ...trong đó có lực lượng mới xuất hiện được hai năm qua là Cổ Tiểu Quân.

Hôm nay, Cổ Tiểu Quân ngồi xe lửa đến Ma Đô, tới đón hấn chính là "Ngọa Long Quật Khởi" thứ hai hành động tổ Hoàng Bản.

Sau khi lên xe, xe con chạy tới một cái đại viện thuộc ngoại ô tây Ma Đô, đó là tổng bộ trên mặt đất của Ngọa Long Quật Khởi.

Cuối tháng sáu, chạng vạng tối nhưng thành phố vẫn rất náo nhiệt, người người hối hả đi trên đường.

Trên xe, Cổ Tiểu Quân tùy ý hỏi:

- Hở, thượng cấp thăm dò rõ ràng ý đồ của Jeff và Sơn Bản Kiệt Phu chưa? Hai người đó đến Ma Đô không bình thường tí nào.

Hoàng Bản tên hiệu là "Hở" khoe miệng hơi cười có ý vị thâm trường, cười cười nói :

- Đúng vậy, có lẽ bọn chúng có nhiệm vụ lớn.

Xe chạy được khoảng 20 phút, vượt qua một cái đường nhỏ, sau đó đi vào một con đường nhựa yên tĩnh. Hai bên đường là tường rào, ven đường trồng đầy rẫy cây ngô đồng, tán cây xen lẫn nhau hòa vào một chỗ, ánh sáng của đèn đường do đó bị hạn chế khá nhiều.

Lúc đến một ngã tư đường, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một chiếc xe con chặn đường bọn hấn. Cổ Tiểu Quân thấy tình thế không đúng, phản ứng cực nhanh, nói:

- Cần thận, có biến!

Lúc này quay đầu khẳng định là không kịp, Hoàng Bản giảm mạnh chân ga, vọt mạnh về phía trước.

- Tạch tạch tạch ...

Một loạt đạn của súng tiểu liên phóng tới.

Lúc hai xe va mạnh vào nhau, Cổ Tiểu Quân và Hoàng Bản đồng thời nhào ra ngoài xe. Hai bên giao chiến quanh hai chiếc xe con.

Trong xe đối diện có bốn sát thủ, hỏa lực đầy đủ.

Lúc này lại có thêm một chiếc phi đến từ phía sau, bao vây bọn hấn.

Cổ Tiểu Quân nhún chân một cái, thân thể bay ra ngoài mấy mét, xuyên qua làn đạn, nằm xuống một góc cây ngô đồng, bốn người trong xe lập tức bắn vào cây ngô đồng.

Hấn đưa hai ngón tay phải ra, cắm vào thân cây ngô đồng, ngón tay rắn như thép, sau đó ấn một cái, mượn lực bắn cơ thể lên, rút ngón tay ra khỏi cây rồi lại chọc vào, dùng sức, cơ thể lại bay lên một mét, liên tục mấy động tác như vậy, từ từ lẳng không lên đến một độ cao chuẩn xác rồi vẩy bên trái một phát, bên phải 1 phát... 4 phát súng bắn xong thì bốn sát thủ đã bị giết chết.

Chiếc xe con đằng sau lúc này cũng đã chạy gần đến.

Hấn di chuyển ra sau cây ngô đồng, tay phải không chế cơ thể từ từ hạ xuống, tay trái cầm súng bắn mấy phát. Lúc cao lúc thấp, sát thủ bên trong xe căn bản không xác định được hấn xuất hiện ở đâu.

Cây ngô đồng này cao chừng 7m, có chiều dài 7m như thế đủ để hấn di chuyển, không đến một phút đồng hồ, mấy tên sát thủ phía sau đều bị hấn ngăn chặn, giết chết hai, còn hai tên không dám ngoi đầu lên.

Hoàng Bản hóp lưng lại đi như mèo đến bên cạnh hấn nói :

- Kim thủ, tranh thủ thời gian rút lui, địch tối ta sáng, chạy tới con đường cái phía trước thì có lẽ có cơ hội thoát thân.

Có một chút cơ hội! Đây là cái bẫy!

Cổ Tiểu Quân lúc này không biết, gật gật đầu, nói:

- Lui

Bọn hấn ở phụ cận ngã tư đường, rẽ một cái là vào một con đường khác.

Sơn Bản và Jeff mai phục ở đây, đang chờ bọn hấn chạy đến...

Nhiệm vụ duy nhất của bọn hắn đến Hoa Hạ, chính là liên thủ giết Cổ Tiểu Quân người mới xuất hiện mấy năm gần đây.

Thấy Cổ Tiểu Quân xuất hiện tại trước mặt, được xung cận chiến vô địch Sơn Bản đi theo lộ tuyến chữ "S" rất nhanh tiếp cận, Jeff thì đứng ở đối diện đường cái để lấy tầm bắn áp chế Cổ Tiểu Quân đang chạy nhanh đến.

Cổ Tiểu Quân rất nhanh trốn đến dưới một gốc cây ngô đồng, lập tức dùng lại chiêu cũ, thân thể trong chốc lát đã leo lên cây. Thấy tướng mạo và động tác hai người đối diện, hắn đã biết đây là Jeff và Sơn Bản. . .Phiền toái rồi, hai người này liên thủ, hắn không nắm chắc có thể đánh gục bọn họ.

Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng của hắn mơ hồ cảm thấy không ổn!

Sơn Bản đang nhanh chóng tiếp cận hắn, một khi đến phạm vi 10m, cận chiến vô địch hắn sẽ thành lập ưu thế cực lớn.

Không kịp nghĩ nhiều, Cổ Tiểu Quân nói qua tầng cây :

- Hô, chúng ta lui vào bên trong tường rào.

Hai bên đường đều là tường rào khá cao, chỉ cần chạy đến tường rào, cơ hội thoát thân liền tăng hơn.

Hoàng Bản một mực đi theo phía sau hắn, Khi Cổ Tiểu Quân leo lên cây hắn liền đứng ở dưới, đáp lời :

- được!

Cổ Tiểu Quân đạp chân lên cành cây một cái, thân thể phi về phía tường rào...đúng lúc này, tiếng súng vang lên, hắn cảm giác thân thể chấn động, bị bắn trúng rồi!

Một phát đạn này không phải do Jeff và Sơn Bản bắn, mà đến từ...dưới cây!

Trong chốc lát, hắn hiểu được hết thảy!

Địch nhân sở dĩ nắm hành tung hắn rõ ràng như vậy, là vì trong tổ chức có vấn đề!

Nhưng lúc này hắn đã không kịp phản ứng!

Sau khi bị trúng đạn, thân thể hắn đã mất khống chế. Jeff, Sơn Bản, Hoàng Bản thừa cơ đối diện cuồng xả đạn vào hắn...

Thân thể ầm ầm rơi xuống đất!

Bọn hắn sử dụng loại đạn xuyên thấu cực mạnh, sau khi bắn vào trong cơ thể sẽ phát nổ, lực sát thương kinh người.

Kịch liệt đau nhức!

Từng đợt kịch liệt đau nhức!

Sau đó, hắn cảm giác toàn thân lần nữa chấn động mãnh liệt!

Lập tức bay lên, bay lên. . .

Chuyện gì xảy ra?

Hắn ở trên trời nhìn bao quát phía dưới. . .

Thấy Jeff, Sơn Bản rất nhanh xông lại, và Hoàng Bản đồng loạt xả đạn vào cơ thể hắn... Thân thể của hắn đã rơi trên mặt đất, bị bắn thành tổ ong vò vẽ, máu me tung tóe...

Hoàng Bản hình như còn lo lắng hắn không chết, liền bắn mấy phát vào đầu hắn, thấy hắn chết hẳn rồi, Sơn Bản và Jeff lập tức lui lại. . . Hoàng Bản đứng ở tại chỗ, lấy điện thoại di động ra, chỉ nói một cái từ:

- Ok.

Sau đó lại gọi một cuộc điện thoại khác. . .

trên không

Một hư ảnh không nhìn được bằng mắt thường, nghe thấy tiếng Hoàng Bản "Ok" liền sững sờ, gọi cho ai? báo cáo cho ai vậy? chẳng lẽ trong tổ chức còn có một gián điệp?

Nhưng biết thì sao? hấn đã chết...! Chỉ là bởi vì trước kia luyện qua Thượng Thanh Phái Đạo gia tâm pháp, cho nên linh hồn nhất thời nửa khắc không có tiêu tán. . . Nhưng thời gian chắc hẳn cũng không nhiều rồi, tùy thời sẽ triệt để tiêu tán.

Lúc này, đối diện ngã tư, đột nhiên xuất hiện một nam hài hơn mười tuổi, nhìn bộ dáng có vẻ là đi qua đây, nhưng bị mắc tiểu mà đi đái ở ven đường, sau đó phát hiện tình huống dị thường liền trốn ở sau gốc cây không dám ra, cho đến khi thấy một màn kinh người, sợ hãi đứng ở đó, rồi không khống chế được mà kêu lên, chạy vội vã muốn rời khỏi hiện trường...

Son Bản đứng ở bên cạnh xe, liền leo lên phóng xe đuổi theo.

Phanh một tiếng.

Cổ Tiểu Quân thấy thằng bé bị tông bay lên, sau khi rơi xuống vẫn không nhúc nhích.

Sau đó, một hư ảnh từ thân thể thằng bé bay lên, lượn lờ rồi tiêu tán...

Thấy hư ảnh này thoát lý khỏi cơ thể thằng bé, Cổ Tiểu Quân minh bạch, nam hài này và hấn, linh hồn xuất khiếu, đã bị chết.

Không cam lòng a...!

Hấn cũng theo chân thằng bé kia rời khỏi thế giới này sao?

Hấn cực không cam lòng!

Cổ Tiểu Quân đứng giữa không trung đột nhiên phát hiện một hiện tượng kỳ quái...linh hồn của hấn sao mãi không tiêu tán?

Hấn kinh nghi nghĩ ngợi, thằng bé kia chết muộn hơn hấn, linh hồn đã tiêu tán rồi cơ mà?

Lúc này đám người Son Bản và Jeff rất nhanh rút lui.

Mà Hoàng Bản lo lắng thằng bé không chết, bước nhanh đến bên người thằng bé, cẩn thận kiểm tra, thấy thằng bé đã chết không thể chết lại rồi, hấn mới yên lòng đi đến bên thi thể Cổ Tiểu Quân. Sau đó, hấn bắt đầu "bồi rỗi" gọi điện thoại báo cáo chuyện "ngoại ý muốn" vừa xong.

Với tư cách là cao thủ số một của Ngọa Long Quạt Khôi, kim thủ Cổ Tiểu Quân đột nhiên bị giết, sẽ khiến cao tầng tức giận như thế nào, lòng dạ Hoàng Bản biết rõ.

Không trung.

Cổ Tiểu Quân đang đưa phiêu ở giữa không trung, nghe Hoàng Bản điện thoại "Tự thuật" vừa phát sinh tình huống, còn vừa gọi điện thoại vừa chế tạo miệng vết thương trên cơ thể mình, quá hèn hạ!

Hấn tràn đầy không cam lòng lơ lửng trên không, bỗng nhiên phát hiện, cơ thể thằng bé kia tựa hồ có một lực hút, cực kỳ hấp dẫn, linh hồn hấn không thể khống chế bay lại gần...bay tới phía trên thằng bé, một lực lượng mạnh mẽ kéo hấn xuống dưới, rồi kéo vào thân thể thằng bé....

Sau một lúc, hấn cảm giác cơ thể kịch liệt đau nhức !

Ông trời ạ! Chuyện gì vậy? chẳng nhẽ sống lại? nhập vào cơ thể thằng bé kia sao?

Kịch liệt đau nhức!

Nhưng hấn không thể kêu lên! không thể phản ứng một chút nào! nếu không Hoàng Bản phát hiện nhất định hấn sẽ chết một lần nữa!

Chờ đợi...Hấn chỉ có thể chờ cảnh sát hoặc người khác trong tổ chức đến...

Tuy cảm giác toàn thân đau nhức, nhưng trong lòng Cổ Tiểu Quân lại mừng như điên, ha ha! sống lại với cơ thể mới? Hoàng Bản, chờ đây, Uất Kim Hương, Thiên Hồ Xã, các người chờ xem!

Không biết đã qua bao lâu, hấn mơ mơ màng màng dần khôi phục ý thức, thân thể mệt mỏi chưa từng có, khí lực mờ to mắt đều không có...vì vậy, hấn cứ thế nhắm hai mắt, tỉnh táo cảm nhận cảm giác chết rồi sống lại.

Thật ra, từ lúc hấn khôi phục ý thức thì các suy nghĩ đã tràn ngập trong óc, trong chuyện này có cừu oán, không cam lòng, biệt khuất, cũng có may mắn...

Mặc kệ như thế nào, hấn còn sống, điều này cũng đủ để hấn cảm thấy may mắn!

Đương nhiên, tình huống hiện tại có chút đặc biệt. Hấn đã thay đổi một cái thân thể, nói cách khác, từ nay về sau sẽ đổi một thân phận khác để sống, nhưng mặc kệ, dù sao tất cả trí nhớ vẫn là của hấn, linh hồn vẫn là linh hồn hấn.

Như vậy cũng tốt.

Nếu như ông trời không để cho linh hồn hấn biến mất, hấn sẽ có nhiều cơ hội đi báo thù, đi làm sự tình mình muốn làm.

Hấn nằm ở trên giường bệnh, đầu rất đau, không tập trung nổi tinh thần để suy nghĩ.

Trong mơ mơ màng màng nhớ tới, sau khi nhân viên "Ngọa Long Quạt Khởi" đến hiện trường, phát hiện có hai người còn sống, một là Hoàng Bản bị thương, một là thiếu niên không biết tên. Sau đó liền đưa bọn hấn đi bệnh viện.

Đoán rằng sau khi HOàng Bản biết hấn chưa chết, nhất định sẽ chấn động cực kỳ! Khô cái là không có cơ hội ra tay.

Phiền toái đương nhiên sẽ có...

Hoàng Bản sẽ tìm cơ hội hạ thủ lần nữa, mà Hoàng Bản lại có một đồng phạm, tựa hồ ở trong tổ chức, hơn nữa sẽ có địa vị nhất định. Như vậy, mạng nhỏ của mình vẫn chưa được đảm bảo, với hấn bây giờ, vấn đề lớn nhất là làm sao để sống sót.

Còn nữa, thân thể kia, tạm thời gọi là "Kiếp trước" a, là một tráng hán ba mươi tuổi, là tuổi cường thịnh nhất trong đời, hôm nay nhập vào cái thân thể mới này, hấn đã quay lại mười ba tuổi, là một đệ tử mới đi học.

Điều này làm cho hấn cảm thấy bất đắc dĩ.

trước kia lúc nhận hạ, hấn đọc rất nhiều tiểu thuyết. Nhân vật chính trong truyện cũng xuyên việt, hoặc trùng sinh lại mười mấy năm, tình tiết như thế hấn xem rất nhiều. Nhưng những truyện đó đều là đi đến một không gian hoặc thời gian khác. Tình huống của hấn lại khác, hấn chỉ nhập vào một thân thể khác, thời gian vẫn như cũ, không gian cũng không cải biến. trừ việc hấn đổi một thân thể khác, thì mọi thứ vẫn nguyên y vẫn.

Cái này, rất có ý tứ.

Hấn chậm rãi tìm kiếm trong đầu trí nhớ của chủ nhân thân thể này... Trước khi hôn mê, trí nhớ hai người bọn hấn đã dung hợp lại, đương nhiên, hấn là chủ, nguyên lai linh hồn thăng nhỏ kia tuy đã tiêu tán, nhưng trong đầu vẫn còn sót lại trí nhớ, và giờ bị hấn dung hợp.

Ồ, hấn hiện tại gọi Cổ Thần Dật, mười ba tuổi, đệ tử năm nhất của Ma Đô Văn Lai trung học.

Thành tích học tập không quá tốt, vẫn luôn ở mức trung bình, tính cách cũng bình thường, thuộc về thể loại vừa phải, không nói nhiều, đồng thời là học sinh rất nghe lời.

Tình trạng thân thể và thành tích của hấn, giống như bên ngoài, không có điều gì đặc biệt.

Như vậy cũng tốt, hấn rất hài lòng.

Máu chốt nhất một điểm, thân thể tuy hơi yếu, nhưng mới mười ba tuổi, như thế vẫn đủ thời gian để hấn thay đổi.

Với tư cách là đệ nhất cao thủ của "Ngọa Long Quạt Khởi", hấn trước kia có rất nhiều tiếc nuối, riêng lực sát thương, hấn tuy đứng vào top của giới hắc ám, nhưng trước khi chết lại giao chiến với hai người Jeff và Sơn Bản, lại để cho hấn tỉnh ngộ, luận thực lực, hấn kém hơn Sơn Bản và Jeff. Cho dù không có một phát súng bắn lên của Hoàng Bản, hấn muốn thoát khỏi hai người đuổi giết là rất khó.

Nhưng hiện tại hấn lại có cơ hội.

Ngụy Vô Sơn giao cho hấn bí kíp trước khi lâm chung, là chính tông tu chân bí kíp Đạo giáo Phái Thượng Thanh. Theo lão đạo nói, độ tuổi thích hợp nhất để tu luyện chính là mười ba hoặc mười bốn tuổi. Giờ đây hấn được ông trời đưa đây cho hấn chiếm cứ một thân thể thiếu niên mười ba tuổi, thể chẳng phải là có điều kiện tu chân sao? Nếu như thật sự hấn có thể tu chân, như vậy, hấn không quá khó để vượt qua Sơn Bản và Jeff. Đến lúc đó nợ máu trả bằng máu, để cho bọn họ cảm nhận được tư vị từ vong. . .

Rất tốt! Chờ xem, hấn sẽ đi tìm đám bọn chúng.

Hấn nằm ở trên giường mà nghĩ những sự tình này.

Bởi vì vừa mới tỉnh, thân thể vẫn còn rất yếu, hấn làm những việc này đã cố hết sức. tư duy bị đứt quãng, trong đầu có nhiều nơi còn trống rỗng...Nhưng giống như khi người ta dựng phim vậy, dừng lại một chút sau đó lại được lấp đầy.

Nhưng hấn còn sống, thật sự rất tốt, cũng vì nguyên nhân như vậy, hấn trước khi mở mắt, khóe miệng đã có một chút nhếch lên.

Cảm giác ngũ quan dần dần khôi phục lại...

Phòng bệnh rất yên tĩnh, nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân đi đi lại lại.

Hấn lại nằm khoảng chừng hơn một tiếng, chậm rãi dành dụm một ít lực lượng.

Lại nói, sau khi hấn tỉnh dậy, kỳ thật cũng có một chút lo lắng.

Máu chốt là hấn còn không biết cỡ thân thể này bị thương như thế nào? theo lẽ thường, thiếu niên mười ba tuổi bị xe ô tô lao nhanh đâm vào, thì sẽ bị thương rất nặng.

Bởi vì, giờ phút này hấn lo lắng lớn nhất chính là có bị tàn tật gì không? nếu như có tật, thì sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của hấn.

Qua một thời gian ngắn, hấn đã có thể mở mắt.

- Tiểu Dật, tiểu Dật, người đã tỉnh.

Lần đầu tiên nhìn thấy, là một nữ tử hơn 40 tuổi, mắt đỏ ngầu vì khóc, đang cúi người có chút kính hỉ nhìn hấn, ánh mắt tràn ngập yêu thương..

Ừ, đây là Mẹ của thằng nhỏ này.

Kiếp trước hấn ba tuổi đã bị sư phụ tóm đến Mao Sơn, vì chưa bao giờ có tình thương của cha mẹ, lúc này, sau khi dung hợp trí nhớ của cậu bé, một tia thân tình tự nhiên sinh ra.

Bờ môi giật giật. hấn gọi lên tiếng Mẹ đầu tiên trong cuộc đời.

- Tiểu Dật, không sao, không sao.

Mẹ hấn an ủi, "Xoạch", một giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống mặt hấn, mẹ hấn vội vàng dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi.

Hấn tìm tòi trong trí nhớ của cậu bé này được biết Cha mẹ đều khỏe mạnh. Cha là Cổ Hà làm một nhân viên kỹ thuật, đang được điều đi Ba Cơ Tư Thán để thiết kế nhà máy thủy điện. Mẹ là Cổ Bội Lan, làm hộ sĩ ở bệnh viện, công tác ngay tại bệnh viện trung tâm.

- Mẹ, con bị thương như thế nào? Có bị tàn tật hay không?

Mẹ hấn vội vàng lắc đầu, may mắn nói:

- Tiểu Dật, bác sĩ đã kiểm tra toàn diện, mặc dù có mấy chỗ gãy xương, nhưng không bị sao cả, người không cần phải lo lắng, nghỉ ngơi thật tốt.

Thiếu niên lộ nụ cười như ánh mặt trời, nói :

- Mẹ, thế là tốt rồi, Mẹ đừng thương tâm nữa, con sẽ nhanh khỏe lại.

Mẹ hấn yêu thương vuốt ve mặt hấn một thoáng, nói :

- Hào hài tử, người vừa mới tỉnh, không nên nói nhiều.

Kiếp trước là Cổ Tiểu Quân, kiếp này là thiếu niên Cổ Thần Dật khẽ cười, yên lòng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, tinh thần hấn đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, hấn còn không biết chỗ này là bệnh viện hạng ba tốt nhất của Ma Đô, thấy Mẹ hấn đang tại đầu giường bận bịu cái này cái kia, hấn nghi ngờ hỏi:

- Mẹ không đi làm hả?

trong trí nhớ của thiếu niên, Mẹ hấn là hộ sĩ nên không có được nghỉ cuối tuần, phần lớn thời gian đều đi làm ca.

- Mẹ xin nghỉ. Tiểu Dật, nơi này là bệnh viện Hoa Sơn, ngành gì có liên quan đến quốc gia đem con về đây chữa trị, phí tổn miễn phí toàn bộ.

Mẹ hấn kỳ thật không biết nguyên nhân sâu xa, đương nhiên cũng không biết rõ ngành gì liên quan đến chính phủ mà miễn phí toàn bộ cho nhi tử nàng, càng không biết Hoa Hạ còn có tổ chức như "Ngọa Long Quật Khởi".

Mắt nàng ngấn lệ nói :

- Con xem, chính phủ quan tâm đến chúng ta như vậy, con phải dưỡng bệnh cho tốt, tranh thủ khôi phục sớm.

Cổ Thần Dật "Ah" một tiếng.

Chuyện bán nhau ở buổi tối hôm đó, cũng không phải người ngoài biết được. Thời sự buổi tối chỉ hơi hợt nói rằng tây ngoại ô Thủ Đô có tai nạn xe cộ, đã có mấy người chết, còn ai chết thì đều là cơ mật không mấy ai biết.

Hấn tưởng tượng được, bị đưa đến bệnh viện tốt nhất cứu chữa, là "Ngọa Long Quật Khởi" cần hấn để biết chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao chuyện đêm có quan hệ trọng đại, hơn nữa có rất nhiều điểm đáng ngờ!

Đệ nhất cao thủ trong tổ chức bỏ mình, đối với "Ngọa Long Quật Khởi" mà nói, tuyệt đối là một kiện đại sự.

Sau đó, cẩn thận khám xét hiện trường, so sánh với lời nói của Hoàng Bản, lãnh đạo phát hiện trong đó có rất nhiều kì quặc.

Vì cái gì Cổ Tiểu Quân trúng nhiều đạn như vậy? ngay cả đầu cũng bị bắn, cả người chỉ chút vết đạn, nhưng Hoàng Bản gần hấn như thế mà không có vết thương nào trí mạng?

Vì cái gì mà Cổ Tiểu Quân vừa đến Thủ Đô liền đã bị phục kích? Hơn nữa, đủ loại dấu hiệu cho thấy, phục kích hấn là Sơn Bản, Jeff. Theo phân tích, nhiệm vụ hai người bọn họ đến Thủ Đô chính là ám sát Cổ Tiểu Quân. Vấn đề là, hành tung Cổ Tiểu Quân tựa hồ bị bọn hấn nắm giữ.

Như vậy, thiếu niên kia thấy gì liền vô cùng trọng yếu.

Thấy con trai lần nữa tỉnh lại, một nam tử hơn năm mươi tuổi xuất hiện trong tầm mắt Cổ Thần Dật... Cổ Thần Dật thấy gương mặt quen thuộc này, thiếu chút nữa thốt lên gọi "Lão sư". Cũng may hấn phản ứng nhanh, rất nhanh ý thức được mình đã thay đổi thân phận, thế nên lập tức vả vào mồm...Nếu tiếng "Lão sư" này thốt ra, phiền phức của hấn sau này còn lớn hơn! Không có khả năng tùy tâm an bài con đường trưởng thành của mình, hơn nữa như thế hấn cũng gặp nguy hiểm rất lớn.

Địch nhân, nội bộ gian tế, còn có đối thủ không biết mặt đều muốn hấn chết non.

Mấu chốt nhất chính là, ngoại trừ Hoàng Bản, bên trong tổ chức còn có nội gian có vị trí cao hơn Hoàng Bản, nếu tùy tiện mở miệng, như thế quá mạo hiểm!

Nam tử này là Vương Thận Hành, là Ngọa Long Quật Khởi thầy giáo, Cổ Tiểu Quân lão sư!

Thấy mắt cậu bé chột lóe lên hào quang, hơn nữa còn vả vào mồm, Vương Thận Hành trong nội tâm khẽ động, nói với Mẹ của Cổ Thần Dật :

- Có phu nhân, ta có mấy vấn đề muốn hỏi Cổ Thần Dật, mời người đi ra ngoài một chút có được không?

Cố Bội Lan nhẹ gật đầu, nàng biết rõ vị này chính là người phụ trách bên chính phủ, quanh năm đường thành thói quen tuân lệnh đã khiến nàng rất nhanh rời khỏi giường bệnh.

Vương Thận Hành ngồi xuống đầu giường Cổ Thần Dật nhìn thẳng cậu bé.

Cổ Thần Dật kiếp trước có ba người sư phụ, tặc Vương Khương Hữu Hà, lão đạo Ngụy Vô Đạo, đạo sư Vương Thận Hành. Ba người này đều không phải người đơn giản. Vương Thận Hành là giáo phụ của Ngọa Long Quật Khởi, thanh danh hiển hách trên thế giới, thời điểm Cổ Tiểu Quân chưa thành danh, hấn vẫn là vương bài của Ngọa Long Quật Khởi. Hấn tự nhiên biết rõ sự lợi hại và khôn khéo của sư phụ, bởi vì che dấu rất tốt, lúc này hấn nghiêng đầu, giả trang một bộ nghi hoặc đối mặt với sư phụ...

Lão sư, bây giờ không phải thời điểm nhận nhau đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bạn Gái Kiếp Trước

Bệnh viện Hoa Sơn là địa điểm chuyên môn dành cho cán bộ kỳ cựu, tụ tập toàn bộ nhân viên tốt nhất. Cổ Thần Dật tuy là một học sinh trung học bình thường, nhưng sự tình quá quan trọng, là nhân chứng cực trọng yếu. Ngọa Long Quật Khởi cố ý an bài hấn đến nơi đây trị liệu, tình huống trị liệu hàng ngày đều được báo lên lãnh đạo cấp cao của Ngọa Long Quật Khởi. Vì thế Vương Thận Hành nắm rất rõ tình hình khôi phục thân thể của cậu bé này.

Nhưng một màn lúc trước khiến hấn cảm thấy kỳ quặc.

Ngay khi cậu bé thấy hấn, trong ánh mắt toát lên vẻ kích động như nhìn thấy thân nhân, cùng với cử chỉ muốn nói lại thôi, khiến hấn cảm thấy quen thuộc và kinh ngạc, vấn đề là cậu bé này không thể biết mình a...

Một cảm giác rất kỳ lạ dâng lên trong lòng hấn.

Trầm ngâm một lát, Vương Thận Hành như có điều suy nghĩ hỏi:

- Tiểu bằng hữu, người tên Cổ Thần Dật, đúng không?

Cổ Thần Dật bởi vì thay đổi một thân phận, hơn nữa mới vừa tỉnh lại sau hôn mê, bất tri bất giác lại lộ ra sự thành thực khác với độ tuổi, hỏi lại :

- Sao lại để cho mụ mụ ta ra ngoài?

Một thiếu niên mười ba tuổi có thể khổng chế tiết tấu nói chuyện như vậy khiến nội tâm Vương Thận Hành dâng lên cảm giác quái dị.

Hắn cười nói:

- A...? bởi vì ta muốn biết rõ trước khi ngươi bị xe đâm gục đã nhìn thấy gì và không muốn làm mụ mụ ngươi lo lắng.

Cổ Thần Dật lúc này có chút kịp phản ứng, biểu hiện của mình lại để cho Vương Thận Hành sinh ra hoài nghi, bình tĩnh, bình tĩnh a...!

Vì thế nên hắn biểu lộ sợ hãi, nhớ lại nói :

- Thật đáng sợ! Ngày đó ta từ nhà bạn học về, đi đường Tây Khang, đến đường Thuận Phong, vì mắc tiêu mà đi vào chỗ tối bên trong cây ngô đồng đi, xong việc định đi ra thì thấy một chiếc xe hơi lao ra giữa đường Thuận Phong, sau đó nghe thấy tiếng súng nổ, sợ quá vội vàng trốn một chỗ...

Thời điểm Nhớ lại tình cảnh lúc đó, Cổ Thần Dật đã khổng chế nét mặt của mình, nom nớp lo sợ, sợ hãi, ngạc nhiên, còn có một chút hưng phấn của thiếu niên, đem tình cảnh mình thấy nói ra.

Vương Thận Hành thoáng qua suy tư, sau đó hỏi:

- Ngươi có thấy rõ hai người ngoại quốc cầm súng bắn về người kia không? hình dáng bên ngoài chẳng hạn.

- Không thấy rõ, chỉ cảm giác được hai người này có điều gì đó...ừ, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, cảm giác nếu bị chúng phát hiện thì sẽ bị giết chết...một trong hai người đó là người da đen.

Trong đầu hắn tìm tòi trí nhớ của chủ nhân trước, hoàn toàn thuật lại theo trí nhớ kia...nếu để lộ ra quá nhiều tin tức, lão sư Vương Thận Hành sẽ hoài nghi.

Vương Thận Hành là hạng người gì, người ngoài không có biết, nhưng hắn tận mắt nhìn thấy, không nói võ công cực kỳ cao, kỹ thuật bắn súng kinh người, năng lực suy luận, phân tích đều là số một ở trong nước. Hơn nữa, lại cẩn thận và tính toán như hồ ly. Trong tổ chức liền có danh hiệu là "Thiên hồ".

- Ngươi còn nhìn thấy gì? Xin ngươi cẩn thận nhớ lại, đem những gì thấy được nói cho ta biết.

Thiếu niên không chút nào hàm hồ nói :

- Không còn gì cả.

Trong nội tâm cũng thở dài :

- Lão sư, Hoàng Bản sự tình hiện tại không thể nói a..., dùng thân phận bây giờ, cho dù có đem chân tướng nói ra, ngươi tin, nhưng những người khác cũng không nhất định. Hoàng Bản có hậu trường a! Nói ra, ta chỉ sợ mạng nhỏ này kết thúc. Thế cục bây giờ, biện pháp bảo vệ mình tốt nhất chính là giấu diếm toàn bộ sự tình về Hoàng Bản, để cho bọn họ biết ta không thấy gì cả...Một thiếu niên hơn mười tuổi, nhìn thấy bắn nhau kịch liệt như thế, lại chết rất nhiều người, nhất định sẽ vô cùng sợ hãi, không dám nhìn, cho dù nhìn thấy mà quên mất thì cũng là điều bình thường. Hơn nữa, chính mình lại bị xe đâm cho bất tỉnh, Hoàng Bản bọn hắn sẽ tiếp nhận cách nói này. Đương nhiên, bọn hắn chỉ cần có cơ hội sẽ hạ thủ, nhưng trước mắt có thể kéo dài thì kéo dài, đợi đến lúc thân thể mình khôi phục, như vậy sẽ có một ít năng lực tự vệ...

Hơn nữa, cho dù hắn không giữ lại đem hết mọi chuyện về trùng sinh nói ra, kết quả vẫn là đa số mọi người không tin, dù sao chuyện đã quá ly kỳ.

Mà có thể là, hắn từ nay về sau không thể phát triển tự do, sẽ bị người ta đem đi giải phẫu cũng nên. Như thế sao lại mua dây vào mình?

Vương Thận Hành châm chọc một hồi, lại hỏi :

- Vậy ngươi có thấy đồng chí Cổ Tiểu Quân...những người bên cạnh người bị chết kia có làm thế nào không? có thể nhớ một ít không?

- Ta không có chú ý người khác, chỉ thấy người kia, Cổ Tiểu Quân đứng không? hắn rơi từ trên cây xuống, vì lúc đấy ta và hắn bị một gốc cây che mắt, cho nên không rõ ràng. Ta chỉ thấy người da đen và người Nhật Bản đi về phía hắn, sau đó nổ súng liên tục vào hắn.

Vương Thận Hành cau mày hỏi:

- Vậy lúc hắn rơi xuống, có tiếng súng không?

- Có a...tiếng súng không hề ngừng, từ lúc hắn nhảy khỏi xe vẫn luôn có tiếng súng.

Vương Thận Hành lấy ra một tờ giấy trắng, sau đó dùng bút vẽ ra một cái sơ đồ, rồi hỏi vị trí của Cổ Tiểu Quân rơi xuống từ trên cây và vị trí của hai sát thủ.

Cổ Thần Dật trả lời đúng như thực tế.

Vương Thận Hành vẽ xong đưa cho Cổ Thần Dật xem, sau khi được xác nhận chân mày nhú chặt hơn, lắm bả nói :

- Không hợp lý a..., dựa theo vị trí đối lập nhau thế này, súng của Jeff và Son Bản đều không thể bắn được hấn.

Cổ Thần Dật chỉ có trầm mặc.

Vương Thận Hành nhân tiện nói:

- Cảm ơn Thần Dật tiểu bằng hữu, hôm nay tạm thời cứ như vậy đã. Bất quá, các loại vấn đề về bắn súng, người chết, nếu như không cần thiết thì đừng nói cho mụ mụ người biết, không năng lại lo lắng.

- Ân

- Tốt lắm, ta còn sẽ đến xem ngươi.

Chờ Vương Thuận Hành rời đi, Mẹ hấn tiến đến hỏi:

- Tiểu Dật, có chuyện gì vậy?

- Mẹ, không có chuyện gì, hấn hỏi con bị xe đâm như thế nào, còn hỏi con nhìn thấy gì.

Mẹ hấn có chút lo lắng hỏi :

- Ngươi nói như thế nào? hôm đó có bắn nhau thật hả?

- Mẹ, lúc đó con sợ hãi trốn ở sau cây không dám di chuyển, không có thấy cái gì cả, đều trả lời đúng như mình biết. Mẹ đừng lo lắng, người đó muốn biết một chút là đã xảy ra chuyện gì.

Đảo mắt đã qua hai ngày.

Thời kì mười hai mười ba tuổi rất tràn đầy sinh cơ, tốc độ khôi phục thân thể rất nhanh.

Hai ngày này, Vương Thận Hành tuy không đến, nhưng hai có hai người đến hỏi thăm sự tình ngày đó, Cổ Dật Thần đã có chủ ý, toàn bộ dựa theo lúc trả lời Vương Thận Hành mà nói.

Sau khi ghi chép lời nói, cũng bảo hấn lần dấu vân tay.

Ước chừng là nghĩ đến cậu bé sẽ không gạt mẹ của mình, cho nên, hai lần đó, bọn hấn đều không yêu cầu Mẹ hấn là Cổ Bội Lan ra ngoài. Nhưng sau đó lại tìm Mẹ hấn nói chuyện, bảo chuyện phát sinh bắn nhau liên lụy tới lợi ích quốc gia, không thể truyền ra ngoài...Cổ Bội Lan trịnh trọng bày tỏ thái độ nhất định sẽ giữ bí mật.

Vì thế Mẹ hấn lại nhiều hơn một phần tâm sự...

Sau khi nhĩ tử gặp chuyện không may, nàng gọi điện thoại cho trượng phu đang đi công tác. Cổ Hà vốn định về, nhưng khi nghe nói nhĩ tử đã bình phục khá tốt, sẽ không lưu lại di chứng liên cái biến chủ ý. Bởi vì nhà máy điện hạt nhân bên kia đang đúng thời kỳ mấu chốt, hấn là người nặng trách nhiệm, nếu như không có đại sự, hấn sẽ chờ lúc công việc rảnh rồi mới về.

Như vậy, thời gian mẫu tử hai người ở với nhau, mẹ hấn nhìn về phía Cổ Thần Dật đều có một tia lo lắng..Lúc này, nàng đã minh bạch vì sao chính phủ tại chịu tất cả chi phí chữa bệnh, hơn nữa là trợ cấp kinh tế cho bọn hấn.

Liên lụy tới bí mật quốc gia, sẽ mang ảnh hưởng như thế nào đến đứa nhỏ đây? sau khi khỏi bệnh, chính phủ có hạn chế gì với nó không? ảnh hưởng gì đến tiền đồ sau này không?

với tư cách là mẹ, những thứ này nàng không thể không cân nhắc.

- Mẹ, mẹ lại có tâm sự rồi.

Qua mấy ngày ở chung, hấn đã tiếp nhận cái gia đình này, đã tiếp nhận người Mẹ này.

Cổ Bội Lan cười cười, nói:

- Mẹ không có việc gì, tiểu Dật không cần lo lắng, hảo hảo dưỡng thương.

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng bệnh xuất hiện một nữ tử xinh đẹp khoảng 24 - 25 tuổi, gõ cửa hỏi :

- A di, đây là phòng bệnh của Cổ Thần Dật phải không ạ?

Cố Bộ Lan ngồi ở đầu giường đứng lên, nhìn nữ tử ôm bó hoa tươi gật đầu nói :

- Đúng vậy, xin hỏi người là....

Cố Thần Dật nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, trong lòng chấn động...người đến không phải ai khác, chính là thành viên của tiểu tổ số 1 của Ngọa Long Quật Khởi, "Ngân thủ" Hoàng Y Y.

Tiểu tổ bọn hắn có tổng cộng 8 người, Hoàng Y Y là phái nữ duy nhất, năng lực máy tính xuất chúng, có thể phá giải các loại mật mã, xâm nhập hệ thống của đối phương.

Kiếp trước, hắn và Hoàng Y Y hợp tác, có rất nhiều thành công, năm trước xâm nhập khu tam giác vàng của Thái Lan, thành công tiêu diệt một tổ chức ám sát nhằm vào Hoa Hạ, Kim thủ đi ba bước giết ba người, nếu như có người thấy, nhất định sẽ chấn kinh thế giới ngầm.

Hoàng Y Y, người đã đến rồi a...!

Trong trí nhớ của hắn, năm hắn mười tám tuổi sau khi rời khỏi sư phụ Khương Hữu Hà, liền tòng quân nhập ngũ, rồi không ngừng huấn luyện...sau khi bị Ngọa Long Quật Khởi điều tra xong, hắn lại bái Vương Thận Hành làm sư phụ, hắn huấn luyện càng thêm gian khổ, đến hai mươi tuổi hắn đều không có bằng hữu. Sau hành trình ở Thái Lan, hắn và Hoàng Y Y đã yêu nhau, nàng không có việc gì đều cùng ở một chỗ với hắn.

Trước đây hắn chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương, sau khi biết và ở chung với Hoàng Y Y hắn cảm giác được tâm hồn yên bình, điềm mật, ngọt ngào, có cảm giác quy túc.

Lần trước đi Mao Sơn gặp sư phụ lần cuối, sau đó xuống núi đi Thủ Đô chấp hành nhiệm vụ, mọi việc hắn đều gọi điện nói qua với Hoàng Y Y.

Hai người họ đang trong giai đoạn mặn nồng, giữa hai người đã có nhiều thấu đáo, nói đến hôn nhân có vẻ sớm, nhưng tâm linh đã có ý đó từ sớm.

Không nghĩ tới đã xảy ra chuyện!

Trước đây, hắn còn chưa kịp nói chuyện này, hắc mặc dù trọng sinh, nhưng đã thay đổi một thân thể, thay đổi thân phận, Hoàng Y Y liền làm sao đây? Có thể nói hết cho nàng sao?

Có thể sao?

Trong nội tâm hắn rất nhanh nhận định việc này.

Tin Cố Tiểu Quân gặp chuyện không may, Hoàng Y Y mấy ngày sau mới biết đấy.

Bọn họ đều là người bí mật của tổ chức, lúc thi hành nhiệm vụ thì vài ngày không nhận được tin tức là bình thường vì thế vài ngày đầu nàng không liên hệ được với Cố Tiểu Quân nàng cũng không thấy lạ, nhưng sau đó lại nhận được tin tức kinh tâm động phách. Sau khi nhận được tin tức, nàng vội vàng đến Thủ Đô, sau khi từ chỗ Vương Thận Hành biết được mọi chuyện, nàng vẫn không thể tiếp nhận.

Trong lòng nàng "Kim thủ" Cố Tiểu Quân giống như một tiểu cường bất tử, làm sao có thể bị người giết ngoài đường?

Nàng đến thăm cậu bé, tự nhiên muốn chính tai nghe một lần mọi chuyện xảy ra.

Đội nàng đi đến trước giường nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên kia, Cố Thần Dật đã không chế được tình cảm của mình...Hoàng Y Y, ta xin lỗi, bây giờ không phải thời điểm đề lộ bí mật, nếu như người lấy người khác, ta cũng không có biện pháp...

Hắn nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cổ Cổ Quái Quái

Trong phòng bệnh, hai người nói chuyện rất có ý tứ đấy.

- Xin chào, ta là Hoàng Y Y... Chúng ta trước kia đã gặp mặt sao?

Hoàng Y Y mặc dù đang cười, nhưng trên mặt có nhàn nhạt ưu thương, nàng nói như vậy, mục đích chỉ là muốn mau chóng thành lập một loại tín nhiệm

với thiếu niên, sau đó, từ miệng thiếu niên hiểu rõ thêm một ít tình huống lúc đó, ai ngờ câu trả lời của thiếu niên làm cho nàng sửng sốt...

- Gặp rồi.

- A? Lúc nào vậy?

Nàng trừng to mắt.

- Hiện tại a...! Không phải chúng ta đang gặp mặt sao?

Thiếu niên cơ trí lại để cho Mẹ hấn và Hoàng Y Y đều có kinh ngạc nho nhỏ.

Bất quá, Mẹ hấn cho rằng nhi tử sau khi tỉnh lại thì tư duy và cách nói chuyện sẽ khác một chút, có thể do đầu bị chấn động nên sẽ sinh ra một chút thay đổi, điều này có thể chấp nhận được.

Hoàng Y Y thì cho rằng thiếu niên này trời sinh tính như thế.

Trái lại điểm này lại có chút giống với Cổ Tiểu Quân...Nàng nghĩ như vậy.

Nàng đương nhiên không biết thiếu niên trước mắt này kỳ thật chính là Cổ Tiểu Quân.

Vì vậy, nàng cười cười, ngồi xuống bên cạnh hấn, thấp giọng hỏi :

- Ta đến đây là muốn biết một chút tình cảnh lúc ấy, muốn chính tai mình nghe người nói chuyện...về việc người nọ hi sinh, đây là một người bạn tốt nhất của ta, tên Cổ Tiểu Quân.

Thiếu niên có chút cảm động, nhìn Hoàng Y Y, trong lòng lặng lẽ tính toán một chút, "Chính mình" hi sinh được năm ngày...từ đó tính ra, Hoàng Y Y hấn là sau khi biết hấn gặp chuyện không may thì lập tức chạy đến Thủ Đô.

Đều nói hoạn nạn gặp chân tình, kỳ thật muốn nói tới, một người sau khi chết mới có thể nhìn thấy thái độ bằng hữu đối với mình, nhìn ra được tình cảm sâu cạn. Đương nhiên trong hiện thực, người đã chết không cách nào biết được sự thật đấy...

Hoàng Y Y, Hoàng Y Y, Hoàng Y Y...

"Kiếp trước" hấn và Hoàng Y Y đang ở vào giai đoạn đầu của tình yêu, vẫn còn điểm mặt, ngọt ngào.

Chưa có trải qua cái gì mãnh liệt, nhưng đã bắt đầu yêu thương. Nếu như hấn không bị chết, có lẽ sẽ cùng nàng phát triển thêm, sau đó kết hôn, điểm này có thể xác định.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, thời điểm này quan hệ giữa bọn họ còn chưa được pháp luật cho phép.

Mà Hoàng Y Y vẫn như cũ có thể đi đến Thủ Đô lúc này, cũng tìm hiểu chuyện xảy ra khiến trong lòng hấn có chút cảm động.

Đương nhiên, sự tình cũng có chút thú vị.

Trong mắt thế nhân, Cổ Tiểu Quân đã bị chết, nhưng không ai biết linh hồn của hấn vẫn còn tồn tại. Chỉ có hấn biết rõ, nghiêm khắc mà nói, người chính thức chết đi chính là thiếu niên Cổ Thần Dật mà không phải Cổ Tiểu Quân.

Nhưng ông trời đưa đẩy làm sao mà hấn có thể dùng thân phận Cổ Thần Dật để sống.

Hấn nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói:

- Được rồi, ta lại nói kỹ một lần, người kia là Cổ Tiểu Quân? có đôi chút giống tên của ta...

Hoàng Y Y cười cười:

- Cổ đồng học rất có ý tứ đấy.

Ưu thương trong nụ cười là không thể che dấu đấy. Nói xong câu đó, nàng lại khẽ giật mình...bởi vì lời vừa rồi nàng cũng từng nói với Cổ Tiểu Quân.

Trước kia hai người ở cùng một thời gian, thời điểm Cổ Tiểu Quân nói một chuyện thú vị, nàng đã trả lời như vậy. Lúc này, thốt ra câu đó, nàng lại có chút mờ mịt, nhìn thiếu niên bất chợt thấy trong con người hấn cũng có hơi ức lóe lên, không hiểu thấu khiến cho nàng có chút hoang đường và kỳ quái.

Đương nhiên, thiếu niên trước mắt là Cổ Thần Dật, mà không phải Cổ Tiểu Quân, điểm này, Hoàng Y Y vẫn là rất lý trí đấy, sẽ không mắc sai lầm.

Không chỉ chênh lệch về tuổi tác, một ba mươi, một mười ba, HON nữa hai người cũng không có điểm giống nhau, điều duy nhất có chút quan hệ là hai người đều họ "Cổ", chỉ như vậy thôi.

Thiếu niên thở dài nói ra:

- Được rồi, ta nói kỹ một chút.

Mặc dù đối với Hoàng Y Y tràn ngập hảo cảm, cũng muốn an ủi nàng không nên quá mức bị thương, nhưng sự tình tá thi hoàn hồn vẫn không thể cho nàng biết rõ. Lúc này hắn mới hạ quyết định vì rất nhiều nguyên nhân.

Thứ nhất, sự tình này không thể tường tượng được, người bình thường sẽ không tin tưởng. Thứ hai, nói ra sự thật không chỉ vô bổ, hơn nữa sẽ khiến cho mọi người và mình gặp nhiều phiền toái. Thứ ba sẽ dẫn đến nguy hiểm cực lớn. Nguyên lai Cổ Tiểu Quân đã khiến cho

thế giới ngầm quốc tế lo lắng, nên mới giết hắn. nếu như hắn sống lại, sẽ có thêm người muốn giết hắn...trong đó có cả đám người Hoàng Bản.

Cổ Thần Dật suy nghĩ kỹ một lần. Trên cơ bản vẫn nói như lúc nói với Vương Thận Hành.

Mục đích Hoàng Y Y tới nơi này là vì chính tai nghe một lần, cũng không phải ôm tâm lý hi vọng gì.

Nghe xong thiếu niên nói lại, nàng hỏi :

- Nói như vậy, lúc ngươi thấy được Cổ Tiểu Quân là sau khi hắn từ đường Thuận Phong chạy sang đường Tây Khang?

- Đúng vậy, hắn và một người nữa chạy trốn tới đường Tây Khang, đằng sau còn có tiếng súng đuổi bắn.

- Sau đó liền thấy một người da đen và một người Châu Á cầm súng tiếp cận hả?

- Đúng thế, hai người này là lái một chiếc xe đến, thời gian vô cùng chính xác, đến trước khi Cổ Tiểu Quân chạy đến đường Tây Khang khoảng nửa phút.

Hoàng Y Y lộ ra biểu lộ căm thù.

Cổ Thần Dật lại bổ sung một câu :

- Hai người kia rất lợi hại đấy, ngươi đừng nghĩ đến chuyện báo thù, không nên xúc động.

Nghe được giọng điệu thiếu niên nói chuyện như vậy, ánh mắt Hoàng Y Y ngưng tụ hỏi :

- Làm sao ngươi biết ta đánh không lại bọn hắn?

Thiếu niên nghiêm túc nói ra:

- Mấy ngày hôm nay có rất nhiều người đến hỏi ta, đều nói người đã chết kia vô cùng lợi hại, hắn còn bị đối phương giết, ngươi thì càng không phải đối thủ của bọn hắn.

Ánh mắt nhìn nhau, Hoàng Y Y cảm giác mình lại sinh ra ảo giác nào đó, trước kia Cổ Tiểu Quân nhìn nàng cũng như vậy, ân cần, yêu thương, lo lắng...Ách? Xem ra chính mình rất quan tâm Cổ Tiểu Quân a... bằng không, như thế nào lại cảm thấy ánh mắt thiếu niên này giống ánh mắt của hắn?

Ngày suy nghĩ đêm có mộng, chính là ý tứ như nay a?

Nàng âm thầm lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ta sẽ không chủ quan đấy...còn một việc, hắn cuối cùng chết như thế nào? với thân thủ của hắn, dù không thể đối cứng, nhưng vẫn thoát thân dễ dàng.

Tình hình thực tế đương nhiên là không thể nói đấy, hắn hỏi hột nói:

- Có thể là ngoài ý muốn a.

Hoàng Y Y trầm mặc, ngồi ở đầu giường nghĩ một lát, cuối cùng hỏi về sự tình khác, nói :

- Cứ vậy đã, ngươi chuẩn bị vào học năm 2 đúng không? Văn Lai Trung Học. Có thời gian ta có thể đến gặp ngươi.

- Tốt, hẹn gặp lại.

Hoàng Y Y đứng lên nói một câu khách khí với mẹ Cổ Thần Dật, chuẩn bị cáo từ.

Thiếu niên lại nói một câu:

- Nay, có một số việc không nên một mực để ở trong lòng, sẽ mệt mỏi đấy.

Hoàng Y Y chấn động toàn thân, đây là câu Cổ Tiểu Quân thường nói lúc nàng gặp được sự tình phiền lòng...Nàng quay người, nhìn thiếu niên...Thiếu

niên lộ ra vẻ mặt vô tội, nháy mắt với nàng mấy cái.

Trước khi đến bệnh viện, tư liệu của thiếu niên nàng đã xem qua, hắn và Cổ Tiểu Quân nửa xu quan hệ cũng không có, nhưng gặp mặt không đến nửa tiếng, rất nhiều lần nàng phát hiện chỗ kì dị của thiếu niên, ánh mắt, ngữ khí, thói quen khi nói chuyện, kể cả nội dung đều giống Cổ Tiểu Quân như đúc.

Cổ, cổ, cổ. Bọn hắn đều họ "Cổ", bởi vì thế nên đều có chút cổ cổ quái quái.

Bất quá thời điểm quay lại nhìn thiếu niên, Hoàng Y Y cảm giác chính mình đã quá nhạy cảm. trùng hợp, đây là trùng hợp. Cũng có thể sau khi Cổ Tiểu Quân gặp chuyện không may, chính mình mơ màng, thần kinh không ổn định, nghĩ như vậy, nàng lắc đầu, rời khỏi phòng bệnh.

Kỳ thật, đối với việc kì dị của thiếu niên, Vương Thận Hành không loại bỏ đấy. Hắn nhìn ra, trên người thiếu niên này có mấy chỗ không hợp lý.

Thí dụ như, sát thủ làm sao sẽ sợ ý như vậy? đâm hắn bất tỉnh rồi lái xe đi luôn khỏi hiện trường? Không giống như cách làm của sát thủ đỉnh cấp thế giới như Jeff và Son Bản. Theo đạo lý mà nói, người như Son Bản, chỉ cần liếc mắt nhìn là biết rõ thiếu niên còn sống hay không đấy.

Vì thế, hắn một lần nữa tiến hành điều tra cả nhà thiếu niên, cho ra kết luận thiếu niên này chính là một đệ tử cấp hai bình thường.

Như vậy, Vương Thận Hành tuy nhiên còn còn nghi vấn, nhưng sau khi Cổ Tiểu Quân bị ám sát Ngoại Long Quật Khởi cần phải làm rất nhiều việc nên sự tình về thiếu niên đành để ở một bên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại vài ngày đi qua thiếu niên từng bước thích ứng thân phận mới, bắt đầu bước vào nhân vật Cổ Thần Dật.

Bởi vì gãy tay, gãy xương sườn, đầu cũng bị quấn một đồng băng, trên tay thì cầm dây truyền dịch, mấy ngày này hắn không có khả năng hoạt động tự do.

Mỗi ngày nằm ở trên giường, ngoại trừ nói chuyện với Mẹ, chính là lục lại trí nhớ.

Hắn cảm thấy rất hứng thú với trí nhớ của thiếu niên, hắn mò mẫm đến từng chi tiết, mọi thứ dần dần khiến hắn quen thuộc. Tình huống chưa xấu lắm nhưng cũng không có gì thật tốt.

Thành tích học tập của thiếu niên từ tiểu học trở lên đều na ná giống nhau. Tương đối mà nói, ngữ văn khá hơn một chút, sau đó là tiếng Anh, kém nhất chính là toán học. cái này mới đáng chết, bởi vì kiếp trước hắn hầu như không học qua toán học. Ngụy lão Đạo dạy hắn đọc sách biết chữ, lấy đạo kinh của phái Thượng Thanh làm tài liệu, cho nên lý giải văn về hắn không kém với ai.

Sau khi gia nhập Ngoại Long Quật Khởi, lại thường xuyên ta nước ngoài làm nhiệm vụ, tiếng anh, tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Nhật đều nói tốt, phương diện này quá là ngon, vớ vẩn lại ăn hàng. Nhưng toán học thì phiền toái.

Thiếu niên dựa dựa toán học ở mức độ 60 điểm, sau khi dung hợp, hắn và thiếu niên đều kém số học, kiếp trước không nói, thiếu niên còn kém hơn. một cộng một vẫn chỉ bằng một. (ý nói 2 thẳng hợp vào mà vẫn không ăn nổi môn toán)

Vấn đề là sắp tới học năm 2, nếu không theo kịp toán học, vật lý, hóa học đều học không tốt...đầu đau rồi.

Dù sao đã đổi mới thân phận hắn vẫn là muốn tại tất cả phương diện đều có chỗ tiến bộ.

Còn có, thiếu niên bởi vì cha quanh năm công tác bên ngoài, điều kiện trong nhà hơi kém, tính cách lại hơi mềm yếu, gặp chuyện thì nhượng bộ, trong trường học thường xuyên bị bắt nạt. Hơn nữa, hắn hầu như không có bạn, à ngoại trừ Vũ Tịch Nhan.

Trong trí nhớ, nữ sinh này lớn lên rất đẹp, thành tích học tập tốt, không phải là nữ sinh ngoan ngoãn, mà rất bá đạo, nam sinh cá biệt trong trường đều sợ nàng. Bởi vì nàng không những đánh nhau mà còn hay tố lên với giáo sư, tố phát nào ăn phát đấy, thường thường là nàng chủ động hành hung, lão sư còn đứng ra bênh. (Con gái đánh con trai =)) éo ai tin mà chữa bệnh)

Kỳ quái là, cái này Vũ Tịch Nhan rất chiều cô hắn, ưa thích làm thân hộ mệnh của hắn, thật thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cô Bé Vũ Tịch Nhan

Hai tuần sau, Mẹ hắn mang theo đồ ăn tới chỗ hắn, sau lưng có thêm một cái đuôi nhỏ.

- Cổ Thần Dật, ngươi làm sao thế? đi đường không nhìn à? ta đi về nhà ngươi mấy lần, đều không thấy ai ở nhà, sáng hôm nay đến nhà của ngươi, gặp

được Mẹ ngửi, mới biết được ngửi bị tại nạn, sao lại không cẩn thận như vậy...

Lúu rúu, lúu rúu...

A..., Vũ Tịch Nhan đã đến.

Vẫn chưa xong, bên tai lại "Đát đát đát đát" vang lên tiếng oán trách liên tiếp như súng máy :

- Đi đường bị xe đụng, lời này trước kia chúng ta oán bà ăn xin mà...như thế nào lại ứng vào đầu ngửi nhỉ, đúng là ngốc...

Cổ Thần Dật đem nữ sinh trước mắt và nữ sinh trong trí nhớ ghép vào, tình huống liên quan đến nữ sinh này dần dần rõ ràng.

Một ngày trung tuần tháng bảy năm 99, hai người lần đầu gặp mặt, đối với cô bé mà nói, thật ra là đã gặp mặt rất nhiều lần, cũng không có cái gì đặc biệt, chẳng qua lần này là ở trong phòng bệnh mà thôi.

Nhưng đối với Cổ Thần Dật mà nói, nhưng là lần đầu tiên cùng cô bé này gặp mặt.

Ở trong phòng bệnh nhiều ngày như vậy, suy tính mấy ngày, hắn quyết định tạm thời vứt bỏ những sự tình trước kia, tập trung làm một học sinh trung học, vận mệnh nếu muốn đùa giỡn với hắn, lại để cho hắn bắt đầu một lần nữa từ mười ba tuổi, hắn cũng muốn lãng phí cơ hội này.

- Tiểu Vũ, ngửi sao không an ủi ta thế?

- An ủi cái đầu của ngửi!

Vũ Tịch Nhan đi đến bên giường cốc trán hắn một cái, nói :

- An ủi vài câu thì ngửi càng đặc chí rồi...

Mẹ hắn cười híp mắt nhìn Vũ Tịch Nhan, tính cách nhi tử mình hơi hướng nội, hơn nữa cũng không thích đi học lắm, cũng không có bạn bè tốt, nữ sinh duy nhất chơi cùng tương đối thân là Vũ Tịch Nhan. cô bé này không chỉ xinh đẹp, hơn nữa thành tích học cũng rất tốt, gia thế thì không phải nói, Vũ gia ở Thủ Đô là danh môn vọng tộc, đại bá của nàng hiện nay làm quan đứng đầu một tỉnh.

- Vậy cũng không cần cốc đầu ta nha, nếu đánh như thế ta ngu hơn thì sao.

Tiểu Vũ cúi đầu xuống nhìn thoáng qua, nói:

- Sai thì phải nhận, bị trừng phạt, hiểu chưa? còn úy khuất cái gì?

- Ngửi còn muốn trừng phạt nữa à, ngửi nhìn mà xem, tay của ta, chân của ta đều đang bó bột đấy.

- Nghiêm trọng như vậy?

Vũ Tịch Nhan trừng to mắt nhìn hắn, lại quay đầu lại nhìn Mẹ của Cổ Thần Dật.

Cố Bội Lan nhắc chân lên cho nàng nhìn bộ dáng thâm hiểm của Cổ Thần Dật.

- A!

Vũ Tịch Nhan sợ hết hồn.

Trên đường đến, Cố Bội Lan chỉ nói với nàng là Cổ Thần Dật bị xe đụng phải, nằm ở bệnh viện. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới nghiêm trọng như vậy. thấy hắn bị bó bột khắp người giống như nhân vật bị thương trong phim, tâm linh cô bé bị trừng kích thay đổi thành giọng ôn nhu nói :

- Tiểu Dật, thực xin lỗi a..., ta không nghĩ tới nghiêm trọng như vậy... Nhất định rất đau a?

đuổi tay sờ lên cái trán vừa bị nàng cốc. .v

Ách? Trong nội tâm Cổ Thần Dật nổi lên một loại cảm giác khác thường. Là người của hai thế giới, sống 30 năm, hắn chưa bao giờ nhận được sự quan tâm từ khác phái như thế này...tuy hắn và Hoàng Y Y tiến hành yêu đương, nhưng bọn hắn không kịp phát triển đến một bước này, hắn liền "Treo" rồi.

- Vốn rất đau đấy, nhưng ngửi sờ vào, cảm giác tốt hơn nhiều.

Hắn cười nói.

Cô bé sớm thành thực hơn với thiếu niên, Vũ Tịch Nhan mười ba tuổi đã có góc cạnh, ngực có chút nở ra, hơn nữa lớn lên mi thanh mục tú, mười phần là mỹ nữ. Kỳ quái là, trí nhớ của thiếu niên, cũng không có một phần nào về dung nhan của nàng...Ách, hắn là thiếu niên này vô cùng đơn thuần, chẳng qua giờ đây trong thân thể này là linh hồn một nam tử 30 tuổi, ánh mắt của hắn đương nhiên là bất đồng.

Hắn rất nhanh dạo chơi một lần trí nhớ về nữ sinh này...

Gia tộc của Vũ Tịch Nhan rất có địa vị ở Thủ Đô, tổ phụ là khai quốc công thần, đời thứ hai cũng có nhân vật nổi tiếng. Bất quá, phụ thân của nàng trong gia tộc không có quyền lớn, nên địa vị của nàng cũng không cao. Mặc dù thế, nàng với hắn cũng là chênh lệch lớn đấy.

Mà hai người bọn họ quan hệ mật thiết như vậy, là vì năm thứ tư tiểu học, có một lần trường học tổ chức hoạt động dã ngoại, Tiểu Vũ vô ý ngã xuống sông, thiếu chút nữa chết đuối, là hắn không chùn bước cứu nàng lên bờ, coi như là sinh tử chi giao a, vừa lúc Tiểu Vũ là người sống tình cảm.

Cổ Bội Lan cười nói:

- Tiểu Vũ, người buổi sáng không đi học a? A đi muốn đi qua bên bệnh viện trung tâm có chút việc.

- A di, người đi đi, ta buổi sáng không phải học.

Lúc Cổ Bội Lan rời đi, Vũ Tịch Nhan ép hỏi chuyện đã xảy ra, Cổ Thần Dật đại khái nói một lần.

Tiểu Vũ kinh ngạc mà mở to hai mắt... Tính cách Cổ Thần Dật có chút mềm yếu, trong trường học, nam đồng học luôn ưa thích khi dễ hắn. Mà nàng lại là đại tỷ của một phái đoàn, mỗi lần thấy Cổ Thần Dật bị khi dễ liền lao lên bảo vệ, thế nên có được danh hiệu "Nam nhân bà", sau đó những đồng học này càng thêm xem thường Cổ Thần Dật... Có sự tình liên trốn ở sau lưng nữ sinh, không có tiền đồ.

- Người thấy nổi sùng giết người? Còn có người cố ý lái xe đâm người, muốn giết người diệt khẩu?

- Tiểu Vũ, cảnh sát đã điều tra, nghe nói đã có manh mối, người không cần lo lắng.

Tiểu Vũ đối với thái độ bình tĩnh của hắn mà kinh ngạc, tròn hai mắt nói:

-Ồ, Cổ Thần Dật, lá gan người tựa hồ ngày càng lớn nha?

- Thì sao? Ta vốn to gan được không? Chỉ có điều người một mực che chắn cho ta, cho nên người không thấy khí phách của đáng mày râu mà thôi...

Vũ Tịch Nhan tắc tắc kêu kỳ lạ:

- Ủ? Còn biến thành biết ăn nói rồi...

Ách? phải điệu thấp, điệu thấp.... Cổ Thần Dật khuyên bảo chính mình:

- A tốt? Người to hơn đại tỷ, về sau liền đi đứng trước là tốt rồi.

.....

Từ đó về sau, Tiểu Vũ đều xuất hiện ở phòng bệnh, trong lòng cô bé vẫn còn bận tâm là sau khi bị kinh hãi như vậy Cổ Thần Dật sẽ có một ít di chứng đấy. Vì mỗi lần đến phòng bệnh, hắn đều khơi chuyện về sự tình trong trường học, chuyện trong nhà, tin tức trên xã hội. Lộ ra có chút bất quái.

Cổ Thần Dật mỉm cười cùng nàng nói chuyện, hắn bây giờ đối nhân xử thế thành thạo, không còn là thiếu niên nhỏ yếu trước kia, hắn vẫn luôn có cảm giác tốt với cô bé này, mấu chốt nhất là Tiểu Vũ hôm nào cũng đến thăm hắn, khiến cho phòng bệnh hắn có chút phần chán, không cô đơn lạnh lẽo như trước kia.

Cuộc sống như vậy giằng co một tuần lễ, Cổ Thần Dật xuất viện.

Bây giờ là đang nghỉ hè, với hai người bọn họ thì bây giờ mới bắt đầu chuẩn bị đi học kỳ mới.

Nhà Cổ Thần Dật ở một cư xá thuộc tây ngoại ô, cư dân ở đây phần lớn đã dời đi nơi khác.

Mấy năm nay, Thủ đô hùng hực khí thế đổi mới, ngoài mặt phồn hoa, cư dân ở trong chợ trung tâm không ngừng bị di chuyển đến khu ngoại ô. Thủ đô hôm nay, ở trong phần lớn đều là người quyền quý và người ngoại quốc, hoàn toàn là nơi ở của kẻ có tiền trên cả nước, ngoại ô mới là nơi ở của người địa phương.

Vũ Tịch Nhan tuy cũng ở Tây ngoại ô, nhưng nhà nàng là một trang viên chiếm diện tích hơn hai mươi mẫu, đều là biệt thự xa hoa, không thể so sánh được. Ngày Cổ Thần Dật gặp chuyện không may chính là từ nhà nàng đi về.

Thời gian từng ngày đi qua, thương thế Cổ Thần Dật khôi phục rất nhanh. Giờ đã là tháng 8, tháo bó bột, bông băng, cả người nhẹ nhõm hẳn. Bất quá giờ phải dốc sức luyện mạng huấn luyện.

Nhập vào thân thể mới này đã hơn một tháng, hắn trên cơ bản quen thuộc "Chính mình".

Thân thể tuy nhiên yếu ớt một chút, nhưng hắn cũng không lo lắng, dù sao hắn mới chỉ mười ba tuổi, hắn có đầy đủ thời gian tiến hành rèn luyện, cải tạo.

Sau khi về đến nhà, hắn nhìn thân thể trong gương rồi cho ra đánh giá....

Lớn lên không tính kém cỏi, mày rậm mắt to, mũi thẳng tắp, đương nhiên, coi như là nam tử, thoáng lộ ra chút ít văn nhược, thân cao khoảng một 1m65, mười ba tuổi, không tính là thấp, đáng người trung đẳng. Tử chi thon dài, mười ngón hết sức nhỏ.

Thoáng tiếc nuôi chính là, ngón trỏ và ngón giữa đã không có khả năng luyện đến dài ngắn giống nhau rồi, nhưng thân thể sau khi khôi phục, mỗi ngày hẳn đều dùng hai ngón tay đánh vào tường, cây cối, giống như trước rèn luyện trên Mao Sơn....Không phải vì làm trộm, mà bởi vì rất nhiều công phu kiếp trước đều xuất phát từ hai ngón tay như phi đao, xạ kích, điểm huyết, phòng ngự...Cũng bởi vì ngón tay hẳn đã luyện đến tình trạng không thể tưởng tượng, nên mới nhận được danh xưng là "Kim thủ".

Ngoài việc rèn luyện ngón tay, hẳn mỗi sáng đều chạy bộ.

trước kia, phải nằm trên giường bệnh, hẳn lo lắng nhất không thể nghĩ ngờ là thân thể này quá yếu, tuy nhiên công phu trước kia đều còn trong đầu, nhưng thân thể mới này không nghe đầu chỉ huy, động tác không thể nhất trí, đây là chuyện hẳn lo lắng nhất.

Tuy nhiên từ trên lý luận mà nói, động tác thân thể đều do não chỉ huy, kỹ năng trước kia đã sớm in vào đầu, hình thành phản xạ có điều kiện, từng chi tiết đều ở trong não, nhưng dù sao cũng đã đổi thân thể, một chút động tác khó khăn lớn làm sao có thể làm được a? trong lòng hẳn vẫn còn hoang mang lắm

Hôm nay, hẳn từ sáng sớm đã chạy bộ bên ngoài đường được hai vòng, rồi tại trước một khu rừng, dùng ngón tay kẹp miếng gỗ, phi về phía con chim sẽ đang ở trên cành cây...Chính xác, lực đạo vẫn còn, chim sẽ căn bản không có làm ra phản ứng đã cắm đầu rơi xuống đất.

Như vậy cũng tốt, tuy nhiên tốc độ xuất thủ và độ mạnh yếu còn không hoàn mỹ, nhưng đây chỉ là nguyên nhân thân thể cơ năng, qua rèn luyện hẳn hoàn toàn có thể trở về đỉnh phong.

Như vậy, nhiệm vụ chủ yếu nhất của hẳn chính là để cho cơ thể bắt đầu mạnh mẽ hơn, sau đó, tu luyện pháp môn tu chân mà Ngự lão đạo đưa cho.

Việc cần phải làm nhiều lắm!

Buổi tối, hẳn sửa sang trí nhớ.

Tâm pháp phái Thượng Thanh, đạo kinh vẫn ở trong đầu mình, kiếp trước hẳn có trí nhớ siêu cường, có bốn sự gặp qua là không thể quên được, Ngự lão đạo trước khi lâm chung truyền cho hẳn tu chân tâm pháp, hẳn một chữ đều không quên.

Về phần thời gian nào bắt đầu tu luyện, hẳn còn chưa có quyết định, phải đem thân thể cải biến đến trình độ nhất định, mới có thể tu chân.

Bốn sự của sự phụ đầu tiên Khương Hữu Hà vẫn còn, tuy kiếp trước chưa làm trộm lần nào, nhưng bốn sự ăn trộm có thể nói là đệ nhất đương thời. danh xưng Tặc Vương không phải là chém gió đấy, các loại thủ pháp, tâm pháp, kinh nghiệm đều tích lũy mấy ngàn năm, truyền thừa nhiều đời. Trước kia, tại một số nhiệm vụ đặc thù, hẳn đôi khi vẫn dùng đến những kỹ năng này...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nàng Vốn Là Giai Nhân, Sao Lại Đi Làm Trộm?

Hắn "Kiếp trước", mấy năm qua thanh danh cũng vang dội ở giới thể giới ngầm, tuy là nhân tài mới xuất hiện, nhưng đã giành được sự công nhận của tất cả mọi người trong thế giới ngầm... Àch, ở đây giải một chút, cái gọi là thế giới ngầm, để chỉ những nhân viên và tổ chức không thể công khai thân phận, bao gồm hệ thống gián điệp, tổ chức tình báo, tổ chức sát thủ, hắc bang, bang phái bí ẩn, xã đoàn tà ác .v.v.. Mấy tổ chức lớn có thanh danh đứng đầu thế giới ngầm hàng năm đều xác định thứ tự xếp hạng của tất cả cao thủ trên thế giới, na ná như bảng xếp hạng võ lực thời cổ đại. Cổ Tiểu Quân từ 3 năm trước xếp trong mười vị trí đầu, sau đó trong hai năm lại tăng lên. Đến đầu năm 99, rất nhiều người đem hẳn đặt ở trước top 6.

Đương nhiên, loại xếp hạng này không có căn cứ khoa học, mười vị trí đầu cũng được, sáu vị trí đầu cũng được, đều chưa từng giao thủ với nhau, nếu thực sự giao thủ, thắng bại dựa vào rất nhiều yếu tố, cũng không phải nói xếp hạng thứ sáu nhất định có thể giết chết thứ bảy thứ tám.

Cao thủ trong giới hắc ám đều biết, "Kim thủ" Cổ Tiểu Quân công phu lợi hại nhất là ở trên hai ngón tay. Một điều thú vị ngoài lề là, một ít tổ chức ăn qua thiệt thời lớn của Cổ Tiểu Quân đưa ra giá cả mỗi ngón tay ngàn vạn đôla Mỹ, thu mua ngón tay Cổ Tiểu Quân... Bất quá, các nước phương Tây căn cứ vào các loại tư liệu tiến hành phân tích tỉ mỉ rồi cho rằng, Cổ Tiểu Quân học được công phu đạo giáo thần bí nhất Phương đông, cũng vì nguyên nhân này, trong lúc nguy cấp mới có thể phát huy ra năng lực tiềm chất vượt trội, đây mới là điều làm cho người kiêng kỵ nhất.

Nhân vật như vậy xuất hiện ở Ngọa Long Quật Khởi của nước Hoa, chắc chắn sẽ khiến các quốc gia đối địch ăn ngủ không yên.

Cũng vì nguyên nhân này, các nước Châu Âu và Mỹ, Nhật đã đạt thành một giao dịch hèn hạ, điều ra lực lượng mạnh nhất, liên thủ đặt bẫy giết Cổ Tiểu

Quân... Đương nhiên, chuyện như vậy sẽ không ai thừa nhận, cũng sẽ không lưu lại bất kỳ tư liệu, phải đợi Cổ Thần Dật mấy năm sau một mình giết vào tổng bộ Uất Kim Hương (Tuylip) tại nước Mỹ mới hiểu rõ một ít tình huống, chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới ngày mùng 1 tháng 9.

Ngày này, các trường trung học, tiểu học toàn thành phố tổ chức khai giảng.

Thân phận của hắn bây giờ là học sinh năm nhất trung học Văn Lai, một học sinh trung học có tướng mạo bình thường, thành tích học tập trung bình, tính cách có chút nhu nhược.

Trung học Văn Lai là trường học có thu học phí, ở khu vực tây nam Thủ Đô cũng có chút danh khí. Đẳng cấp của trường này không thể so sánh với các trường cao cấp quý tộc, nhưng đội ngũ giáo viên cũng rất mạnh. Học sinh tốt nghiệp thi đậu vào các trường cao trung trọng điểm tỉ lệ phần trăm rất cao. Nếu không phải nguyên nhân này, Vũ Tịch Nhan dù có kiên trì thế nào, trường bối Vũ gia cũng sẽ không đồng ý nài nỉ tới đây học.

Mà Thủ Đô từ sau cải cách giáo dục năm 1988, đem 9 năm giáo dục bắt buộc chia làm tiểu học 5 năm, sơ trung 4 năm. Giai đoạn sơ trung có thêm một cái giai đoạn "Lớp dự bị", sau đó mới là năm nhất, năm hai, năm ba. Bởi vậy, mặc dù là năm nhất, nhưng trên thực tế hắn học tại trung học Văn Lai đã 2 năm.

Thân thể của hắn lúc này cũng đã khôi phục, vì thế sau gần hai tháng lo lắng, mẹ hắn rốt cục có thể yên lòng. Người mẹ trời sinh đối với con cái rất quen thuộc, tuy rằng nàng phát hiện tính cách con trai hay phương diện đối nhân xử thế phát sinh thay đổi rất lớn. Nhưng lại suy đoán, hắn là bởi vì tai nạn xe cộ làm ảnh hưởng tới não bộ của con trai... Vạn lần không nghĩ tới con trai lúc này, tuy rằng máu thịt vẫn là máu thịt đó, nhưng linh hồn đã thay đổi bằng một linh hồn khác.

Mẹ hắn rất mừng ở hai điều.

Một là con trai đột nhiên thành thực rất nhiều, làm cho nàng thật vui mừng; hai là con trai "Dũng cảm" rất nhiều, không còn thiếu can đảm, sợ phiền phức như trước; mơ hồ còn ẩn chứa một chút khí khái.

Sau đó nàng phát hiện mình đã quên một việc... Bởi vì quãng thời gian trước bận chăm sóc sinh hoạt thường ngày của con trai, vào trước ngày khai giảng, mẹ hắn mới phát hiện học phí không có chuyển vào tài khoản chỉ định của nhà trường. Hết cách rồi, mẹ hắn đành đem 3,800 nguyên tiền mặt giao cho con trai, để hắn tự mình nộp học phí khi báo danh vào ngày khai giảng... Ở phương diện này, nàng đối với con trai vẫn phi thường tín nhiệm.

Từ nhà tới trường học không xa. Trước đây, Cổ Thần Dật đều là ngồi xe buýt tuyến 764 đi học, quãng đường học của hắn qua 3 trạm rồi xuống xe ở đường Nông Nam, đi bộ khoảng 200 mét là tới trung học Văn Lai.

Thiếu niên đeo cặp sách trên lưng... Bởi vì trong cặp sách có 3,800 nguyên học phí, mẹ hắn yêu cầu hắn đem cặp sách đeo ngược lại, loại phương thức đeo ba lô này nhìn như nữ tính, đeo túi ở trước ngực, có người nói vừa phòng ngừa sắc lang ở trên xe buýt đè ép vào ngực, lại có thể đề phòng cướp. Mẹ hắn bắt đem cặp sách đeo ở trước ngực.

Vì thế, thiếu niên tặc vương như cô gái đeo cặp sách trên xe công cộng. Bởi vì khai giảng, trong cặp sách ngoại trừ tiền chỉ có bài tập hè, nên cặp sách xếp xep.

Vừa vặn vào thời điểm đó.

Sư muội Trương Úc Văn của hắn cũng ở trên chiếc xe này.

Tặc bang là một tổ chức phân tán, các chi nhánh lấy hình thức từng nhóm nhỏ tồn tại, mỗi chi nhánh hoặc khu vực nào đó đều có một cái Hương chủ làm chủ sự, Tặc vương ở bên trong tổ chức là một tồn tại giống như lãnh tụ tinh thần. Hơn nữa, tiểu tặc căn bản không thấy được tặc vương, chỉ có Hương chủ mới tình cờ nhìn thấy, cũng là thời điểm phát sinh tranh cãi trọng đại khó xử lý, tặc vương mới đứng ra dọn dẹp.

Cổ Tiểu Quân năm mười tám tuổi trốn khỏi Tặc vương Khương Hữu Hà khổng lồ, đi tha hương, sau đó tòng quân nhập ngũ. trong thời gian mười năm hắn rời đi, Khương Hữu Hà rất thất vọng, ừ ừ, phiền muộn...

Một thân công phu của hắn đã truyền thụ toàn bộ cho tên đồ đệ này, hơn nữa, để bảo đảm Cổ Tiểu Quân sau khi lớn lên cam tâm làm tặc, lúc hắn ba tuổi liền mang lên núi, cho đến bây giờ vẫn không nói cho Cổ Tiểu Quân biết tình huống của cha mẹ ruột hắn, chính là vì triệt để chặt đứt Cổ Tiểu Quân liên hệ huyết mạch. Có thể nói, Khương Hữu Hà đối với Cổ Tiểu Quân, một nửa là sư phụ, một nửa là dưỡng phụ. Cho dù như vậy, Cổ Tiểu Quân vẫn lợi dụng cơ hội luyện tập ở Trường Giang, kiên quyết đào tẩu rồi!

Đối với tặc vương mà nói, không thể nghi ngờ đây là một đả kích khổng lồ.

Khương Hữu Hà bởi vậy bắt đầu trở mặt thành thù với Ngụy lão đạo. Bởi vì hắn rõ ràng, không có Ngụy lão đạo truyền vào tư tưởng, Cổ Tiểu Quân chắc chắn sẽ không cảm thấy làm tặc vì là sĩ nhục, cũng sẽ không đào tẩu.

Rút kinh nghiệm xương máu, sau khi Cổ Tiểu Quân rời đi được năm năm Khương Hữu Hà lại thu rồi một đồ đệ, người này chính là Trương Úc Văn.

Chỉ có điều vào lúc này Khương Hữu Hà tuổi tác đã cao, hơn nữa cũng đã nản lòng thoái chí, mà thời điểm thu Trương Úc Văn làm đồ đệ, tuổi tác cô đã khá lớn, mười lăm tuổi, không thể học hết được bản lĩnh của hắn, chỉ có thể truyền thụ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, hắn mang tâm thái đó mà huấn luyện chặt chẽ Trương Úc Văn.

Mãi đến khi lâm chung, Tặc vương ước chừng, cô gái học được của hắn khoảng năm phần mười bán bản lĩnh... Thả ở trên giang hồ, cũng là nhân vật nhất lưu.

Tự nhiên cũng có chút không cam lòng.

Khương Hữu Hà đối với Cổ Tiểu Quân ít nhiều gì vẫn là mang theo một ít mong mỏi, học được toàn bộ bản lĩnh của Tặc vương, trên lý thuyết chính là Tặc vương đời kế tiếp, Cổ Tiểu Quân thật sự mặc kệ sao? Thành thật mà nói, Khương Hữu Hà có chút không tin.

Bởi vậy, trước khi lâm chung nhìn thấy Cổ Tiểu Quân, hắn mới nói ra hi vọng đừng làm đứt đoạn truyền thừa của tổ sư gia...

Chính là lần trở về núi đó, Cổ Tiểu Quân nhìn thấy người sư muội này, lúc ấy, Trương Úc Văn đã là đại cô nương hai mươi hai tuổi, lớn lên như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

Mà nàng từ trong miệng sư phụ biết có một sư huynh như thế, không chỉ có toàn bộ bản lĩnh của sư phụ, hơn nữa cũng học được bản lĩnh của Ngụy lão đạo, bởi vậy, ở trong lòng cô gái vẫn tương đối hiểu kỳ lại có chút sùng bái hắn.

Sau khi nàng lên núi, tuy rằng cũng ở tại Tử Tiêu quan, thường thường gặp được Ngụy Vô Sơn, nhưng Khương Hữu Hà vì phòng ngừa cô bị lão đạo đầu độc, phát sinh lần thứ hai hành vi phản sư như Cổ Tiểu Quân, nghiêm lệnh nàng không được cùng lão đạo tiếp cận.

Lần gặp gỡ kia, Cổ Tiểu Quân ở cùng nàng bốn, năm ngày, xong xuôi hậu sự của Tặc vương, Cổ Tiểu Quân liền xuống núi đi Thủ Đô, sau đó, sau đó đứt liên hệ với Trương Úc Văn.

Không nghĩ tới hai người lại gặp mặt dưới tình huống này!

Trương Úc Văn tự nhiên không biết thiếu niên này kỳ thực là sư huynh của mình.

Lúc này, Trương Úc Văn như đóa hoa tươi đang ở thời kỳ đẹp nhất. Dưới cái nhìn của nàng, sau khi Khương Hữu Hà chết, sư huynh công tác trong ngành đặc biệt, phóng mắt trong giang hồ, nàng chính là một đời Tặc vương... Mặc dù có chút không chính danh, nhưng cô đánh giá cao bản thân mình.

Nàng ở Thủ Đô có một người bạn gái rất tốt, tên là Vương Vũ Thuần, nhỏ hơn nàng một tuổi, mấy ngày nay, nàng mang bạn nàng một mực "Huấn luyện thực chiến", nói tiếp, Vương Vũ Thuần giống như đồ đệ của nàng, bất quá, nàng không cho gọi nàng là sư phụ, mà là chị em.

Hai mỹ nữ ở trên xe buýt số 764 "Huấn luyện thực chiến", Vương Vũ Thuần theo Trương Úc Văn học hai năm thuật (thuật móc túi), tuy nói ngộ tính rất cao, nhưng ở trong mắt Trương Úc Văn, trình độ rõ ràng không đủ.

Các nàng đồng thời nhìn thấy Cổ Thần Dật lên xe, cặp sách đeo trước ngực.

Làm tặc vương, bản lĩnh đầu tiên chính là phải nhìn ra trên những người bên cạnh ai mang theo nhiều tiền mặt, lúc nhìn thấy thiếu niên, Trương Úc Văn dùng cùi chỏ nhẹ nhàng chọc chọc vào người Vương Vũ Thuần, thấp giọng nói:

- Chính là hắn, ta làm mẫu cho ngươi xem, ngươi cũng có thể hỗ trợ ở bên cạnh.

Lúc này là 6h45' buổi sáng, đối với tuyến 764 luôn luôn phải bon chen, lúc này chính là người dân đi làm, trẻ con đi học, bởi vậy, trong xe đứng đầy người, mặc dù không quá chen chúc, nhưng cũng khá là nhốn nháo.

Cổ Thần Dật kỳ thực cũng đã thấy Trương Úc Văn... Ngay khi nhìn thấy vị "Sư muội" này, trong lòng nổi lên một loại cảm tình không biết... Mình đã thay đổi một thân thể, nàng không thể biết thân phận thật của hắn. Mà hắn từ sau khi thay đổi thân thể, cũng đã quyết định quên chuyện trước đây, chuyên tâm làm một học sinh trung học. Vì lẽ đó, theo cách tự nhiên mà đưa nàng quên đi.

Sau đó, hắn nhìn thấy sư muội xinh đẹp tới gần hắn, bên cạnh còn có một cô gái tướng mạo không kém, nhìn qua rất diễm đạm, cũng tới gần hắn...

Ể? Đây là coi hắn như dê béo.

Thời đại này, tặc sao mà đều xinh đẹp như vậy?

Hơn nữa, hai người này, Trương Úc Văn nhìn hoạt bát hiểu động, cả người tràn trề thanh xuân phấn chấn, vóc người càng nóng nảy dị thường; còn cô gái đẹp bên cạnh kia, có chút xinh đẹp, nụ cười cũng là rất hàm súc. Bởi vì, hai người một động một tĩnh, cả hai đều khiến nam nhân yêu thích, trong cuộc sống không thiếu người theo đuổi, sư muội thì cũng thôi, cô gái kia làm sao cũng làm tặc?

Ể? Không phải có câu nói:

- nàng vốn là giai nhân, làm sao làm trộm?

Được rồi, một đôi cô gái xinh đẹp, liền đối với thiếu niên ra tay...

Chương 6: Há Hốc Mồm

Sau khi thiếu niên lên xe, một tay nắm tay vịn xe buýt, sau đó di chuyển một chút, liền đứng cách cửa không xa. Chỉ qua ba trạm sẽ xuống xe, vì lẽ đó hẳn sẽ không đi sâu vào buồng xe.

Không ngờ đến, hai cô gái đi đến đứng ở cạnh hai bên của hắn.

Trương Úc Văn thuộc về loại có vóc dáng rất hấp dẫn. Giang Nam vào đầu tháng 9, khí trời còn có chút nóng, nàng ăn mặc áo đầm mỏng manh, màu nhạt kẻ ca rô, trước ngực nổi sóng nhấp nhô, có một đôi nhũ phong có thể làm chết người.

Vương Vũ Thuận thì lại hàm súc hơn rất nhiều, như đóa hoa cúc hơi có chút lạnh nhạt, tóc dài buông ngang vai, đứng ở Cổ Thần Dật bên trái, truyền đến mùi thơm thoang thoang. Sau đó, xe buýt đang chạy đột nhiên thắng gấp...

Xinh đẹp khả ái Vương Vũ Thuận thét một tiếng kinh hãi, thân thể không khống chế được ngã về thiếu niên.

Ach, tư thế ôm ấp mỹ nữ, có chút hương diễm...

Đây là một loại thủ thuật thường dùng của trộm, gọi là "Phân", chính là phân tán sự chú ý của nạn nhân.

Phương pháp có rất nhiều, ở trên xe buýt hoặc là nơi có nhiều người, một vị trí nào đó của thân thể đột nhiên bị người va vào, hoặc là bị cây dù hay những đồ vật sắc bén khác đụng vào thân thể, sự chú ý của người đó trong nháy mắt tập trung đến địa phương bị va đập, lúc này, thường thường sẽ phát hiện một cái "Mạo thất quy" ở bên người, không cần thận làm đau người, hẳn có thể sẽ xin lỗi người, cũng khả năng làm như không thấy rồi đi. Khi đó trong lòng người sẽ buồn bực người này không biết điều, kỳ thực, ngay khi phân tán sự chú ý của người trong nháy mắt, đồ vật đáng giá hoặc là bóp tiền trên người người đã bị trộm. Ra tay khả năng là đồng bọn, cũng có khả năng chính là người đã va vào người.

Chỉ có người có kinh nghiệm mới biết, đột nhiên bị người va vào, hoặc là làm đau vị trí nào đó trên cơ thể, liền mang ý nghĩa có trộm hướng về người ra tay.

Sau đó diễn ra một màn hết sức tự nhiên...

Xe buýt đến trạm kế tiếp, Trương Úc Văn cùng Vương Vũ Thuận cười híp mắt xuống xe. Khi xuống xe, Vương Vũ Thuận còn quay đầu mỉm cười với thiếu niên.

Hừ hừ, đây tính là gì? Đắc thủ xong lại thị uy? Để hắn biết được chính là các nàng trộm tiền của hắn mà phẫn uất?

Tâm tư của trộm có lúc khá là kỳ quái, đặc biệt là mỹ nữ tiểu thâu Vương Vũ Thuận.

Đắc thủ xong thì vênh vào tự đắc?

Hay là bởi vì trộm tiền một học sinh mà có chút áy náy?

Ở trong ánh mắt nhàn nhạt của thiếu niên, hai cô gái xuống xe.

Trương Úc Văn sau khi xuống xe đi ở phía trước, vai trái của nàng đeo một túi xách Daphne nhỏ, dây đeo không dài, sau khi đeo bên vai trái, túi liền treo ở dưới nách, đây là cách đeo lưu hành hiện nay của phụ nữ thời thượng ở Thủ Đô, mà từ ngoại hình, Trương Úc Văn cho dù không phải tiểu thư nhà giàu, cũng là lãnh đạo cao cấp trong công ty.

Nàng đi ở phía trước, Vương Vũ Thuận theo sau, kéo lại cánh tay của nàng.

Đi ra xa khoảng chừng mấy chục mét, Trương Úc Văn đắc ý cầm trong tay một cái phong bì dày cộp ở trước mặt Vương Vũ Thuận giờ giờ lên, nói:

- Thấy không? Tổ sư gia truyền cho chúng ta cái tay nghề này, là một việc cần có kỹ thuật. Bà cô này không ưa nhất là những tiểu tặc không có kỹ thuật chỉ có thể làm bừa kia. Mấy năm qua, danh tiếng của trộm càng ngày càng kém, chính là bị những tên ngớ ngẩn hủy đi. Không cố gắng học kỹ thuật, chỉ lợi dụng nhiều người, hù dọa người. Khi bị người phát hiện liền làm cường đạo. Vũ Thuận, người sau này không thể học những người kia, khi sự tình không thành liền đánh người, đâm dao, quả không có hàm lượng kỹ thuật, ta một khi nhìn thấy những người này, đều sẽ cho bọn họ một ít giáo huấn...

- Úc Văn tỷ, ta sẽ không. Hơn nữa, chúng ta không phải nói rồi, sau này không xa rời nhau sao?

Hai cô gái, thuê chung một cái nhà trọ ở Thủ Đô tương đối rộng rãi, mỗi ngày như hình với bóng. Bởi vì "Kỹ thuật" siêu cường, các nàng không cần như tiểu tặc mỗi ngày "Đi làm", một tháng ra tay mấy lần là có thể trải qua sinh hoạt giàu có. Mà lần này mang Vương Vũ Thuận đi ra làm việc, là Trương Úc

Văn bồi đường tiểu muội một lần thực chiến diễn tập.

Trương Úc Văn cười cười, nói:

- Xem ra tiền cũng không ít, phỏng chừng có gần bốn ngàn.

- Nhưng là Úc Văn tử, ngươi làm sao liếc mắt là đã nhìn ra trong cặp sách bé trai này có nhiều tiền như vậy?

- Tổ sư gia truyền xuống kỹ thuật, bản lĩnh thứ nhất chính là nghe lời đoán ý. Làm sao phán đoán ra đối tượng trên người có tiền, có bao nhiêu tiền, đó là điều kiện tiên quyết để biết một cái tặc có kỹ thuật cao hay thấp.

Trương Úc Văn nói tới chỗ này, kéo khóa bóp đầm dưới nách, đem phong thư nhét vào, ngay khi nhét vào, phản ứng của nàng có chút đặc sắc... Kinh ngạc, kinh ngạc, phần nộ, không rõ chen lẫn cùng nhau, trong nháy mắt bạo phát:

- Chết tiệt!

Vương Vũ Thuần sững sờ, hỏi:

- Làm sao? Úc Văn tử?

Vẻ mặt của đại tỷ vẫn như cũ duy trì ở kinh ngạc vô cùng... Bởi vì, hôm nay dọc theo đường đi đến đây, nàng đã từng ra tay hai lần, bóp đầm bên trong có một cái túi ni lông, chứa hơn tám ngàn nguyên "Thành quả lao động", nhưng thời khắc này phát hiện, bóp đầm bên trong túi ni lông đã biến mất không còn tăm hơi...

Làm sao có khả năng? !

Luận kỹ thuật, từ khi sư phụ tạ thế, ngoại trừ sư huynh của nàng từ lâu đã bỏ nghề, trên đời này đã không ai cao hơn nàng!

Làm sao có khả năng khiến nàng thần không biết quỷ không hay trộm đi túi tiền?

Nàng không phải trộm bình thường a! Chỉ cần sư huynh không xuống núi, nàng chính là một đời Tặc vương mới, nhưng hôm nay, túi tiền của Tặc vương đã bị trộm đi hết rồi!

Nàng còn hướng về Vương Vũ Thuần khoe kỹ thuật trộm cắp đây, bao tiền của chính mình bị người đánh cắp đi rồi cũng không biết, này, này, này vì sao lại thế?

Phải biết, cho dù ăn cắp của một người bình thường cũng rất khó, nếu như ăn cắp tiền của trộm, độ khó liền muốn tăng lên rất nhiều, trình độ trộm trộm đương, là không thể trộm đi tiền của đối phương mà không bị đối phương phát hiện. Nhưng, muốn nói trên giang hồ còn có cao thủ như vậy, kỹ thuật muốn cao hơn nàng một đoạn dài, đánh vỡ đầu của nàng cũng không tin.

Làm sao có khả năng?

- Tỷ? Chuyện gì xảy ra?

Vương Vũ Thuần lại nhẹ giọng hỏi một câu.

- Gặp quỷ, túi tiền của ta bị trộm.

Vương Vũ Thuần kinh hãi đến biến sắc:

- A? Làm sao có khả năng?

Làm sao có khả năng? Làm sao có khả năng? Ta cũng muốn biết a! Làm sao có khả năng?

Căn cứ lời giải thích của sư phụ, tặc vương là nhất mạch đơn truyền. Sau khi sư phụ qua đời, trên thế giới này chân chính tặc vương chỉ có một cái, chính là sư huynh của nàng Cổ Tiểu Quân. Nhưng, nghe sư phụ nói, sư huynh không chịu làm tặc, cho nên sau khi hắn học xong mới lên núi trốn, hơn nữa vừa đi chính là mười năm.

- Vũ Thuần, ngươi vừa nãy ở trên xe có từng thấy một cái nam tử trông như vậy, thân cao khoảng một mét bảy mươi lăm, tuổi tác trên dưới ba mươi, tướng mạo rất phổ thông, không mập không gầy, da hơi đen...

Trương Úc Văn hỏi ưc Cổ Tiểu Quân tướng mạo, thành thật mà nói, sư huynh tướng mạo phi thường phổ thông, thuộc về không có bất kỳ đặc điểm, rất dễ dàng bị người quên, vì lẽ đó, muốn chuẩn xác miêu tả ra sư huynh tướng mạo kỳ thực rất khó.

- Úc Văn tử, ta không để ý tới có người như vậy.

- Đúng đấy, chiếu theo đạo lý mà nói, sư huynh nếu như ở trên xe, ta sẽ không không nhìn thấy.

Tặc đều là mắt nhìn sáu hướng tai nghe bát phương, lên xe chuyển thứ nhất chính là nhìn rõ ràng người trên xe, có hay không có đồng hành? Có hay không kẻ đối nghịch?

Lấy Trương Úc Văn năng lực, một chút là có thể phân biệt ra được.

- Hơn nữa, hiện tại nghỉ lại, thời điểm đối phương ra tay chỉ có một cái, chính là trong nháy mắt khi ta hướng về đứa bé trai kia ra tay, chỉ có trong nháy mắt này sự chú ý của ta đều tập trung ở trên người đứa bé trai kia.

- Nhưng Úc Văn tỷ, bên người chúng ta không có người như vậy...

Tự lẩm bẩm:

- Gặp cao thủ? Làm sao có khả năng? Sư phụ nói, tổ sư gia truyền xuống kỹ thuật, chỉ có nhất mạch đơn truyền tặc vương mới được vài loại kỹ thuật thâm ảo nhất, hiện ở trên đời này, ngoại trừ sư huynh đều học được, ta cũng chỉ học đến sư phụ một nửa, nhưng sư huynh xác thực không ở trên xe a!

- Tỷ, có thể hay không là chính người không cẩn thận làm mất rồi? Điều này giải thích không thông a! Quá không khoa học.

- Như vậy đi, mấy ngày nay chúng ta ngồi nhiều một chút tuyến xe này, tốt nhất có thể đem hân tìm ra.

- Có thể hay không chính là nam hài kia?

- Hân? Làm sao có khả năng?

Trương Úc Văn nhú mày nghĩ một hồi, kiên quyết lắc đầu.

Một nơi khác, thiếu niên ngồi xe đến đường Nông Nam, xuống xe hướng về Văn Lai trung học mà đi. Tại cửa trường học, thấy Vũ Tịch Nhan chờ hân, vẫy vẫy tay:

- Tiểu Vũ.

- Tiểu Dật, người làm sao đeo ba lô như vậy a?

- Há? Là mẹ ta nhất định bắt ta phải đeo như thế, trong cặp sách có học phí.

- Nhanh đổi lại đi, bằng không lại bị người chế nhạo.

- Hic, được rồi.

Chế nhạo hay không chế nhạo, đối với Cổ Thần Dật mà nói kỳ thực không cần để ý. Làm người hai đời, là một nam tử ba mươi tuổi, chắc chắn sẽ không để ý tới ưu khuyết điểm của nam sinh mười ba tuổi, bất quá, Vũ Tịch Nhan là bạn học tốt nhất của hân, nàng đã mở miệng, mặt mũi này là phải cho.

Theo sau Tiểu Vũ đi vào trường học, còn chưa tới phòng học, gặp phải nhóm người Vương Vi Sâm, Tiễn Dân.

Trong ký ức Cổ Thần Dật, Vương Vi Sâm, Tiễn Dân trong lớp học luôn luôn có hứng thú bắt nạt bạn học nhỏ yếu, trước đây, Cổ Thần Dật là một trong những đối tượng mà bọn họ ức hiếp.

- Cổ Thần Dật, lên năm nhất, người làm sao vẫn như đàn bà thế? Lại ở sau cái móng nữ sinh?

- Cổ Thần Dật, đợi lát nữa tan học, một mình tới thao trường hít đất hai mươi lần đó.

Hừ? Đây là một chuyện bọn hân thường làm, kêu một đám người nhìn hân ở trên thao trường chống đẩy, sau đó chế nhạo một phen, làm việc vui. Trong ký ức, Cổ Thần Dật quả thật có mấy lần bị bọn họ dâm uy, không thể không làm chuyện như vậy...

- Dựa vào cái gì a? Vương Vi Sâm, Tiễn Dân, các người còn như vậy, ta báo cáo cho lão sư.

Vũ Tịch Nhan lập tức đem Cổ Thần Dật ngăn ở phía sau, lớn tiếng nói.

Kiếp trước, Cổ Tiểu Quân bởi vì ba tuổi liền bị Khương Hữu Hà mang lên núi, chưa bao giờ hưởng thụ quá cha mẹ, tỷ muội quan tâm. Lúc này, Vũ Tịch Nhan việc nghĩa chẳng từ nan che ở trước người của hân, để Cổ Thần Dật cảm giác được một thứ ấm áp không nói ra được.

Cảm giác này rất tốt.

Sau khi bám thân đến trên sinh mệnh mới, đầu tiên hân hưởng thụ được tình mẹ, sau đó, lại hưởng thụ đến tình bạn của tiểu đồng bọn, thật sự rất tốt, rất tuyệt cảm giác, trước nay chưa từng có trải nghiệm.

Điều này làm cho hân đối với thân phận bây giờ phi thường hài lòng.

- Nữ đàn ông!

Vương Vi Sâm tức giận lắm bầm một câu.

Vũ Tịch Nhan lập tức xông lên chất vấn:

- Vương Vi Sâm, ngươi nói cái gì đó? Ngươi nói lại lần nữa thử xem? Có tin hay không ta trước tiên đánh ngươi một trận, sau đó báo cáo cho lão sư?

Ở trường học, Vũ Tịch Nhan là con cưng của lão sư. Không chỉ có xuất thân cao quý, hơn nữa thành tích học tập lại ưu dị, làm bất cứ chuyện gì đều xông lên trước, còn đặc biệt yêu thích cáo trạng.

Nam sinh Văn Lai trung học, đối với cô nữ sinh này nhưc đầu nhất. Không chỉ có từ nhỏ học qua võ nghệ, biết đánh nhau, hơn nữa giỏi về cáo trạng, lão sư luôn luôn thiên vị nàng.

Làm người tức giận nhất chính là, nàng luôn luôn tự xưng là thần bảo hộ của Cổ Thần Dật, nếu như nàng thấy có người bắt nạt Cổ Thần Dật, phản ứng so với trực tiếp bắt nạt nàng càng thêm kịch liệt...

Vương Vi Sâm chỉ đành lùi về sau một bước, nhìn về phía Cổ Thần Dật ánh mắt càng thêm xem thường...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khai Giảng

Trước khai giảng, Cổ Thần Dật không ngừng ở trong đầu tìm kiếm bộ phận ký ức của chủ nhân trước liên quan tới trường học.

Vũ Tịch Nhan chiếm tỉ lệ nhiều nhất. Phát hiện thú vị là, chủ nhân trước, một thiếu niên hồ đồ có cảm tình với Tiểu Vũ không phải đơn giản chỉ là bạn học thân thiết bình thường...

Hồi tưởng lại kiếp trước, lúc mười ba tuổi, mỗi ngày phải đối diện hai ông lão vô vị, giờ nào phút nào cũng huấn luyện, tình cảm nam nữ đừng nói mười mấy tuổi, ba mươi tuổi còn hầu như là một tờ giấy trắng.

Việc này...

Hắn từ trong đầu còn tìm thấy một ca khúc. La Đại Hựu (Thời thơ ấu) mà chủ nhân trước thích nhất.

“...

Cô gái cạnh lớp kia

Làm sao không đi ngang qua cửa sổ tôi ngồi một lần nhỉ?

Miệng ăn quả vật

Tay cầm truyện tranh

Trong lòng nghĩ tới mối tình đầu thời thơ ấu

...”

Một bộ hình ảnh: Hai người bọn họ, Vũ Tịch Nhan ở ban năm, hắn ở ban sáu. Hai cái phòng học nằm sát bên.

Lúc tan học, vì lo lắng Cổ Thần Dật bị bạn cùng lớp bắt nạt, Tiểu Vũ thỉnh thoảng sẽ tới trước cửa sổ nhìn. Thiếu niên rất yêu thích cảm giác được quan tâm... Tiểu Vũ dung mạo xinh đẹp, thành tích học tập lại tốt, càng làm cho hắn cảm giác hạnh phúc ở bên khung cửa sổ.

Bởi vậy, mỗi lần khi Tiểu Vũ rời khỏi cửa sổ, hắn lại ở trong lòng hát vài câu ca từ này, dâng lên một cảm giác ngọt ngào của riêng mình.

Đề Cổ Thần Dật không nghĩ tới là, bởi vì tìm tới phần ký ức này, lúc hắn ở cửa trường học gặp phải Tiểu Vũ, linh hồn ba mươi tuổi dĩ nhiên có chút cảm giác hoảng loạn không biết làm sao, lại phát hiện khi mình nhìn thấy nàng lại cũng có loại cảm giác ngọt ngào này.

Trời ạ!

Cái cảm giác này rõ ràng là chủ nhân trước a, thay đổi một cái linh hồn làm sao còn tồn tại?

Hắn có chút bàng hoàng đi vào phòng học...

Chủ nhiệm ban sáu Trương Lam là một phụ nữ trung niên béo mập ục ịch, Tiểu Vũ hay gọi "Lão khát bà" .

Vốn là, chủ nhiệm lớp phẩm đức đều không khác mấy, yêu thích học sinh có thành tích học tập tốt, tuân thủ kỷ luật. Đối với Cổ Thần Dật thành tích học tập trung bình, chiếu theo đạo lý mà nói thái độ hẳn là không tốt cũng không xấu. Nhưng trên thực tế cũng không như vậy.

Từ khi bắt đầu vào ban dự bị, trong lớp học Cổ Thần Dật là đối tượng bị bắt nạt, hai người Vương Vi Sâm, Tiền Dân cầm đầu, các bạn nam thường thường ức hiếp Cổ Thần Dật. Sau đó, Tiểu Vũ biết được sẽ vọt tới trước mặt Trương Lam cáo trạng.

Số lần cáo trạng mỗi lần tăng thêm, Trương lão sư liền cảm thấy Cổ Thần Dật là cái học sinh "Phiền phức", khi xử phạt đám người Vương Vi Sâm, thái độ đối với Cổ Thần Dật cũng trở nên lạnh nhạt.

Hừ hừ, sự tình chính là như vậy.

Trong xã hội này, một phương yếu thế thường thường không chiếm được sự đồng tình. Lãnh đạo mà, nhiều nhất chính là vài câu hứa suông mà thực không đến an ủi, trong lòng đối với một phương yếu thế cũng là xem thấp một chút.

Hôm nay là ngày thứ nhất của học kỳ mới, thái độ của Trương lão sư vẫn tính hòa ái, nhìn thấy Cổ Thần Dật đi vào, cười híp mắt gật gật đầu.

Trong ký ức của Cổ Thần Dật, "Chính mình" đối với chủ nhiệm lớp mập lùn này có chút e ngại, bây giờ thay đổi một cái linh hồn, thì lại hoàn toàn khác nhau, nhiều hơn một phần muốn xem trò vui, xem những lão sư, bạn học này đối xử chính mình thế nào, cảm giác cũng rất thú vị.

Phải biết, kiếp trước, hắn chưa từng đi học, duy nhất giáo sư dạy hắn chính là Ngụy lão đạo. Bây giờ trở thành học sinh, cái cảm giác này đối với hắn mà nói phi thường mới mẻ, cũng phi thường thú vị...

- Trương lão sư hảo, bởi vì trong nhà xảy ra chút việc, mẹ em đã quên đem học phí chuyển vào tài khoản ngân hàng, em mang tiền mặt đến rồi, có phải là mang giao cho phòng tài vụ?

Trương lão sư hơi nhíu nhíu mày, vung tay một cái nói:

- Em trước tiên đi phòng tài vụ nộp học phí.

Học sinh phiền phức, quả nhiên phiền phức, chút chuyện nhỏ này đều làm không xong.

Cổ Thần Dật "Ồ" một tiếng, xoay người đi trường học phòng tài vụ.

Văn Lai trung học sơ trung có hai tòa sáu tầng phòng học lớn, trong đó có hai tòa thao trường, tiếp đó, phía tây còn có mấy ngôi nhà nhỏ, bao gồm ký túc xá học sinh, căng tin, một vài bộ môn hậu cần của trường học, phòng tài vụ ngay bên trong ngôi nhà hai tầng ở phía tây.

Sơ trung có bốn khối, mỗi khối có khoảng chừng 600 người, toàn trường học sinh khoảng 2400, như tình huống Cổ Thần Dật tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có hai mươi, ba mươi người xếp hàng nộp học phí, hắn xếp hạng cuối cùng.

Trong bọc sách của hắn, lúc này có từ trên người "Sư muội" Trương Úc Văn đánh tráo tới được một túi ni lông tiền, trước khi tiến vào phòng tài vụ, đếm thấy có hơn tám ngàn.

Suy đoán chút, Trương Úc Văn phát hiện bên trong túi thiếu đi số tiền này, về mặt nhất định phi thường thú vị.

Mà số lần hắn ra tay như vậy, tính trên đầu ngón tay, cũng chỉ có mấy lần. Mấy lần khác đều là bởi vì công việc đặc thù, từ ở trên người đối thủ ăn cắp đồ vật...

Ngày hôm nay bởi vì thấy Trương Úc Văn xuống tay với chính mình, mới lấy gây ông đập lưng ông.

Bởi vì hắn biết, chỉ riêng lấy thân thù mà nói, bây giờ giang hồ, Trương Úc Văn xem như là một đời tặc vương mới.

Làm sư huynh, hắn kỳ thực hi vọng nàng làm chính đạo. Lần này ra tay là hi vọng khiến nàng kính sợ một chút, để sư muội biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đừng tưởng rằng lão tử đệ nhất thiên hạ, mà buông thả chính mình.

Đối với sư muội duy nhất này, cảm tình của hắn rất phức tạp...

Rất nhanh đến lượt Cổ Thần Dật nộp học phí, hắn từ trong cặp sách lấy ra 3,800 nguyên đã chuẩn bị kỹ càng, đem tiền trong tay đưa cho thu ngân viên, sau đó lại sững sờ.

Trời ạ!

Làm sao là nàng?

Nữ tử cũng sững sờ, nhìn 3,800 nguyên trong tay Cổ Thần Dật lập tức liên tưởng đến trước đây không lâu chuyện đã xảy ra, khuôn mặt đẹp đẽ nhất thời căng thẳng, ánh mắt trở nên sắc bén.

Trời ạ!

Cô gái này lại là đi cùng sư muội Trương Úc Văn, khi phanh lại thì va vào hắn, cô gái kia lúc xuống xe đã cười với hắn!

Cổ Thần Dật lập tức ở trong lòng tính toán.

Trương Úc Văn chừng hai mươi ba tuổi, cô gái này xem ra so với Trương Úc Văn nhỏ hơn một, hai tuổi, hẳn là chừng hai mươi. Nàng đây là thân phận gì? Làm sao sẽ xuất hiện ở Văn Lai trung học phòng tài vụ? Là Văn Lai trung học tài vụ? Trộm làm tài vụ?

Cổ Thần Dật nhất thời đau đầu...

Bất quá, giờ phút này bên trong phòng tài vụ có sáu nhân viên, theo đạo lý mà nói, trường học phòng tài vụ không cần nhiều người như vậy, chẳng lẽ nàng là nhân viên tạm thời?

Một mặt khác.

Vương Vũ Thuần đầu óc cũng đang nghĩ ngợi.

Nàng tự nhiên nhận ra người học sinh này chính là con dê béo lúc trước trên xe buýt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang a!

Lúc đó Trương Úc Văn làm mẫu cho nàng, không như mong muốn chính là, trong túi Úc Văn tỷ tám ngàn nguyên cũng bị người khác trộm đi rồi, làm một lần tiền buôn bán thâm hụt.

Sau đó, hai người nhớ lại chuyện này, mà nghĩ mãi không ra.

Giờ phút này, nhìn tiền trong tay nam sinh, Vương Vũ Thuần không khỏi suy nghĩ, lẽ nào là nam hài này đem tiền bên trong bóp của Trương Úc Văn trộm đi? Bằng không, hẳn giờ phút này lấy học phí từ đâu?

Nhưng, nếu như nói đứa bé trai này có thể từ trong túi Úc Văn tỷ trộm đi hơn tám ngàn nguyên, quá không thể tưởng tượng nổi rồi!

Làm sao có khả năng?

Công phu của Trương Úc Văn, nàng ngưỡng mộ như núi cao, ca tụng là thần nhân. Có một lần, Úc Văn tỷ hướng về nàng biểu diễn thần thái tuyệt kỹ, ở trên xe buýt đem giấy hành nghề trong túi tiền hai nhân viên mất lấy đi, sau đó, lấy đi bức ảnh của bọn họ, đổi thành hai bức ảnh của cô gái xấu xí, dán lại sau đó thả lại túi áo hai nhân viên.

Chờ hai nhân viên mất thành công bắt được một tên móc túi đang hành động trên xe, khi lấy ra giấy hành nghề chứng minh thân phận, người xung quanh hoàn toàn ngạc nhiên...

Ở trong lòng Vương Vũ Thuần, Trương Úc Văn là người nàng sùng bái nhất. Từ khi Úc Văn tỷ ở trạm xe lửa đem nàng từ trong tay ** đội (dấu * không biết là gì) cứu ra, nàng liền tin nhiệm gần như mù quáng.

Làm sao có khả năng?

Nam hài này nếu là có năng lực thần không biết quỷ không hay mà lấy đi hơn tám ngàn nguyên từ trong túi Úc Văn tỷ, vậy thì là Thần Tiên chuyển thế rồi!

- Đồng học, tiền trong tay người, ta làm sao trông rất quen thuộc?

Vương Vũ Thuần nghiêm mặt nhìn chăm chăm Cổ Thần Dật hỏi.

Lời này hỏi đến mức rất không có logic, người trong phòng tài vụ nghe vậy đều kinh ngạc nhìn hai người bọn họ một chút.

Cổ Thần Dật vẻ mặt hiền lành, gãi gãi da đầu, cười ngây ngô một tiếng nói:

- Lão sư, cái này cũng không trách người, bởi vì từ 100 nguyên đều là ảnh chân dung Mao gia gia.

Mọi người trong phòng tài vụ cười khẽ một trận.

Vương Vũ Thuần kỳ thực trong nội tâm cũng có chút xoắn xuýt. Bởi vì, thiếu niên này học phí đã bị Trương Úc Văn lấy đi, giờ phút này hắn lại lấy ra nhiều như vậy, không khỏi phải suy đoán.

Nàng lại hỏi:

- Người tiền này từ đâu tới?"

Thiếu niên vẫn như cũ đáng vẻ hồ đồ, gãi đầu, nói:

- Mẹ cho a, nhưng mà, ngày hôm nay gặp phải một chuyện lạ, sáng sớm lúc đi ra khỏi nhà, ta nhớ tới số tiền này là gói trong một cái phong bì màu trắng, nhưng đến trường học vừa nhìn, lại bọc ở trong một cái phong bì da trâu...

Thiếu niên lấy ra phong bì da trâu, cho Vương Vũ Thuần xem.

Wương Vũ Thuần thờ phào nhẹ nhõm, không phải cái túi ni lông kia là tốt rồi. Phong bì da trâu mà, khả năng là các nàng thật sự gặp phải cao thủ, thấy Úc Văn tỷ hướng về một học sinh ra tay, cao thủ nhìn không thuận mắt, vì lẽ đó thuận lợi lấy đi tiền trong túi của nàng, rồi bỏ 3,800 nguyên trả lại cho học sinh. Văn Lai trung học học phí 3,800 nguyên đã thực hiện được ba năm, rất nhiều người biết, nghĩ như vậy, hiểm nghi với thiếu niên này có thể bài trừ, chủ yếu nhất, hẳn không có thất lạc học phí, đương nhiên sẽ không liên tưởng đến nàng là tặc...

Nghĩ vậy liền nở nụ cười với thiếu niên, thu tiền rồi hỏi tên của hắn.

Sơ nhất ban 6, Cổ Thần Dật, nhớ rồi.

Lần này gặp mặt, để Vương Vũ Thuần nhớ kỹ thiếu niên này một cách sâu sắc.

Chính như Cổ Thần Dật suy đoán, ngày hôm nay nàng tới nơi này hỗ trợ. Là học sinh trường dạy nghề kế toán, trong khi nghỉ hè đến Văn Lai trung học thực tập. Bởi vì trường dạy nghề kế toán phải một tuần sau mới khai giảng, lão sư mời nàng đến đây làm hai ngày hỗ trợ thu học phí. Sáng sớm hôm nay lúc ra cửa, Trương Úc Văn tiện đường đối với nàng tiến hành huấn luyện thực chiến, mới có chuyện lúc trước.

Đối với làm tặc, nàng không ý tưởng gì.

Lúc trước ở trạm xe lửa bị ba bốn ** (chắc là lưu manh) vây nhốt, kèm hai bên nàng rồi đi nhà ga, không một người đứng ra giúp nàng, liền báo cảnh sát cũng không có, loại hồ hững hờ kia, làm cho nàng hầu như mất đi tín nhiệm đối với xã hội, nếu không là Trương Úc Văn đứng ra đánh đuổi mấy cái ** này, kết cục của nàng có thể tưởng tượng được. Bởi vậy, nàng đối với tỷ tỷ hiệp nghĩa này, tín phục vô điều kiện.

Hơn nữa, Úc Văn tỷ người mang "Tuyệt kỹ", nhưng không ra tay lung tung, nàng rất có nguyên tắc. Lần này ra tay với Cổ Thần Dật, cũng là vì dạy nàng kinh nghiệm thực chiến, làm thế nào từ trong ba lô đeo ở trước ngực đối tượng lấy đi tài vật...

Không nghĩ tới gặp quái sự, khi nàng trộm tiền của thiếu niên, tiền của mình cũng bị trộm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhóm Học Tập

Hôm nay, ngày mùng 1 tháng 9 năm 99, nguyên bản Văn Lai trung học vốn bình thường đã bắt đầu rơi vào tầm mắt của một vài người.

Wương Thận Hành là một trong số đó, Hoàng Y Y cũng vậy.

Sự kiện phát sinh không lâu ở Thủ Đô "Kim thủ" Cổ Tiểu Quân bị giết đã trở thành một trong những sự kiện to lớn nhất thế giới gần đây, là sát thủ có thực lực mạnh nhất của nước Hoa, khi Ngọa Long Quật Khởi mất Cổ Tiểu Quân tổng hợp thực lực sẽ phải chịu ảnh hưởng đến mức độ nào, ước định trở thành nội dung trọng điểm của các quốc gia.

Cao tầng Ngọa Long Quật Khởi tự nhiên thương tiếc không ngớt, vận dụng sức mạnh quốc gia tiến hành thâm nhập điều tra đối với sự kiện ám sát, chuyện xảy ra ngày hôm đó căn bản không có gì khác thường... Nhưng càng như vậy, càng có nhiều điểm đáng ngờ không cách nào nói rõ.

Thiếu niên may mắn còn sống sót chính là một người trong đó.

Dưới hoàn cảnh như vậy, thiếu niên có thể may mắn còn sống sót hầu như là chuyện nằm mơ giữa ban ngày... Sát thủ làm sao có khả năng lưu lại nhân chứng? Phải biết, đây không phải bình thường sát thủ, mà là Sơn Bản cùng Jeff! Nếu như thiếu niên không hề chết, bọn họ sẽ không rời đi hiện trường.

Cũng bởi vậy, Vương Thận Hành, Hoàng Y Y vẫn quan tâm thiếu niên này trong bóng tối.

Hôm nay ngày mùng 1 tháng 9, Hoàng Y Y đi tới Văn Lai trung học, giao cho hiệu trưởng một tờ điều lệnh, học kỳ này bắt đầu, nàng sắp trở thành lão sư giảng dạy ngoại khóa tại Văn Lai trung học. Phụ trách phụ đạo học sinh nhóm yêu thích máy tính.

Mà thiếu niên lúc này vẫn còn không biết những tình huống đó, nộp xong học phí trở lại phòng học, bắt đầu ngày thứ nhất sinh hoạt tại trường học.

Thời gian "Tic tắc tic tắc" trôi qua.

Trước khi tan học, lớp trưởng Từ Lam đi tới bục giảng, giới thiệu cho mọi người các nhóm hoạt động trong trường học.

- Các vị bạn học, có rất nhiều nhóm hoạt động, xin mọi người mau chóng tham gia, điền vào phiếu báo danh, ngày mai nộp cho ta... Ta giới thiệu cho mọi người sơ lược một chút, nhóm yêu máy tính, nhóm ưa thích mô hình vô tuyến điện tử là nhóm sốt dẻo nhất; nhóm ưa thích diễn thuyết và dẫn chương trình, nhóm ưa thích võ thuật cũng không tệ, mọi người có thể căn cứ chính mình cần cùng ưa thích tham gia. Làm một ví dụ, như bạn Cổ Thần Dật, tham gia nhóm võ thuật là tương đối thích hợp...

Từ Lam là nữ sinh năng động nhất trong lớp, nàng có khuôn mặt rất thanh tú, mười ba tuổi đối với cô gái mà nói đã cơ bản thành thực phát dục, nơi nên lồi lõm bắt đầu hiện hình, thêm thời gian, khắp mọi mặt đều sẽ trở mã càng thêm bắt mắt. Thành tích học tập của nàng vẫn hàng đầu trong lớp, không chỉ có lão sư yêu thích, mà cũng được bạn học yêu thích.

Lúc này, nghe được nàng cười tủm tỉm lấy "Uất ức" nhất trong lớp học là Cổ Thần Dật làm tỉ dụ, trong phòng học nhất thời phát sinh một trận cười phá lên.

Cảm giác được cười như vậy sẽ đối với Cổ Thần Dật tạo thành áp lực nhất định, nàng đem phiếu báo danh phát đến bên người Cổ Thần Dật, giải thích:

- Cổ Thần Dật, ta thực sự cảm thấy ngươi tham gia nhóm ưa thích võ thuật không tệ, người luyện võ chỗ tốt lớn nhất là lòng tự tin tăng mạnh.

Cổ Thần Dật lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, nói:

- Nếu lớp trưởng đề cử, vậy ta liền báo danh đi.

Kỳ thực Cổ Thần Dật khi nghe Từ Lam trêu, cũng đã quyết định biết thời biết thế.

Đối với hắn mà nói, dù sao thay đổi một người, kiếp trước công phu đều có, tương lai không chừng không lưu ý sẽ lộ ra, rất dễ dọa sợ bạn học... Tham gia nhóm ưa thích võ thuật là cái danh nghĩa rất tốt, như vậy, khi các bạn học phát hiện hắn trở nên mạnh mẽ, tự nhiên nghĩ đến nguyên nhân luyện võ, mà không đến nỗi xem hắn như quái vật.

Bất quá, lúc này hắn biểu hiện thông dong như vậy khiến Từ Lam hơi kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, trong lớp học hết thấy nam sinh đối mặt nàng thì đều có chút sốt sắng.

- Tốt lắm, ngươi điền phiếu báo danh đi.

Nàng che giấu ngạc nhiên nghi ngờ, nói một câu.

- A? Có một vấn đề? Ta có thể tham gia hai nhóm ưa thích sao?

- Có thể, chỉ cần ngươi sắp xếp được thời gian.

- Tốt lắm, lại cho ta một tấm phiếu, ta còn muốn tham gia nhóm ưa thích máy tính.

Kiếp trước, hắn tuy rằng thân thủ kinh người, nhưng phương diện máy vi tính năng lực rất yếu. Hiện tại có cơ hội, hắn quyết định học tốt máy vi tính. Từ sơ trung bắt đầu tham gia nhóm ưa thích học tập là cái lựa chọn không tồi.

Từ Lam lần thứ hai kinh ngạc nhìn hắn một chút... Nhìn hắn biểu hiện ra thật chăm chú, suy nghĩ chút nữa làm cho nàng cho rằng đối mặt chính là một người khác.

Kỳ quái, kỳ quái, kỳ quái... mới qua một kỳ nghỉ hè, Cổ Thần Dật tựa như biến thành người khác, thật là một người quái lạ.

Điền xong hai tấm phiếu, Cổ Thần Dật thu thập túi sách, hướng về phía đông trường học đi.

Văn Lai sơ trung là Ngũ Bảo trung học nắm giữ cổ phần, hai trường cùng chung tài nguyên. Bởi vậy, giữa hai trường này không có tường ngăn cách, có thể tùy ý đi xuyên qua. Ngũ Bảo trung học nằm ở phía đông, Văn Lai trung học ở phía tây, ở giữa cách nhau một đường xe đi.

Hắn cùng Tiểu Vũ ước hẹn, mỗi ngày sau khi tan học ở con đường giữa, bên cạnh quầy bán đồ lật vặt gặp mặt, sau đó cùng nhau về nhà.

- Tiểu Vũ!

Nhìn thấy Vũ Tịch Nhan đợi trước ở đây, hắn lên tiếng chào hỏi.

Tiểu Vũ gật gù

- Đi thôi.

Sự quan hệ giữa hai người tự tự nhiên nhiên, không cần khách sáo đối trá. Điểm này, Cổ Thần Dật từ lâu hiểu rõ.

Cô nữ sinh trước mắt này, ở Văn Lai trung học khá là làm người khác chú ý. Nàng, xuất thân thế gia, thành tích tốt, dung mạo xinh đẹp, hơn nữa dám nói dám làm, người hiểu rõ tình huống bọn họ còn biết, cô nữ sinh này là thần bảo hộ của Cổ Thần Dật.

Bởi vậy, dọc theo đường đi, nam sinh Văn Lai trung học gửi cho nàng ánh mắt ngưỡng mộ, nóng bỏng và đồng thời cũng đối với cái nam sinh yếu đuối bên cạnh tràn ngập xem thường... Không biết xấu hổ! Trốn ở sau lưng nữ sinh, thật không tiền đồ!

Ở trong ánh mắt so sánh đặc biệt mãnh liệt này, Cổ Thần Dật thần nhiên tự đắc.

Hắn hôm nay, so với bạn cùng lứa tuổi ưu thế nhiều hơn hai mươi năm sự từng trải cuộc sống, dưới cái nhìn của hắn, những nam sinh này ghen phi thường tề nhát.

- Tiểu Vũ, đợi lát nữa xe đến ngân hàng thành phố trên đường Long Minh thì thả ta xuống, ta muốn gửi tiền.

- Làm sao?

Vũ Tích Nhan tự nhiên là có xe đưa đón. Trong tình huống bình thường, hai người bọn họ mỗi người tự ngồi xe đến trường, nhưng tan học là cùng nhau về nhà, Cổ Thần Dật đi nhờ xe Tiểu Vũ.

- Nộp học phí còn dư, ta gửi trong sổ tiết kiệm không kỳ hạn.

- A? Ngươi có tiền? Nói như vậy năm nay quà sinh nhật của ta có chỗ dựa rồi, ta muốn một bộ mèo Kitty.

- Hừm, không thành vấn đề.

Tuy gia cảnh Cổ Thần Dật phi thường phổ thông, nhưng so với gia đình bình thường khác vẫn tốt hơn một chút, cha hắn được cử đi làm việc ở nước ngoài, mẹ hắn là hộ sĩ bệnh viện, ảm nọ vẫn không có vấn đề. Bởi vậy, Tiểu Vũ cũng không nghi ngờ có hắn.

Hai người vừa nói chuyện vừa rời đi trường học.

Sau lưng bọn họ, nhân viên tạm thời ở Văn Lai trung học phòng tài vụ Vương Vũ Thuần ở xa xa phía sau, nhìn thấy nam sinh ra cửa trường rồi lên một chiếc xe hào hoa, có chút buồn bực không ngớt... Nếu như vậy, tại sao buổi sáng muốn chen xe buýt chứ?

Nàng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Trương Úc Văn, báo cáo mọi chuyện.

- Cái gì? Hắn sáng sớm đến phòng tài vụ nộp học phí? Về mặt thần nhiên? Không có ảo não vì mất học phí?

Trương Úc Văn kinh ngạc hỏi.

- Đúng đấy, Úc Văn tỷ. Ta thấy tiền của hắn là lấy từ trong phong bì da trâu ra, 3,800 nguyên là trước đó chuẩn bị kỹ càng.

- Quái! Quái! Học phí của hắn trong cặp sách rõ ràng bị ta lấy đi rồi a!

- Đúng đấy! Ta cũng cảm thấy thật kỳ quái, lúc hắn nộp học phí còn thăm dò vài câu, nhưng hắn biểu hiện phi thường tự nhiên, hồn nhiên không biết mất tiền, thật là kỳ quái...

- Làm sao như vậy? Hắn sẽ giả ngu?

- Nhưng mà Úc Văn tỷ, điều này không có khả năng lắm a! Hắn mới bao lớn? Bé trai năm nhất mà thôi, làm sao có khả năng nguy trang tốt đến như vậy? Ngươi suy nghĩ một chút, hắn khẳng định nhớ tới dáng vẻ của ta, nếu như thật sự làm mất tiền, sẽ hoài nghi đến ta, về mặt, cử chỉ nhất định sẽ tiết lộ ra ngoài, nhưng hắn không có, trước sau là mọi thứ đều không có vẻ gì.

- Ài, ngươi trở về đi, gặp mặt nói tí mĩ.

Gặp mặt tự nhiên cũng không ra kết luận gì. Mặc kệ làm sao suy đoán, các nàng không thể cho rằng thiếu niên có thân thủ cao như thế, có thể từ trong tay "Tặc vương" bày trò; thứ hai, nếu như hắn thật sự làm mất tiền, hoài nghi hai người bọn họ trộm tiền của hắn, rất khó trước mặt Vương Vũ Thuần trấn định như thế.

Như vậy phân tích được, ngay lúc đó trên xe buýt 764 hắn là còn có một vị thần bí cao nhân, thừa cơ lấy đi túi ni lông trong túi xách của Trương Úc Văn, sau đó dùng một phong bì da trâu bỏ vào 3,800 nguyên nhét vào cặp sách thiếu niên... Suy đoán này có lẽ là đáng tin nhất, đương nhiên, vấn đề cũng có, cái cao thủ thần bí này là ai? Làm sao có thể từ ngay dưới mắt "Tặc vương" lấy đi đồ vật?

- Như vậy đi? Ta sáng sớm ngày mai vẫn cứ ngồi tuyến 764, người học sinh kia lên xe ở đường Long Minh, đúng không?

- Đúng!

Hôm sau trời vừa sáng, Trương Úc Văn xe buýt 764, trước tiên ở xuống xe ở trạm đường Long Minh, đợi trong góc không có ai chú ý, Cổ Thần Dật đeo cặp sách bước nhanh đi tới nhà ga, đi theo phía sau hắn cùng tiến lên xe.

Làm tặc vương đệ tử thân truyền, nàng hiểu lắm bí mật chính mình. Đứng ở địa phương nhiều người mà lại không làm người chú ý, nhanh chóng xem xét một chút trong xe. Chiều đạo lý mà nói, nàng cấp bậc tặc này, chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể chuẩn xác phân biệt ra được trong xe có hay không "Đồng hành", có hay không nhân viên mật. Bất quá, trải qua sự việc ngày hôm qua, nàng hiện tại có chút hoài nghi mình, ngày hôm qua không phải là không có phát hiện một vị cao thủ khác sao?

Nàng đứng ở trong xe, không chỉ dùng con mắt, cũng dùng "Tâm" đi quan sát xung quanh.

Lúc sư phụ dạy nàng, căn dặn nàng rất nhiều lần, làm cao mình tặc, kỹ năng nhất định phải là toàn vẹn, xảo thủ chỉ là một loại trong đó, còn muốn nhân lực cao mình, nhìn một cái là biết người khác thân phận, nhìn ra trên thân người có tiền hay không, tiền giấu ở nơi nào. Chủ yếu nhất, còn dụng "Tâm" đi cảm thụ hoàn cảnh chung quanh, có hay không thích hợp động thủ.

Nàng ở bên người con trai chen tới chen lui hai lần, để phán đoán bên người có hay không có người chú ý hành vi của nàng. Nếu như vị cao thủ kia cũng ở trên xe, hiển nhiên sẽ phát hiện nàng chuẩn bị đối với nam hài ra tay, như vậy, nàng liền có cơ hội tìm ra người này...

Ha ha, nàng tự nhiên không nghĩ tới cao thủ này chính là Cổ Thần Dật!

Hơn nữa, Cổ Thần Dật từ lúc đến nhà ga đã phát hiện ra nàng.

Không chút biến sắc đã hiểu được hoàn cảnh chung quanh, là một trong những sở trường của hắn, theo sư phụ nơi đó học được bản lĩnh ngay trước khi gặp sư muội, huống chi sau khi trở thành sát thủ, khổ luyện bản lĩnh phương diện này, đã luyện đến mức độ lô hỏa thuần thanh.

Sau đó, khi lên xe nhìn thấy Trương Úc Văn cử động, trong lòng hắn không khỏi âm thầm buồn cười.

Cô nàng ngốc nghếch, muốn dẫn ra người đánh tráo ngày hôm qua sao? Tình lại đi. Ta sẽ không cho người biết, như vậy mới có thể duy trì đối với người áp lực. Để người không dám lung tung ra tay.

Trên xe.

Sau khi Trương Úc Văn làm đủ văn chương, bắt đầu "Ra tay" rồi!

Đương nhiên, cái này cũng là ngày hôm qua thiết kế tới, ra về ra tay, đem một tờ giấy vẽ heo mập nhét vào trong cặp sách của thiếu niên. Cao thủ này nếu như ở trên xe, sẽ làm ra phản ứng.

Làm cho nàng thất vọng chính là, khi nàng kéo cặp sách của thiếu niên, ung dung nhét trang giấy vào, xung quanh không có bất cứ dị thường nào.

Như vậy, đợi thiếu niên ở đường Nông Nam xuống xe, Trương Úc Văn cũng không phát hiện đối tượng khả nghi... Có chút buồn bực xuống xe, nàng tự an ủi mình, có thể người kia ngày hôm nay không ở trên xe, nếu là như vậy, theo dõi thiếu niên thêm mấy lần đi, không chừng lần sau liền sẽ phát hiện...

Nàng xuống xe đi vào một quán bán đồ ăn sáng, mở bóp của chính mình lấy tiền ra mua, bỗng dưng, một luồng mồ hôi lạnh từ phía sau lưng thấm thấu ra.

Trời ạ!

Nàng phát hiện tờ giấy này nên ở trong cặp sách của thiếu niên lại dĩ nhiên xuất hiện ở trong bóp của chính mình, hơn nữa, hai con mắt heo mập đã bị móc xuống, đây là ý muốn châm chọc nàng nhân lực không đủ?

Nhất thời có cảm giác rơi vào hầm băng... Con mẹ nó, bà cô đây mới là tặc vương a!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lớp Võ Thuật

Tục ngữ nói , không sợ trộm lấy, chỉ sợ trộm nhớ.

Cổ Thần Dật biết rõ, hắn bị Trương Úc Văn đề ý.

Cứ nghĩ đến cảnh khi nàng mở túi của mình, thấy bức vẽ con heo mập bị móc mắt, biểu lộ chắc chắn sẽ rất đặc sắc đây.

Rất tốt, thật thú vị, xem như cho cuộc sống mới của hấn tăng thêm một phần niềm vui a.

Sau khi tan học, là thời gian hoạt động của tiểu tổ võ thuật.

Thời điểm Cổ Thần Dật đi vào trong phòng thể dục, hấn phát hiện số nữ sinh ở đây tương đương với nam sinh. sau đó hấn thấy Hoàng Y Y cũng ở đây, đôi mắt hơi híp lại.

Hoàng Y Y là hạng người gì, hấn tự nhiên nhìn thấy tận mắt. Kiếp trước, quan hệ của hấn và nàng không phải là bí mật với Ngọa Long Quật Khởi. Kể cả Vương Thận Hành, ai cũng cho rằng bọn hấn là một đôi trời sinh. Hấn am hiểu tác chiến, Hoàng Y Y am hiểu hỗ trợ, là một cao thủ Computer, bọn hấn từng phối hợp hành động với nhau mấy lần.

Nàng như thế nào tới nơi này?

Hoàng Y Y thấy Cổ Thần Dật hơi khẽ cau mày khi nhận ra nàng, mỉm cười nói :

- Cổ Thần Dật, bắt đầu từ học kỳ này, ta đến Trung Học Văn Lai làm phụ đạo ngoại khóa, phụ trách tiểu tổ võ thuật, thấy người cũng báo danh. thế nào? người lại báo danh cả lớp võ thuật hả?

- Ah, Hoàng lão sư tốt! Ta đăng ký 2 lớp, máy tính và võ thuật?

Tuy trong nội tâm biết rõ ý đồ của nàng, thiếu niên vẫn không phá hoại trò hề nho nhỏ này. Lấy trí tuệ của hấn, cũng đoán ra được ý đồ đến của Hoàng Y Y.

Huống chi, trong lòng hấn thật ra là có chút áy náy đấy.

Thực xin lỗi, Y Y, ta không thể nói cho người biết sự thật, chúng ta vẫn là đi một bước tính toán một bước a, không nói cũng là vì tốt cho người...

Hoàng Y Y mỉm cười nói:

- Ta hôm nay không có lớp, nên tới đây để quen thuộc hoàn cảnh của Trung Học Văn Lai.

Chính xác ra, là tới xem tình huống của Cổ Thần Dật.

Đương nhiên, thời điểm nói ra khỏi miệng, "Cổ Thần Dật" đổi lại thành " Trung Học Văn Lai ".

Tại Hoàng Y Y xem, nếu như những sát thủ biết còn có "cá lọt lưới" này, rất có thể áp dụng hành động với hấn, bởi thế nên canh giữ bên cạnh thiếu niên là một biện pháp không tệ. Theo nàng biết, người được tổ chức an bài vẫn đang trên đường đến ẩn núp ở nhà thiếu niên, ôm cây đợi thỏ.

Dẫn xà xuất động, thậm chí thả ra tiếng gió là có cậu bé nhìn thấy Sơn Bản và Jeff giết người...nói như thế, rất có thể Uất Kim Hương và Thiên Hồ Xã sẽ động thủ với cậu bé, mà bọn hấn có thể báo thù cho Cổ Tiểu Quân.

Vì việc này, Vương Thận Hành đã tranh cãi với một vị lãnh đạo của Ngọa Long Quật Khởi, nếu làm như thế là bất lợi với cậu bé, bất kể là bảo hộ hay không dưới tình huống địch tối ta sáng, kỳ thật rất khó bảo hộ hấn chu toàn, nên biết, đây không phải là du côn cắc kè, mà là sát thủ chuyên nghiệp và đặc công.

- Hoàng lão sư, ta đi báo danh, ngài cứ tự nhiên.

- Đi đi.

Hoàng Y Y phát phát tay, rất hứng thú nhìn thiếu niên đang rời đi.

Tiểu tổ võ thuật của Trung Học Văn Lai chia ra làm hai lớp, một là lớp cơ sở, hai là lớp nâng cao.

Tân sinh như Cổ Thần Dật đều được xếp vào lớp cơ sở.

Huấn luyện viên lớp cơ sở họ Lý, là lão sư thể dục của trường, đánh võ rất lợi hại.

Hàng năm Thủ đô đều tổ chức thi đấu võ thuật cho học sinh trung học, đó là thực chiến đao thật, thương thật. Trung Học Văn Lai mấy năm nay đều chiếm hạng nhất, có thể thấy được huấn luyện viên không tầm thường.

Khi Cổ Thần Dật đến, huấn luyện viên bắt đầu điểm danh.

Ban 6 có ba người ghi danh tham gia tiểu tổ võ thuật, ngoại trừ Cổ Thần Dật, còn lại hai người là Vương Vi Sâm và Tiễn Dân, thấy Cổ Thần Dật đi đến, ánh mắt bọn hấn đầy trào phúng.

Điểm danh xong, Huấn luyện viên Lý nói :

- Các học sinh, ta tuyên bố mấy cái nội quy. Lớp võ thuật của chúng ta rất có tiếng tại thành phố, mục đích của trường học là bồi dưỡng năng lực chiến đấu, thân thể cường tráng cho học sinh, tương lai có thể xuất lực cho Quốc gia. Mà không phải vì đánh nhau ẩu đả, phạm là đệ tử lớp võ thuật tham dự đánh nhau ẩu đả sẽ bị khai trừ khỏi lớp, đồng thời bị kỷ luật. Đây là nội quy thứ nhất.

- Thứ hai, học sinh tham gia huấn luyện tại lớp võ thuật, nhưng vẫn phải đem tinh lực đặt ở trên học tập, không thể lấy cớ vì luyện võ mà buông lỏng học tập; Thứ ba, không được ra ngoài đường gây sự, không được lợi dụng thân phận là thành viên của lớp mà làm ảnh hưởng của trường học.

- Điều cuối cùng, thành viên trong lớp nếu có tranh chấp, không có cách nào hòa giải, có thể xin thi đấu, lên lời đại luận võ, giải quyết vấn đề một lần duy nhất. Người thua nhận lỗi với người thắng, sau khi luận võ, song phương không được trả thù nhau. Đây là truyền thống bao năm qua của Trung Học Ngũ Bảo và Trung Học Văn Lai.

Hai người Vương Vi Sâm, Tiễn Dân lập tức đưa mắt nhìn Cổ Thần Dật, có vẻ rất là hưng phấn.

- Tất cả mọi người, hôm nay có rất nhiều thành viên mới gia nhập lớp võ thuật, tiết đầu tiên chính là kiểm tra lực lượng cơ bắp, tính dẻo dai của thành viên mới. Tất cả thành viên mới toàn bộ phải tham gia lên xà đơn, chống đẩy, ngồi thức thề, đây là ba hạng mục trắc nghiệm. Hứa Bác, Hoàng Vũ Dương, Chu Hằng, ba người phụ trách ghi chép số liệu.

Học kỳ này, lớp võ thuật có 36 thành viên mới, qua khảo nghiệm, mấy người thành tích kém nhất có thể có cả Cổ Thần Dật.

Đây là sự tình không thể làm khác.

Nếu thực chiến thật sự, tất cả mọi người ở đây đều không phải đối thủ của Cổ Thần Dật, phương pháp giết người và thủ đoạn công kích của kiếp trước đều còn nguyên. Nhưng tổ chất thân thể không thể nào thay đổi ngay được đấy.

Thân thể này quá là kém cỏi, hơn nữa mới dính tai nạn xe cộ, hần tuy nhiên đã sớm rèn luyện, nhưng thời gian quá ngắn, mà còn chưa bắt đầu tu chân...hần đem hết lực bú sữa mẹ, hai chân loạn đạp cũng chỉ hoàn thành một lần lên xà đơn.

Huấn luyện viên thấy hần cũng chỉ cau mày. Trắc nghiệm chấm dứt, Huấn luyện viên Lý nói :

- Mọi người, tuy nói mục đích tham gia lớp võ thuật là rèn luyện thân thể, nâng cao tổ chất, kích phát tiềm lực nhưng đội võ thuật chúng ta hàng năm đều tham gia thi đấu, vì vậy, bạn nào thân thể quá kém, ta có đề nghị trước tiên là phải tăng cường rèn luyện, lên xà đơn kém hơn 10 lần thì đừng tham gia.

Nói đùa gì vậy?

Mục đích ta tham gia lớp võ thuật chính là muốn trở nên mạnh mẽ.

Cổ Thần Dật lúc này nhấc tay nói :

- Huấn luyện viên, thỉnh cho phép ta tham gia huấn luyện với tư cách thành viên ngoài biên chế a, ta nhất định sẽ mau chóng nâng cao tổ chất thân thể. Ta có thể không tham gia luận võ khi trường học thi đấu.

Huấn luyện viên còn chưa mở miệng, Vương Vi Sâm nhin không được quái gở nói:

- đừng như vậy chứ, người như ngươi tham gia lớp võ thuật, không phải cho trường học mất mặt sao?

Tiến Dân tiếp lời nói :

- Đúng vậy a, suốt ngày trốn ở sau lưng nữ sinh, quá là mất mặt rồi, ngươi muốn tham gia lớp võ thuật, không phải làm cho người khác không ngẩng mặt lên được sao?

Hai người dám châm chọc khiêu khích như vậy, là vì Vũ Tịch Nhan không ở đây, nếu Vũ Tịch Nhan có mặt, hai người bọn họ không dám chọc vào. phần lớn học sinh Trung Học Văn Lai biết rõ, Vũ Tịch Nhan không chỉ có rất xinh đẹp, thành tích học tập tốt, hơn nữa địa vị gia đình vô cùng cao, chuyện khác không nói, nếu thấy người khi dễ Cổ Thần Dật, liền xắn tay áo rồi lao vào liều mạng ngay, cho dù hai "Tiểu Phách Vương" bọn họ, cũng không dám khinh thường.

Còn lại học sinh cũng biết rõ Cổ Thần Dật, không phải vì hần xuất chúng mà bởi vì danh khí Vũ Tịch Nhan quá lớn, hết lần này đến lần khác nàng chỉ thích chơi với nam sinh nhất gan này, làm cho người ta rất bất đắc dĩ, lúc này tất nhiên mọi người đều hòa theo Vương Vi Sâm, Tiến Dân.

Trong thanh âm kêu loạn, có người đề nghị :

- Để cho hần tùy tiện luận võ với một người trong chúng ta, thắng thì có thể lưu lại.

Vương Vi Sâm kêu lên:

- Ý kiến hay, Cổ Thần Dật, có dám hay không cùng ta đánh một chiêu?

Vương Vi Sâm người rất cường tráng, phụ thân hần là thượng tá quân đội, đây cũng là niềm tự hào của hần, thường hay nói ra khoe khoang, thói phồng phụ thân hần lên tận mây xanh...cũng gián tiếp bôi son thiếp vàng lên mặt mình.

Cổ Thần Dật phát tay nói :

- Giữa chúng ta không có thâm cừ đại hận gì, sao phải lòi nhau lên lòi đài luận võ?
- Có a...có a...tại sao lại không có?

Mọi người bên cạnh đồng loạt lên tiếng.

Thời điểm Cổ Thần Dật xem trí nhớ chủ nhân trước, đã biết rõ ban 6 có hai tiểu Phách Vương, không có việc gì làm thì liền lòi hấn ra đùa. Hôm nay hấn chiếm thân thể này, cũng muốn cho chủ nhân cũ hả giận đấy, hơn nữa, hai người này suốt ngày ong ong gọi bầy bên cạnh như ruồi, cũng rất là phiền đấy.

- Đây không tốt lắm, chúng ta mới tham gia lớp võ thuật đã lòi nhau đi luận võ? quá là khoa trương.

Nam hài thường e sợ thiên hạ không loạn, xem người đánh nhau là một việc rất vui, vì thế liền hồ hạo.

Huấn luyện viên cau mày nói :

- Chuyện gì xảy ra? Người gọi Vương Vi Sâm đúng không? Quên lời nói của ta lúc trước rồi hả? Học võ không phải để khi dễ kẻ yếu. Lòi đài luận võ là để giải quyết mâu thuẫn không thể hòa giải, người và bạn học này có thâm cừ đại hận gì?

Cái khó ló cái khôn :

- Báo cáo lão sư, hấn, hấn, hấn đã đoạt bạn gái của ta.
- Dừng lại!

Mọi người đều bắt mắt nhìn về phía Vương Vi Sâm, hiển nhiên, mấy chữ "Bạn gái của ta" đã làm nhiều người tức giận.

Wương Vi Sâm vội đổi giọng :

- Ách, nhầm rồi, là hấn đoạt nữ sinh tốt nhất của năm nhất, bọn ta đều không thích.
- Dừng, làm sao lại nói thế? Vũ Tịch Nhan là thương hại hấn, cũng không phải tốt với hấn.

Mọi người lại tức giận.

Năm 99, tuy trường trung học cấm nói yêu thương, nhưng những năm gần đây, lão sư đều quản lí lơ lửng hơn nhiều, giống như mở một mắt nhắm một mắt. Với tư cách thầy giáo thể dục, Huấn luyện viên Lý càng là không xem ra gì.

- Vương Vi Sâm, người xem, mọi người đều phản đối.
- Huấn luyện viên, chúng ta không phải phản đối luận võ, là phản đối hấn ăn nói bừa bãi, để cho bọn họ so một trận đi.
- Đúng vậy a, so một trận đi, cho người mới nhận thức một chút, có trợ giúp cho mọi người tăng thêm lòng muốn luyện võ.

Huấn luyện viên Lý có cũng được mà không có cũng không sao hỏi Cổ Thần Dật:

- ..., vị này đồng học, người đồng ý luận võ?

Mọi người ồn ào:

- Hấn nguyện ý!

Ách! nếu mọi người đều đồng ý, xem ra chỉ có thể cố làm rồi. Vấn đề là hấn không thể thu hút sự chú ý của người ngoài, vừa muốn đập cho đối phương một trận, độ khó cũng không hề nhỏ a.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lòi Đài Thi Đấu

Học sinh lớp võ thuật rất nhanh dùng dây thừng tạo thành một cái lòi đài...Lòi đài như thế mỗi học kỳ đều làm mấy lần, có thể nói là quá quen thuộc.

Lúc này, Huấn luyện viên Lý "lui về tuyến sau", trở thành người xem, chủ trì lòi đài thi đấu là Hứa Bác, học sinh lớp nâng cao.

Ba người tiến vào khu vực lòi đài, Hứa Bác nói quy định khi luận võ, cũng đảm nhiệm luôn vai trò trọng tài.

Trong lúc nhất thời, người xem đứng đầy bốn phía.

Hoàng Y Y cũng chậm chậm tới gần, Cổ Thần Dật và bạn học lập võ đài, tự nhiên nàng cũng cảm thấy hứng thú, đây cũng là một cơ hội để hiểu rõ Cổ Thần Dật.

- Nói lại lần nữa, một bên nhận thua, bên kia không được phép đánh tiếp; ai chạy ra khỏi khu vực lòi đài, thì bên kia sẽ thắng; bên nào bị đánh ngã xuống đất, bên kia sẽ thắng. Bên thua sẽ phải xin lỗi bên thắng, sau này không được dây dưa tiếp...nghe rõ chưa? Tốt, vậy thì bắt đầu a!

Hai người trên lòi đài nhìn qua đã biết yếu hay mạnh, luận chiêu cao hay thể trạng Vương Vi Sâm đều hơn Cổ Thần Dật rất nhiều, hơn nữa, thanh danh Cổ Thần Dật ở bên ngoài là một nam sinh thấy chuyện là lùi bước, nên mọi người xem luận võ đều không chút lo lắng, sợ dĩ gây rối cũng bởi vì trong lòng có chút ghen ghét với Cổ Thần Dật.

Nghe được hai chữ "Bắt đầu", Vương Vi Sâm không nhịn được vùng vằng lao tới Cổ Thần Dật.

Trời ban cơ hội tốt a...!

Trước kia, mỗi lần mắng Cổ Thần Dật vài câu, hoặc là đánh hấn mấy quyền, tiểu tử thúi này đều nói hết từ đầu đến cuối cho Vũ Tịch Nhan. Phi! Một nam sinh, bị ủy khuất liền mách nữ sinh, hết lần này đến lần khác, nữ sinh này không phân biệt tốt xấu, đều chạy đến trước mặt chủ nhiệm lớp Trương Lam thêm mắm thêm muối khiến hấn dĩnh đôn không ít, thậm chí phải kiểm điểm ngay trước cả lớp.

Có một lần tại sân thể dục, hấn động thủ với Cổ Thần Dật, đúng lúc bị Vũ Tịch Nhan nhìn thấy, xông lên cho hấn một cước cắm đầu xuống đất...

Thù rất sâu a...!

Hiện tại có thể quang minh chính đại đánh cho hấn một trận, quá là thoải mái!

Hấn hưng phấn mà nhào tới, trong mồm còn phát ra tiếng gầm rú thoải mái, tựa như con chó hai ngày không ăn cơm thấy một khối thịt kho tàu ngọt ngào, nướng miếng đều cháy xuống...

- NGAO...OOO!

Hấn từ nhỏ thích xem Lý Tiểu Long đánh võ, trước khi đánh người Lý Tiểu Long rất hay hét lên "NGAO...OOO" một tiếng, Vương Vi Sâm học theo "NGAO...OOO " một tiếng, hùng hổ mà vùng vằng đánh tới.

Cổ Thần Dật thân thể hơi nghiêng, linh hoạt tránh ra. . .

Một quyền thất bại, có chút ngoài ý muốn. Cổ Thần Dật trong ấn tượng thân thể không có linh hoạt như vậy, xem ra tiểu tử này sợ, cho nên phát huy ra tiềm lực.

Nghĩ như vậy, sau khi thất bại một quyền Vương Vi Sâm vùng vằng tay phải, dùng cùi chỏ đánh về đầu Cổ Thần Dật, biến chiêu vô cùng lưu loát, kích này nếu đắc thủ, Cổ Thần Dật nhất định ngã xuống...

- Tốt...

Mọi người đứng ngoài xem không khỏi kêu lên.

Cổ Thần Dật lui về phía sau một bước, lại là nhẹ nhàng tránh được.

- Ah...

Âm thanh đáng tiếc vang lên.

Hoàng Y Y lặng lẽ nhìn, trong lòng ước đoán năng lực của Cổ Thần Dật.

Nàng là người của Ngọa Long Quật Khởi, đương nhiên rõ ràng hơn những người khác, Cổ Thần Dật tuy lực lượng hơi yếu, nhưng thân thể lại linh hoạt dị thường, hơn nữa lại vô cùng tinh táo, đối thủ không chiếm được chỗ tốt. Từ đó so với tư liệu lúc trước là Cổ Thần Dật không có thân thủ này đây.

Bên này.

Vương Vi Sâm liên tiếp đánh hụt, đã hơi thiếu kiên nhẫn, mạnh mẽ bước lên một bước, hơi hạ người vùng chân ra quét vào chân Cổ Thần Dật.

Cái chiêu quét chân này của hấn gọi là "Toàn phong quét chân", từ nhỏ đã khổ luyện một chiêu này, dùng ra rất có uy thế, trên mặt đất có một luồng gió

nhẹ...Huấn luyện viên nhìn thấy cũng khẽ gật đầu.

Cổ Thần Dật nhẹ nhàng nhảy lên, thoát nhìn giống như vút và lăm mới tránh được, chặt vật thoát khỏi chiêu này.

Hắn biết rõ Hoàng Y Y đang nhìn nên không thể biểu hiện quá mức, hơn nữa, động tác trước kia thường dùng cũng không thể dùng, miễn cho nàng nhìn thấy sơ hở.

Một quyền, một cùi trỏ, một cái Toàn Phong quét chân. Tựa như Tam bản phủ của Trình Giảo Kim, tam bản phủ không có hiệu quả, Vương Vi Sâm thể hiện không tốt rồi.

- NGAO...OOO!

Hắn quát to một tiếng, lần nữa tiến về phía Cổ Thần Dật reo lên :

- Tiểu tử, ngươi thành thật đứng cho ta đánh, nếu cứ trốn thì không chỉ một hai quyền đâu, lão tử đánh cho ngươi không biết đường về nhà.

Nhất thời Cổ Thần Dật không nghĩ ra biện pháp tốt, chỉ có thể tiếp tục chạy thực mạng. Cổ thân thể này quá yếu, nhưng kiếp trước hắn là tuyệt đỉnh cao thủ của thế giới ngầm, tránh né đối thủ như Vương Vi Sâm quá dễ dàng.

- Vẫn còn trốn! Ngươi còn dám trốn?

Vương Vi Sâm nhẹ răng nhếch miệng, vẻ mặt dữ tợn mà quát.

- Ách? ? Ý của ngươi, ta đứng đây cho ngươi đánh?

- Tiểu tử, ngoan ngoan để ta đánh vài cái, về sau ta bỏ qua cho, nếu không, gặp một lần đánh một lần!

Học sinh lớp võ thuật đứng ở ngoài càng thêm náo nhiệt. Lúc trước bọn hắn chỉ muốn xem Vương Vi Sâm sửa Cổ Thần Dật, không hề lo lắng đến kết quả, lúc này lại thấy Vương Vi Sâm ngoài mạnh trong yếu, cảm giác Cổ Thần Dật không hẳn là không có năng lực phản kích.

Lôi đài thi đấu chỉ có đối thủ ngang nhau xem mới thích!

Người ủng hộ Vương Vi Sâm có chút nóng nảy, Tiễn Dân kêu lên:

- Cổ Thần Dật, mày không dám chính diện giao thủ với Vương Vi Sâm, trốn đi trốn lại quá hèn rồi.

- Đồ hèn nhất

- Đồ hèn nhất

Đánh nhau mệt chết đi a.

Tuy Vương Vi Sâm không có đánh trúng Cổ Thần Dật, nhưng lực lượng tiêu hao rất lớn, lúc này đã hơi thở ra tai, lửa giận càng lên cao! Hắn cho rằng Cổ Thần Dật không dám giao thủ chính diện với hắn. Tiểu tử này, mới nghĩ hè không thấy, không ngờ lại học được pháp môn chạy trốn.

Con ngươi đảo một vòng, hắn quyết định giương đông kích tây!

Chỉ thấy hắn hùng hổ mà giả vờ hướng bên trái, lao ra một nửa đường, lại uốn éo người quay sang bên phải. Vì hắn thấy Cổ Thần Dật đã di chuyển sang bên phải khi thấy hắn lao lên bên trái.

Lần này xem ngươi chạy đi đâu?

Phát chuyển hướng này nhìn cũng rất là ra dáng, Tiễn Dân lớn tiếng trầm trồ khen ngợi!

Bất quá, loại thủ đoạn này trong mắt Cổ Thần Dật quá trẻ con rồi, hắn dừng lại, sau đó nhẹ nhàng di chuyển, lại khiến một quyền của Vương Vi Sâm lao vào không khí.

Đem hết khí lực đánh một quyền vào khoảng không, loại cảm này rất khó chịu, hơn nữa rất ức chế, sắc mặt Vương Vi Sâm trắng bệch, run rẩy nổi căm :

- Tiểu tử ngươi còn dám trốn! Còn dám trốn! Còn dám trốn!

Ngực kịch liệt phập phồng.

"NGAO...OOO" một tiếng lần nữa xông lên!

Lần này, hạ thân Cổ Thần Dật bất động, thân trên nhẹ nhàng lách ra, lại để quyền của Vương Vi Sâm đi qua bên cạnh...sau đó, đồng học Cổ Thần Dật của chúng ta xuất thủ!

Trong chốc lát, người ngoài lời đài chết lặng. Đám người chỉ nghe thấy tiếng kêu như vịt bị cắt tiết.

- A.....

Nghe được tiếng la đầu đón kia khiến cho mọi người phát lạnh, cảm thấy thương hại cho hắn.

Quá vô sỉ rồi!

Cổ Thần Dật quá vô sỉ rồi!

Thủ đoạn hèn hạ hạ lưu. . .

Ở chính giữa lời đài Vương Vi Sâm cong gập người, trong miệng kêu thống khổ, cố gắng mân mê bờ mông, mà tay phải Cổ Thần Dật vững vàng ở giữa khe mông =)))

Quá vô sỉ hạ lưu a...!

Hắn rõ ràng một phát bắt được Vương Vi Sâm hòn dái. . . Chính là "Trứng".

bộ vị nào yếu nhất của nam nhân?

còn có chỗ nào có thể so được với chỗ này sao?

Tuyệt đối không có!

Chỉ cần bị người bắt được trứng, thoáng dùng sức, người bị bắt lập tức sẽ mất đi sức chống cự, thể loại này, là đau thấu tâm và rất nặng nề. đau chỗ khác còn có thể phản kích, duy chỉ có chỗ này là không thể làm được gì.

Nhẹ nhàng sờ, đang đau nhức, đồng thời khí lực toàn thân cũng không còn gì.

Nhức cả trứng dái, nhức cả trứng dái, "Nhức cả trứng dái" Chính là từ chỗ này sao đến đây!

Không một người nào đứng ngoài không há mồm tròn mắt.

Trọng tài Hứa Bác nói gấp:

- Cổ Thần Dật, buông tay! Luận võ không thể dùng chiêu số hạ lưu, móc mắt, túm trứng cũng không được.

- Hà? Sao lúc này ngươi không nói như vậy a?

Cổ Thần Dật vẻ mặt vô tội nói ra.

- Mau buông tay.

- Vậy ta thắng hay hắn thắng?

- Ách? Coi như ngươi thắng a.

Đây là chiêu số mà Cổ Thần Dật nghĩ mãi mới ra, chỉ có như vậy, hắn mới thủ thắng mà không bại lộ thực lực. Còn một chỗ tốt là, để cho người xem thường hắn phải sợ. Như vậy về sau sẽ bớt phiền toái hơn.

- Được rồi, ta thả hắn.

Buông tay.

Vương Vi Sâm vẫn giữ nguyên tư thế mấy phút đồng hồ. thể loại đau này, hít thở cũng khó khăn, hơn nữa qua mấy phút vẫn còn cảm giác đau đón.

Vất vả ngẩng lên, mặt Vương Vi Sâm tái mét cả đi.

Biệt khuất a...!

Uất ức a...!

Mất mặt a...!

Người như hắn, để ý nhất chính là thể diện, mất mặt trước mọi người quá là khó khăn với hắn. Hơn nữa, Cổ Thần Dật thắng hắn quá ám muội. Dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, khiến hắn không dùng được năng lực vốn có.

Sau khi chờ một chút, Vương Vi Sâm cắn răng một cái lại nhào tới.

Chuyện kể tiếp không cần nhiều lời rồi, có thể nghĩ là có kết quả gì....

Lại là một tiếng kêu như vịt bị cắt tiết, Cổ Thần Dật vững vàng mà bắt được trứng của hắn.

Nhức cả trứng dái!

mặt mọi người ở bên ngoài đều giật giật

Lần này bọn hắn đều nhìn rõ rồi. Cổ Thần Dật không chỉ có thân thể linh hoạt, công phu tránh né nhất lưu, hơn nữa bốn sự bất trướng cũng nhất lưu, nhân gia nói trong trăm vạn quân lấy đầu tướng địch như lấy đồ trong túi, chiêu này của Cổ Thần Dật phải nói là bất trướng người cũng như lấy đồ trong túi. chẳng lẽ hắn luyện chiêu này từ nhỏ?

Hoàng Y Y ở bên ngoài mặt cũng giật giật.

Ách?

Cổ Thần Dật này quá bỉ ổi hay không?

Ấn tượng tốt trước kia giờ không còn sót lại chút gì. Bất chỗ đây, quá là tổn hại rồi! Chẳng lẽ cách làm người của đồng học này là như thế? Nhưng trong hồ sơ không thấy nói a...Không phải viết hắn thấy đánh nhau đều chuẩn sao, bị người khi dễ chỉ chịu đánh không hoàn thủ đấy sao?

Hứa Bác kêu to:

- Ngừng! Ngừng! Cổ Thần Dật, ngươi tại sao lại bắt trứng hắn rồi hả?

Cổ Thần Dật về mặt vô tội nói ra:

- Thế nhưng là hắn đã thua còn đánh lén, quá không biết xấu hổ.

Hứa Bác khoe miệng giật giật, không biết xấu hổ? lại cũng biết điều đó, thế nhưng ngươi càng không biết xấu hổ hơn hắn được chưa?

- Mau buông tay! Cái chỗ này không thể túm đấy.

- Ha ha, thế nhưng ta từ nhỏ tập một chiêu này, bắt bách phát bách trúng, không tin ngươi đòi người đến thử xem?

- Mau buông tay a...

Mặt Hứa Bác biến thành màu đen.

Lúc này huấn luyện viên Lý bước ra nói :

- Cổ Thần Dật đồng học, buông hắn ra. Về sau đến lớp võ thuật luyện võ, bắt quá, cái chiêu này của ngươi lần sau không dùng nữa.

Cổ Thần Dật buông tay ra, cười nói:

- Huấn luyện viên, chiêu đó chỉ để phòng thân a, sẽ không chủ động công kích người khác.

Khoe miệng huấn luyện viên giật giật, nói :

- Phòng thân cũng không nên dùng chiêu này.

liếc mắt nhìn Vương Vi Sâm, thằng này còn đang há miệng "Híz-khà zz Hí-zzz", mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Gặp Sát Thủ

Tục ngữ nói, chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm. Sau khi kết thúc lời dài, "tiếng xấu" của Cổ Thần Dật truyền xa. Các học sinh

rất nhanh đã biết rõ hắn có "Kỹ năng đặc biệt" như vậy, hoặc còn nói ác hơn là...thời điểm đánh nhau hắn rất ưa thích bắt trúng đối thủ, mà lại còn bách phát bách trúng.

Bởi thế nên những nam sinh trước kia khi để hắn đều cân nhắc hậu quả, dù sao thấy Vương Vi Sâm bây giờ gặp Cổ Thần Dật đều có bộ dạng như cá trúng dãi, làm cho mọi người đều cảm nhận được hôm đó hắn đau như thế nào.

Không để ý đương nhiên cũng có, thí dụ như đám người Tiền Dân, bắt quá, trước khi có đối sách, tạm thời bọn hắn còn không dám động thủ gây hấn.

Chiều hôm đó là lớp vi tính lần thứ nhất có tiết, lớp này do Hoàng Y Y phụ đạo.

"Thứ 4 ngày 8 tháng 9 năm 99.

Xế chiều hôm nay là thời gian khai giảng lớp vi tính, vì để hiểu rõ Cổ Thần Dật, ta cố ý đi đến lớp võ thuật.

Không biết có điều gì, Vương Thận Hành tiền bối và ta đều cảm giác trên người bạn học này tồn tại một chút đồ vật mà chúng ta không biết, không chỉ có như tài liệu điều tra ra chỉ là đệ tử cấp hai bình thường.

Quả nhiên, chuyện phát sinh hôm qua đã nghiệm chứng suy đoán này. Ngay hôm đầu tiên ở lớp võ thuật đã có một học sinh rất cường tráng hướng hấn khiêu chiến, trước khi luận võ, không ai nghĩ đến kết quả như vậy.

Cổ Thần Dật không thể cãi mà có được thắng lợi, cứ cho là thủ đoạn có chút hèn mọn bỉ ổi. Nhưng người biết tí sẽ nhìn ra, thân pháp của hắn rất nhanh nhẹn, cao hơn rất nhiều so với đối thủ, thủ thắng là điều bình thường. Sau đó, hắn dùng thủ đoạn này để thắng có phải là cố ý không? Vì ấn dấu thực lực cá nhân, hoặc cố ý để người khác chán ghét?

Xế chiều hôm nay trên lớp học vi tính, hắn không có biểu hiện gì đặc biệt, kiến thức về vi tính vô cùng kém, không có biểu hiện cho ta mừng rỡ..."

Đây là nhật ký của Hoàng Y Y, thật ra nàng không bao giờ viết nhật ký đấy, hôm nay lại phá lệ viết thứ này, mấy năm sau, đưa nhật ký ra cho Cổ Thần Dật đọc, giấy trắng mực đen đương nhiên không thể chối cãi, ai bảo hắn lừa nàng lâu như vậy? Đây là chuyện về sau, bây giờ không đề cập đến.

Lại nói hôm nay khi lớp học chấm dứt, nàng thấy cô bé xinh đẹp ở lớp bên cạnh đợi hắn, sau đó, hai người cười cười nói nói đi ra cổng trường, đi vào xe con đã đợi sẵn.

Về cô bé này, Hoàng Y Y cũng đã điều tra qua..cô bé là người của Vũ gia, nguyên nhân nàng đối tốt với Cổ Thần Dật là hắn đã từng đã cứu nàng. Tựa hồ không có vấn đề gì.

Mà nàng quan tâm nhất đấy, là bên người Cổ Thần Dật có hay không người có thân phận đặc thù tiếp cận.

Thời gian từng ngày đi qua, Cổ Thần Dật dần hòa nhập vào cuộc sống của học sinh trung học.

Hôm nay, hắn trước sau như một ngồi xe buýt 764 đến lớp.

Không có gì bất ngờ, thì "Sur muội" Trương Úc Văn vẫn như cũ cùng hắn ngồi xe buýt này.

Trong lòng của hắn cười thầm, "Sur muội" Này thật đúng là kiên nhẫn, có lẽ phải tìm được cao thủ mới bằng lòng bỏ qua.

Sau khi lên xe, đột nhiên trong lòng Cổ Thần Dật đập mạnh một cái, trong lòng cảm giác được một tia hàn ý....đó là sát khí!

Kiếp trước với tư cách là đệ nhất sát thủ của Ngọa Long Quật Khởi, giác quan thứ 6 của hắn rất mạnh, hơn nữa có bản lĩnh của Tặc Vương, bốn sự quan sát người trong xe vượt qua Trương Úc Văn.

Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua trong xe.

Cách đó không xa, có người quay lưng về hắn, nhưng người này lại cho hắn một cảm giác nguy hiểm, sát khí đến từ hắn.

Đây là người nào?

Có vài khả năng, người của Ngọa Long Quật Khởi, người của Trương Úc Văn hoặc người của tổ chức sát thủ...

Sau khi hắn nhìn lướt qua, liền bảo trì tư thế cũ như không có việc gì, ánh mắt tiếp tục quan sát tình huống trong xe.

Do thời gian cao điểm, trong xe đã hơi chật chội.

Trương Úc Văn đứng cách hắn vài bước, đối mặt với hắn...vì muốn tìm ra một tên trộm khác, càng cần phải quan sát mọi người xung quanh Cổ Thần Dật, ngày nào cũng vậy, không có dị thường.

Mà nhân vật khiến hắn bất an lại đứng bên cạnh Trương Úc Văn.

Cổ Thần Dật cảm giác được, người này hình như lợi dụng phản chiếu của cửa sổ quan sát hắn...

Hắn rất tự nhiên xoay người, xem túi xách xuống cầm trong tay. Lúc này hắn đối diện thẳng lưng người kia.

Đương nhiên, hắn sẽ không tập trung nhìn vào hắn. Người như thế thì giác quan thứ 6 cũng rất mạnh đấy, nếu như tập trung đến đối phương, dù đối phương không quay lại, nhưng cũng cảm giác được dị thường.

Hắn lúc này là một học sinh trung học, không nên khiến người kia cảm giác được gì.

Chậm rãi, hắn liếc Trương Úc Văn, sau đó đem tầm mắt của nàng đưa về người kia.

Điềm nhiên như không có gì, hữu ý vô ý, vừa đúng, để cho Trương Úc Văn tập trung đến người kia...Dùng thân thủ và ánh mắt của Trương Úc Văn, một khi chú ý tới người bên cạnh, rất nhanh sẽ phát giác người này đặc thù...Lại khiến cho nàng cảm giác chính mình cũng đặc thù =)))

Loại sự tình này, Cổ Thần Dật làm rất thuận buồm xuôi gió đấy.

Quả nhiên, Trương Úc Văn hơi nghiêng người, liếc qua người bên cạnh, ngay lập tức cảnh giác lên...chẳng lẽ người này chính là tên trộm xuất quỷ nhập thần kia?

Không đúng! Người này và trộm không giống, có cảm giác không nói nên lời..... Đối với Trương Úc Văn mà nói, nàng tuy cũng học qua chiến đấu, nhưng tất cả bốn sự đều quay chung quanh phục vụ công việc đi trộm. Người bên cạnh này đứng rất yên lặng, trên người phát ra một khí chất đặc biệt....Nàng không phải sát thủ, không trải qua khảo nghiệm sinh tử, cho nên không biết đây chính là sát khí. Nàng chẳng qua có cảm giác dị thường mà thôi.

Từ nàng quan sát, Nàng liên tục thất thủ hai lần trên người Cổ Thần Dật, tất nhiên là gặp trộm cao tay hơn nàng, từ một điểm này mà nói, nàng liền coi hắn là lão tặc đấy? (không nghĩ đến thế kia vì trộm cao tay hơn chắc phải là cao thủ lâu năm)

Vì vậy nàng thoáng lách người nửa bước, đứng ở giữa người kia và Cổ Thần Dật.

Cổ Thần Dật âm thầm nhú mày, cứ như vậy, nếu người kia động thủ với hắn thì... Trương Úc Văn rất có thể xuất thủ, đi bắt bớ tên trộm trong suy nghĩ của nàng.

Nàng cho rằng người này trên nàng hai lần đấy.

Cổ Thần Dật phán đoán vô cùng chuẩn xác, người này đúng là sát thủ, hơn nữa chính là vì giết hắn mà đến!

Sau khi Ngọa Long Quạt Khởi tha ra tiếng gió, rất nhanh khiến cho người hữu tâm chú ý. Tin tức rơi vào tay Thiên Hồ Xã ở Nhật Bản, Sơn Bản lấp bấp kinh hãi.

Cậu bé kia là hắn lái xe đâm chết đấy, tuy lúc đó vội rút lui nhưng cậu bé chết tại chỗ là hắn nhìn rõ ràng đấy. Với tư cách là top 10 sát thủ của thế giới ngầm, Sơn Bản tất nhiên giết người như ngóc.

Cậu bé chết hay không chết làm sao hắn có thể sai được?

Phản ứng đầu tiên của hắn là Ngọa Long Quạt Khởi thiết lập bẫy, dụ bọn hắn xuất thủ lần nữa.

Nhưng nhiều lần xác minh, cậu bé thật sự không chết.

Việc này kì quái.

Sau đó lấy được tài liệu kĩ hơn, cậu bé kia không chết, hơn nữa đã bình phục rất tốt, không có di chứng gì.

Nếu như thế, cậu bé này đương nhiên không thể lưu lại.

Bất quá, đối phó một đứa bé sát thủ cấp độ B của Thiên Hồ Xã liền dư xài, không cần hắn tự mình xuất thủ.

Sát thủ được phái tới lần này là Vũ Điền Hi Nhị, sau khi thăm dò rõ ràng tình huống của cậu bé, liền có ý định đâm chết hắn ngay trên xe buýt.

Phương pháp rất đơn giản: trên người hắn có một疮 châm nhỏ, ước chừng hơn mười phân,疮 châm rất nhọn, giấu kín trên người, thời điểm xuống xe đến bên cạnh cậu bé, đâm vào bụng hắn rồi rút. Chỉ cần đâm vào rút ra thật nhanh, cậu bé kia chỉ có cảm giác nhói một cái, bởi vì疮 châm rất nhỏ, cách một lớp quần áo cũng không có máu chảy ra.

Hơn nữa, cậu bé cũng không nghĩ tới疮 châm này sẽ đâm thủng lá lách, tạo thành xuất huyết trong, qua mấy tiếng sẽ tử vong.

Dưới tình huống bình thường, cậu bé sẽ hô đau một tiếng, nhưng bởi vì ở cửa xe, nhiều người xuống xe, căn bản không biết ai đâm hắn. Nếu như cậu bé không miễn cảm, thậm chí còn cho rằng bị côn trùng cắn. Sau đó, cậu bé tiếp tục đi đến trường, bởi vì vội vào lớp, quá lăm là kiểm tra bụng mình một cái rồi đi học.

Tình huống như thế xảy ra không ít, người bị hại không có kinh nghiệm nên không nghĩ đến bị người khác đâm thủng bộ vị yếu hại. Đến lúc phát hiện ra, ồ

bụng đã đầy máu, đưa đến bệnh viện đã không còn kịp.

Vũ Điền Hi Nhị biết rõ cậu bé lên xe ở điểm này đây, cho nên khi thấy cậu bé chờ ở bến xe, liền đi chuyển đứng ở gần cửa.

Hắn đứng ở trong xe, lợi dụng phản quang của cửa sổ nhìn cậu bé, sau đó đứng chờ. nhưng hắn lại phát hiện một nữ tử xinh đẹp rất chú ý hắn.

Hắn như không có việc gì quay người, liếc mắt nhìn nữ tử.

Với tư cách là sát thủ, hắn rất nhanh phán đoán được nữ tử không phải khách đi xe bình thường, nhưng không phải sát thủ, bởi vì trên người nàng không có loại "Hương vị" này, nàng cũng không phải cảnh sát.

Hắn ước định thực lực của nữ tử một thoáng, cảm giác không uy hiếp lớn đến hắn. Một nữ tử cảm giác mẫn cảm mà thôi, có lẽ nhìn ra hắn bất đồng cho nên để ý. Nhưng với hắn mà nói, dù bị nhìn mặt cũng không sao, giết cậu bé xong hắn sẽ cao chạy xa bay, hưởng chi bộ mặt của hắn đã dịch dung đơn giản rồi.

Từ đường Long Minh đến Trung Học Văn Lai chỉ có 3 điểm dừng, Vũ Điền Hi Nhị chuẩn bị động thủ tại điểm xuống xe thứ hai.

Trạm xe buýt ở Thủ Đô cách nhau ước chừng 500m, từ lúc cậu bé lên xe, xe không nhanh không chậm di chuyển, chuẩn bị dừng tại điểm tiếp theo.

Hắn bắt đầu di chuyển đến cửa, tới bên cạnh cậu bé.

bên kia.

Trương Úc Văn một mực chú ý đến cử động của hắn, thấy hắn đi về phía cậu bé, liền đi theo...trong nội tâm lại nghĩ, hắn có phải cao thủ kia không? khí chất vô cùng đặc thù, làm cho người ta cảm giác nguy hiểm, loại cảm giác này nàng chỉ thấy trên người sư phụ mỗi khi tức giận, như vậy, nam tử này cũng là cao thủ tương đương sư phụ? Trách không được hai lần trước bị hắn lừa bịp, lần này thấy được, tốt nhất có thể lật tẩy hắn, coi như báo thù.

Trương Úc Văn nắm chặt bàn tay lại.

Lần trước hắn móc mắt bức tranh con lợn nhét vào ví của nàng! Hừ hừ! lần này cũng phải đùa với hắn một chút.

Nguyên bản nàng đứng giữa Cổ Thần Dật và nam tử, đi theo nam tử chen đến cạnh cửa, ra về chuẩn bị xuống xe, vị trí của hai người đã đảo lộn, nam tử càng thêm gần Cổ Thần Dật.

Sau đó, trong tích tắc nam tử đến gần Cổ Thần Dật, nàng phát hiện bờ vai của hắn hơi giật giật...

Nàng minh bạch, hắn hạ thủ!

Không chút do dự, Trương Úc Văn bắt cánh tay nam tử, một màn kế tiếp liền ngoài dự đoán của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hành Thịch

Giờ là cao điểm buổi sáng nên gần cửa xuống xe rất là đông. Bất quá, bản thân Vũ Điền Hi Nhị là sát thủ nên lực lượng hơn xa hành khách bình thường, dễ dàng lách khỏi những hành khách này để đi đến gần cậu bé.

Trong tích tắc lại gần, hắn rút cương châm từ trong tay áo ra...lợi dụng quán tính lúc xe phanh lại, thân thể lao về phía Cổ Thần Dật, đồng thời cương châm như thiểm điện đâm ra.

Với hắn mà nói, ám sát như thế đã làm quá nhiều lần, không cần nhìn đã biết vị trí của lá lách. cương châm dài 10cm đã đủ để đâm thủng lá lách của cậu bé.

Sau đó, thời điểm cương châm đâm vào, hắn cảm giác lực không đúng!

Cảm giác cương châm đâm xuyên qua người tiến vào lá lách hắn vô cùng quen thuộc. Hắn thậm chí rất hưởng thụ cảm giác thoải mái này, nhưng mà, cảm giác lần này thật bất đồng, lực cản rất lớn..

Nguyên lai, ngay lúc Vũ Điền Hi Nhị tới gần Cổ Thần Dật, hắn đã biết tên kia muốn làm gì.

Kiếp trước, bên trong Ngọa Long Quật Khởi, hắn đã nhìn qua tất cả tư liệu của các sát thủ trong thế giới ngầm, đương nhiên hắn nhận ra thân phận của người này.

Vũ Điền Hi Nhị, sát thủ có thói quen dùng cương châm...

Xe khi vào bến sẽ phanh lại, lúc đó thân thể sát thủ sẽ theo quán tính lao về phía hắn, cương châm trong tay như thiểm điện đâm ra...hết thấy giống như trong trí nhớ.

Thân thể là của Cổ Thần Dật, mà linh hồn của Cổ Tiểu Quân rất nhanh đưa túi sách chuyển qua vị trí ở bụng, phốc một tiếng, cương châm đâm thủng túi sách, đâm vào sách giáo khoa, bởi vì lực lớn, nên ít nhất đã đâm thủng qua 2 quyển sách, thậm chí còn đâm thủng con mèo kitti mới mua.

Lúc này, tay Trương Úc Văn cũng đã bắt vào tay Vũ Điền Hi Nhị.

Hàaa...!

Nàng nhìn thấy Vũ Điền Hi Nhị bả vai khẽ động, đã biết rõ hắn hạ thủ... Nàng âm thầm vui vẻ, bất trộm phải bắt quả tang, lần này là bắt sống a?

Sự việc phát sinh hết thấy đều cực nhanh.

Đối với Vũ Điền Hi Nhị mà nói, việc ngoài ý muốn cứ lặp đi lặp lại. Lúc này hắn đã phát hiện cương châm đâm vào túi sách của cậu bé, nhớ lại một chút, tựa hồ lúc thân thể của hắn lao đến, bởi vì quán tính của xe, chân cậu bé hơi lảo đảo, dưới quán tính túi sách tự nhiên chuyển về phần bụng, hắn chửi thảm sao mà đúng dịp như vậy! chết tiệt quán tính để hắn thất bại trong gang tấc.

Sau đó, cương châm còn chưa kịp rút ra...cánh tay lại bị nữ tử xinh đẹp bên cạnh tóm lấy, Vũ Điền Hi Nhị đương nhiên lại là cả kinh!

Không chút nghĩ ngợi, hắn phản xạ có điều kiện nâng cùi trỏ đánh về phía Trương Úc Văn... Nếu đánh trúng, dùng lực lượng của hắn, ngực của Trương Úc Văn sẽ lõm vào, đau đớn sẽ khiến nàng mất đi khả năng chiến đấu.

Nhưng mà, Trương Úc Văn ở bên người Khương Hữu Hà khổ luyện sáu bảy năm, ngoại trừ thủ thuật, võ công cũng không hời hợt. Trong chớp mắt khi cùi trỏ nam tử giơ lên ngay lập tức tránh đi, nũng nịu một tiếng :

- Làm gì?

Tiếng nói đã khiến rất nhiều người trong xe chú ý, mọi người quay đầu lại nhìn về phía Vũ Điền Hi Nhị.

Cửa xe đã mở, đây là cửa xuống cho hành khách, rất nhiều người đang chuẩn bị xuống xe cũng quay đầu lại nhìn....

Vũ Điền Hi Nhị biết rõ không có cơ hội ra tay rồi.

Hơn nữa, đối với sát thủ mà nói, một kích không trúng, phải rút lui ngay.

Nếu bị bại lộ thân phận, khả năng đắc thủ nhỏ hơn. Nữ tử kia còn trùng to mắt nhìn hắn, nhìn bộ dáng, sẽ xuất thủ ngăn cản lần nữa.

Tuy nàng không phải là đối thủ của hắn, nhưng có nàng làm rối, độ khó đột nhiên nâng cao.

Vũ Điền Hi Nhị liền rút đứt khoát thu hồi cương châm, nhảy xuống xe, không quay đầu lại rồi đi.

Còn Trương Úc Văn, phát cùi trỏ vừa rồi đã cho nàng biết đối thủ rất lợi hại...khi cùi trỏ vung lên, một cỗ sát khí nhanh chóng bao phủ toàn thân nàng, khiến nàng có cảm giác rơi vào hầm băng.

Vì thế lúc Vũ Điền Hi Nhị nhảy xuống xe rồi đi, Trương Úc Văn không dám xuống theo. Nàng có cảm giác nếu xuống xe rất có thể bị đối phương giết chết!

Tim đập nhanh một lúc lâu, nàng đoán được người này không phải trộm.

Dù nàng tài cao mật lớn cũng hoảng sợ một hồi.

Sau đó, nàng nhìn về phía cậu bé...cậu bé này tên là Cổ Thần Dật, đây là nàng nghe Vương Vũ Thuần nói đấy...ánh mắt nhìn qua khuôn mặt của hắn, cậu bé đang ừ ừ kiểm tra cặp sách.

nàng tuy bắt được tay của Vũ Điền Hi Nhị, nhưng không nhìn thấy cương châm trong tay hắn, bởi vì nam tử rất nhanh phản kích, trong chớp mắt tay của nàng liền buông ra, sau đó lùi lại phía sau.

Thế nhưng nam tử kia định làm gì cậu bé này vậy? điều này có chút kỳ quái. Chẳng lẽ cậu bé này không bình thường như bề ngoài?

Nghĩ nghĩ, nàng nói ra:

- Đây, vừa rồi người kia muốn trộm đồ của người.

Cổ Thần Dật về mặt lỗ bất đắc dĩ, nói:

- Tại sao a? trong cặp của ta chỉ có sách, chẳng lẽ hấn trộm mèo Kitty sao? hấn làm sao biết ta mua mèo kitty?

Trương Úc Văn liếc mắt, thầm nghĩ, dùng thân thủ người nọ, làm sao sẽ nhầm vào đồ chơi cho nít này? Nàng lại cảm thấy hứng thú với việc nam tử ra tay với Cổ Thần Dật, lừa gạt cậu bé nói :

- Hấn sao lại ra tay với người, chẳng lẽ người không biết?

Cổ Thần Dật về mặt bất đắc dĩ, nói:

- Không biết vì cái gì a?

Trương Úc Văn nhìn xuống, thấy được lỗ nhỏ trên túi sách...ngay lập tức kinh hô một tiếng :

- Hấn đâm sao?

Cậu bé về mặt mờ mịt nói:

- Đúng vậy, nhưng tại sao lại vậy chứ?

Trương Úc Văn xuất đạo vài năm, cũng đã được nghe đến bọn trộm hạ lưu sau khi bị phá bình hay dùng châm để trả thù, biến sắc nói :

- Chẳng lẽ hấn muốn giết người?

Cậu bé rõ ràng bị "Dọa" nhảy dựng, kinh hãi:

- Tại sao a?

Trương Úc Văn liếc mắt nhìn hấn, nói:

- Ta làm sao biết?

- À? nếu như thế, vừa rồi tỷ tỷ đã cứu ta?

- Ách?

Trương Úc Văn nghĩ nghĩ, nói cứu hấn cũng đúng, nếu không phải nàng xuất thủ, nam tử kia nhất định sẽ ra tay tiếp với hấn, nếu thế Cổ Thần Dật rất khó may mắn thoát được :

- Người biết hấn sao?

- Không biết.

- Thật sự không biết?

- Tỷ tỷ, ta chưa từng gặp qua người này a....

Con người là một loại động vật kỳ quái, cảm tình vô cùng phong phú.

Trương Úc Văn vốn có tâm tình không thích cậu bé này đây, chủ yếu vì hai lần xuất thủ trên người cậu bé này đều bị lỗ vốn....Đương nhiên, nàng vẫn cho rằng có một cao thủ khác ở đây.

Dù vậy, bởi vì thất bại trên người hấn, nên tâm tình bất mãn đã ăn vào tiềm thức.

Sau đó, bị cậu bé kì quái này kêu hai tiếng "Tỷ tỷ", độ hảo cảm của nàng liền thẳng tắp tăng lên.

Trong lòng nàng, giờ khắc này trên người cậu bé bao phủ một tầng thần bí.

- A? như vậy, người về sau phải cẩn thận rồi, người này hôm nay không có thực hiện được, khả năng còn động thủ tiếp lần sau, như thế người liền nguy hiểm.

Đây cũng là điều Cổ Thần Dật lo lắng.

Vũ Điền Hi Nhị là người nào, Trương Úc Văn không rõ ràng lắm, hấn là rất rõ ràng đấy.

Sát thủ chuyên nghiệp..!

Lần này thất thủ, lần sau vẫn còn đến, hơn nữa có giáo huấn qua lần thất bại này, chuẩn bị sẽ càng đầy đủ. Hắn cũng không phải sợ, nếu muốn đối phó hắn có vô số biện pháp để cho Vũ Điền Hi Nhị ngấm cù tòi. Cho dù chính diện đối đầu, hắn cũng có thể giết chết. Nhưng như thế hắn sẽ bại lộ...không nói đến thế giới ngầm, mà cả Ngọa Long Quật Khởi cũng nhìn hắn chằm chằm, phiền toái rất lớn.

Ít nhất không có khả năng sống an bình.

Đại não hoạt động như một chiếc máy tính tốc độ cao, hắn rất nhanh tìm được đối sách thỏa đáng.

Vì thế, Cổ Thần Dật đồng học rất chân thành hỏi:

- Tỷ tỷ, ta thường xuyên thấy người đi cùng tuyến xe bus, đây là bảo vệ ta sao?

Bảo vệ ta sao?

Thời điểm nói câu này, bộ mặt của hắn lại có chút ngây ngô.

Không có tiền đồ a...!

Trương Úc Văn hiển nhiên bị hắn lừa gạt, độ hào cảm lẫn nửa tăng vọt. . .

Sau đó nữ tặc Vương không đành lòng phủ nhận điểm này :

- A...,cũng không phải bảo vệ,ta ,ta, ta tiện đường

Cậu bé lập tức lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ, người đừng khiếm tốn, người nhất định đang âm thầm bảo hộ ta, nếu không người nợ tiếp tục ra tay với ta, ta liền thăm rồi.

Trương Úc Văn cười nói:

- A...Lời này cũng đúng.

Cổ Thần Dật sờ mũi. . . Tuy nói xưng hô sư muội của mình là "Tỷ tỷ" có chút đen. Nhưng nếu có nàng bảo vệ bên người, ít nhất cũng khiến Vũ Điền Hi Nhị có chút cô kỵ, trong lúc nguy cấp, hắn có thể âm thầm xuất thủ xử lý Vũ Điền Hi Nhị, rồi lại nói ra là Trương Úc Văn xuất thủ, như thế mình sẽ không bị lộ.

Nghĩ tới đây, Cổ Thần Dật cười đến càng thêm nham hiểm nói :

- Tỷ tỷ, ta muốn xuống xe.

- A...Ta đưa người đến cổng trường a.

Hắn lạnh lạnh trả lời :

- Đa tạ tỷ tỷ!

Vì vậy, "Tỷ đệ" hai người đi bộ đến Trung Học Văn Lai .

Bến xe bus cách cổng trường tầm 200m, trên đường, hai người đều có tâm cơ, đều nói lời khách sáo với nhau.

- Tỷ tỷ, người làm ở gần đây sao?

- A...đúng....ta có một người bạn thực tập ở phòng tài vụ của Trung Học Văn Lai, rất có ấn tượng với người, người tên Cổ Thần Dật đúng không?

Sao lại không ấn tượng được, lúc ấy thấy 3800 nguyên học phí, ánh mắt nàng to lên như quả ổi :

- Đúng vậy a, tỷ tỷ, Mấy ngày nay người cùng đi với ta sao?

-A....Không vấn đề, chính là tiện đường nha. Tiểu Dật, người trước kia đi học hay bị người móc túi không?

- A? Không có a...! trong cặp sách ta chỉ có sách, trộm sẽ không cảm thấy hứng thú đấy.

Ừ, cũng đúng.

Xem ra hắn thật sự cái gì cũng không biết. . . Ha ha, nếu nói cho hắn...không chừng hắn bị dọa chết mất, cặp sách kia đã từng là nơi giao chiến của nàng với một cao thủ. Trương Úc Văn nghĩ như vậy, biểu lộ có chút xoắn quýt. Dù sao hai lần đó nàng đều thua, thật là mất mặt a.

- Tỷ tỷ, người tên là gì?
- A..., ta họ Trương, Trương Úc Văn.
- Tên tỷ tỷ nghe rất êm tai.

Nho nhỏ một cái mã thí tăng bóc.

Đoán chừng do cảm giác mình cứu được hần, Trương Úc Văn đối với chuyện này thân nhiên tiếp nhận, vẫn có chút hưởng thụ, cười nói :

- Trong thời gian này tỷ tỷ sẽ ở bến xe đường Long Minh chờ người, cùng đi chung.
- Thật tốt quá, Đa tạ tỷ tỷ.

Đến cổng trường học, hai người vui sướng mà phát tay hẹn gặp lại.

Cổng trường, Hoàng Y Y thấy hần, cũng lên tiếng chào.

Con người Cổ Thần Dật đảo một vòng, có lẽ nên đem việc này nói cho nàng biết.

Dù sao, Hoàng Y Y là thành viên của Ngọa Long Quật Khôi, thực lực cao hơn Trương Úc Văn hơn nữa, sau khi nói cho nàng biết, nàng sẽ báo cáo cho tổ chức, biết được kế hoạch dẫn xà xuất động có hiệu quả, Ngọa Long Quật Khôi tất nhiên sẽ phái người bảo vệ hần...so với Trương Úc Văn thì an toàn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hần Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Theo Đuôi

Buổi sáng đầu thu có chút mát mẻ.

Cổ Thần Dật đem sự việc vừa phát sinh nói một chút, hần biết Hoàng Y Y sẽ cảm thấy hứng thú.

- Hoàng lão sư, ngài xem, không chỉ có túi sách bị đâm một cái lỗ, hơn nữa, sách toán học cùng sách ngữ văn đều bị đâm thủng, còn có một đầu mèo kitty.

Hần từ trong cặp sách lấy ra đồ vật, vừa nói vừa cho nàng xem, biểu hiện không hiểu làm sao đồ vật bị hư, vẻ mặt tỏ ra oán giận.

Hoàng Y Y nhất thời như gặp đại địch, nói:

- Tiểu Dật, đến, đến phòng làm việc của ta, người đem việc vừa xong nói cặn kẽ cho ta.

Đến văn phòng, Cổ Thần Dật đem tình huống tỉ mỉ nói ra.

Hoàng Y Y tuổi trẻ đẹp đẽ, sau khi được "Điều" đến Trung học Văn Lai, lập tức trở thành mục tiêu theo đuổi của nam lão sư độc thân. Văn phòng có một vị lão sư họ Chu, mỗi ngày như cao da chó dán vào nàng, không có việc gì cũng tìm nàng nói chuyện. Thấy Hoàng Y Y đi vào văn phòng, hần lập tức như hít thuốc lắc đầy lời muốn nói, thấy Hoàng Y Y hứng thú ở trên người Cổ Thần Dật, có chút không vui xen mồm:

- Cổ Thần Dật, không phải là tự nguyện ngọm, không cần thận đâm sách thủng hai cái lỗ, bịa ra một câu chuyện cho lão sư nghe chứ?

Không cần Cổ Thần Dật tròn mắt, Hoàng Y Y hơi nhướn mày, nói rằng:

- Chu lão sư, xin chú ý đừng từ nói chuyện, đừng đem học sinh chúng ta ra nói xấu.

Chu Khai Minh ngược ngừng mà cười, tuy rằng không dám nói với Hoàng Y Y cái gì, nhưng trong lòng đối với Cổ Thần Dật vô cùng thiếu kiên nhẫn, học sinh này, là người khá nổi danh của ban sáu, xem ra nhu nhược, nhưng chuyện phiền toái rất nhiều.

- Ha ha, Hoàng lão sư, người nói đúng, đối với phần lớn học sinh, chúng ta đều là phi thường tín nhiệm, nhưng cũng có số ít học sinh hành vi không tốt, theo ta được biết, vị học sinh Cổ Thần Dật danh tiếng, ha ha, không ra sao, việc này người hướng học sinh cùng lớp mà tìm hiểu một chút liền biết, hỏi một chút chủ nhiệm ban sáu Trương lão sư cũng vậy.

Hoàng Y Y mặt cười nghiêm, nói:

- Ta so với người hiểu rõ hơn học sinh Cổ Thần Dật, được rồi, chuyện này không có quan hệ gì với người, xin mời không nên quấy rầy chúng ta.

Chu Khai Minh mặt già đỏ ửng, nhìn về phía Cổ Thần Dật ánh mắt càng thêm bất thiện...

Cổ Thần Dật thờ dài, xong! Chu Khai Minh là số học lão sư của bọn họ, thành tích toán học của hắn vốn là không tốt, sau khi sống lại đang muốn ở toán học phương diện xóa đi tiếng xấu đây, lần này thăm, xem Chu lão sư đáng về, hắn sẽ bị làm khó tiếp đây.

Bên kia.

Hoàng Y Y tâm tư toàn bộ đặt ở trên người tên sát thủ kia, không chú ý Chu Khai Minh ánh mắt, hướng về Cổ Thần Dật hỏi dò tên sát thủ kia tướng mạo.

... Vũ Điền Hi Nhị kỳ thực là dịch dung, nếu như nói cho nàng dung mạo mà hắn nhìn thấy, Hoàng Y Y khẳng định đoán không được thân phận chân chính của hắn. Nhưng nếu Hoàng Y Y không thấy hình dáng, Cổ Thần Dật miêu tả thời điểm liền đem Vũ Điền Hi Nhị đặc thù trong ký ức nói ra. Thân cao, mập ồm, bộ mặt đặc thù, vân vân.

Hoàng Y Y lẳng lặng mà nghe, trong lòng có đại khái suy đoán, sau đó hỏi:

- Cô gái trợ giúp người là ai?

- Há, nàng nha? Chúng ta thường thường ở trên xe gặp phải, bằng hữu của nàng từng ở Trung học Văn Lai phòng tài vụ làm công, bởi vậy nhận thức... Nàng học qua võ. May là nàng liền đứng bên cạnh ta, ngăn người kia tiếp tục ra tay.

- Người túi sách lúc đó ở vị trí nào?

- ... Lúc đó xe xe thắng gấp, túi sách của ta vốn là đeo như vậy, sau khi phanh lại túi sách trượt tới vị trí này...

Cổ Thần Dật đưa túi sách như lúc ở trên xe.

Kỳ thực, sát thủ ra tay tốc độ khẳng định so với tốc độ di động túi sách quán tính gây nên nhanh hơn, nhưng trong lúc nhất thời Hoàng Y Y không nghĩ tới những thứ này, cho rằng chỉ do trùng hợp.

Nàng sắc mặt nghiêm túc, nói:

- Nhìn như vậy, người này là có ý định đến ám sát. Tiểu Dật, mấy ngày nay người phải chú ý bảo vệ mình, chúng ta sẽ phải người trong bóng tối bảo vệ, người một khi phát hiện tình huống không đúng liền lớn tiếng la lên.

- Được rồi, cảm ơn lão sư.

- Đi học đi.

- Lão sư tạm biệt.

Chờ Cổ Thần Dật rời đi, Hoàng Y Y lập tức đem tình huống thông báo cho tổ chức.

Ngoạ Long Quật Khởi bên kia vừa nghe, lập tức rõ ràng xảy ra chuyện gì. Dẫn xả xuất động kế hoạch thành công rồi! Căn cứ miêu tả, bọn họ rất nhanh phán đoán ra được người là Vũ Điền Hi Nhị. Vì thận trọng, lập tức phái người cầm Vũ Điền Hi Nhị bức ảnh đến trường học, giao cho Hoàng Y Y, bảo nàng cho Cổ Thần Dật phân biệt.

Đồng thời, Ngoạ Long Quật Khởi khẩn cấp phái một tiểu tổ, đối với Cổ Thần Dật tiến hành bảo vệ.

Sơ trung năm nhất, phòng học tập trung ở nhà số hai tầng thứ hai, mười hai cái phòng học song song ở hành lang phía nam, mà cầu thang phía Bắc có một gian văn phòng, là sơ trung năm nhất văn phòng giáo viên.

Cổ Thần Dật đi tới cầu thang lầu hai, nhìn thấy số học lão sư Chu Khai Minh đang cùng chủ nhiệm lớp ban sáu Trương Lam thì thầm với nhau. Trương Lam thấy Cổ Thần Dật đến muộn mười phút, gọi lại hắn:

- Cổ Thần Dật, làm sao đến muộn?

- Trương lão sư, ta vừa nãy gặp phải Hoàng lão sư, hướng về nàng báo cáo tình huống trên xe buýt.

Trương lam sắc mặt không vui.

Chu Khai Minh vội gậy xích xích:

- Trương lão sư là chủ nhiệm lớp người, phát sinh bất cứ chuyện gì đều hắn là hướng về Trương lão sư báo cáo. Người hướng về Hoàng lão sư báo cáo,

nói xem chuyện gì xảy ra?

Trương Lam sắc mặt càng thêm khó coi.

Cổ Thần Dật giải thích:

- Trương lão sư, là như này. Ta tiến vào cửa trường vừa vặn gặp phải Hoàng lão sư, nàng nhìn thấy túi sách ta bị đâm cái lỗ, hỏi ta chuyện gì xảy ra, ta liền giải thích với nàng, sau đó, Hoàng lão sư nói nhận thức mấy người cảnh sát, để ta đem tình huống nói tường tận một chút, nàng xin mời cảnh sát điều tra.

Chu Khai Minh khinh thường nói:

- Trương lão sư, người xem một chút học sinh bây giờ, túi sách thủng một cái lỗ cũng nên làm đại sự gì. Tám phần mười là bởi vì nhìn thấy tuổi trẻ đẹp để lão sư, không có chuyện gì liền tìm cớ.

Ngoài ý muốn, Trương Lam không nói gì... Nàng kỳ thực biết việc Chu Khai Minh theo đuổi Hoàng Y Y, tương tự tin tức đều là truyền bá cực nhanh. Thành thật mà nói, nàng không coi trọng Chu Khai Minh người này. Chu Khai Minh quá đều, dễ dàng kích động, còn tự cho là đúng, đừng nói mỹ nữ Hoàng Y Y như vậy, nữ giáo sư bình thường đều coi hèn không ra gì... Phất tay một cái nói:

- Nhanh đi học.

Sau khi tiết 1, tiết 2 kết thúc, Vũ Tịch Nhan đi tới trước cửa sổ, kêu lên:

- Cổ Thần Dật, người đi ra một chút.

Trong phòng học tất cả mọi người đều quay đầu nhìn.

Cổ Thần Dật gãi gãi da đầu, đi ra phòng học.

Tiểu Vũ quan tâm hỏi:

- Ngày hôm nay làm sao đến muộn?

"Trên xe buýt gặp phải người xấu đâm thủng cái túi xách của ta, vừa vào cổng trường thì vừa vặn gặp phải mấy tính lão sư, đem tình huống nói rồi một thoáng, liền đến muộn.

Tiểu Vũ vội vàng hỏi cận kề, nghe xong Cổ Thần Dật tự thuật, thở nhẹ một hơi nói:

- Sau này cẩn thận chút.

... Vũ Tịch Nhan là hoa khôi của Trung học Văn Lai, mọi cử động đều gây cho người khác chú ý. Bên trong phòng học đều nhìn hai người bọn họ ở ngoài tít tít thì thầm nói chuyện, xót xa một đóa hoa tươi lại muốn cắm trên bãi phân trâu, rất nhiều người kích động muốn đem phân trâu giẫm nát.

Số học lão sư Chu Khai Minh đi tới thì vừa vặn thấy cảnh này.

Hắn là lên lớp, ban sáu tiết 3 là tiết số học.

Thấy Cổ Thần Dật cùng xinh đẹp nhất nữ sinh trong trường nói chuyện, không biết làm sao, Chu Khai Minh có chút khó chịu.

Cổ Thần Dật, cái học sinh này toán học thành tích không tốt, trong lớp đếm ngược xếp hạng thứ 8, thứ 9, vậy mà nữ sinh xinh đẹp hay Hoàng Y Y đều tình nguyện cùng hắn tiếp cận.

Rất khó chịu.

Chuông vào học vang lên, hắn đứng trên bục giảng "Vào học", "Đứng lên", "Mời ngồi" sau khi, nói rằng:

- Các bạn học, ngày hôm nay lớp số học trước tiên nói rõ một chút cuộc thi học kỳ này, thành tích mọi người không tốt a!

Âm thanh dần cao

- Một vài bạn học không đem tâm tư đặt trên học tập, lại thích lấy lòng nữ sinh xinh đẹp... Cổ Thần Dật bạn học, biết ta đang nói ai sao?

Cổ Thần Dật đã chuẩn bị tâm lý tốt, không ngại không ngại hỏi:

- Lão sư, đây là biểu dương sao?

Chu Khai Minh nhất thời trên trán gân xanh nổi lên, "Đừng" đập khăn lau bảng, nói:

- Biểu dương người? Toán học thi chỉ bốn mươi ba điểm, xếp hạng thứ 2 từ dưới lên, không biết tự ái, người đứng lên, đi tới bên này đứng.

Ờ? Bốn mươi ba điểm?

Hắn kiếp trước không có học toán học, chủ nhân cũ của thân thể này toán học thành tích cũng rất kém cỏi. Hai người trí tuệ hợp lại cùng nhau, toán học vẫn như cũ không được... Hơn nữa, hắn nghỉ hè hầu như toàn bộ đều là dưỡng thương trong bệnh viện, căn bản không thời gian ôn tập, thi không khá là điều tất nhiên.

Phạt đứng liền phạt. Không có gì, dù sao cũng hơn khi còn bé bị sư phụ Khương Hữu Hà đánh. Sư phụ là trực tiếp cảm gây trúc nhỏ dài đánh lên người hắn.

Chu lão sư vô cùng đau lòng nói rằng:

- Các bạn học a, sơ trung cạnh tranh rất lợi hại. Nếu như thi không lên cao trung, các người đời này tiền đồ trên căn bản là xong! Có thể có bạn học cả ngày chỉ biết lấy lòng bạn học nữ, cho rằng hiện tại nói chuyện cùng nàng, tương lai cô nữ sinh này còn có thể đáp lại hắn. Tỉnh lại đi! Đọc sách đều đọc không được, nào có tương lai gì? Tương lai người ta sẽ đem hắn bỏ rơi như xỉ mũi vậy.

Tiền Dân bật cười, Vương Vi Sâm càng cười trên sự đau khổ của người khác, gật đầu liên tục:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Cổ Thần Dật nhớ tới một câu nói, "Đừng đem sự khoan dung của ta, mà không biết xấu hổ coi như tài sản riêng của người. Lão tử cơ được dân được." Coi như không có chuyện gì xảy ra mà đi tới góc tường.

Bên kia, Ngọa Long Quật Khôi thành viên cầm ảnh chụp tới trường học, đem ảnh chụp giao cho Hoàng Y Y. Hoàng Y Y nhận được bức ảnh lập tức đến mời Cổ Thần Dật xác định, đến cửa phòng học sơ nhất ban 6, lông mày nhất thời nhíu lại.

Nàng ở cửa nhẹ nhàng kêu một tiếng:

- Chu lão sư.

- ... A, Hoàng lão sư, người làm sao đến rồi?

Chu Khai Minh về mặt mũi trong phút chốc biến thành sáng sủa, hùng hục bước nhanh đi tới cửa phòng học.

- Chu lão sư, thời buổi nào rồi còn đi phạt học sinh?

"Ày..." Chu Khai Minh buông tay than thở, "Mọi người đều như vậy."

Nhanh chóng đè nén trong lòng, Hoàng Y Y nói:

- Ta có việc tìm Cổ Thần Dật bạn học, muốn hắn quan sát một bức ảnh.

Chu Khai Minh ở trước mặt Hoàng Y Y luôn luôn nói gì nghe vậy, lập tức mỉm cười gật đầu:

Được rồi, tốt thôi... Cổ Thần Dật, người đi ra ngoài, Hoàng lão sư tìm người có việc.

Cổ Thần Dật lắc đầu một cái đi ra phòng học, sau khi hỏi rõ tình huống, hắn rất nhanh ở 3 tấm hình trong tay Hoàng Y Y chỉ ra Vũ Điền Hi Nhi, nói:

- Hoàng lão sư, chính là hắn.

Hoàng Y Y biểu hiện càng thêm nghiêm túc, quả nhiên là sát thủ nhà nghề!

- Người về đi học đi, xin yên tâm, chúng ta sẽ phái người bảo vệ người."

Buổi sáng có 4 tiết học, hai tiết ngữ văn, hai tiết toán học.

Chờ lớp số học kết thúc chính là thời gian bữa trưa.

Theo Chu Khai Minh nói "Tan học" vang lên, các bạn học tranh nhau chen lấn lao ra phòng học, chạy về phía căng tin, dòng người cuộn cuộn.

Trung học Văn Lai có hơn hai ngàn học sinh, căng tin học sinh rất chen chúc. Cổ Thần Dật theo dòng người vọt vào căng tin, sau đó lập tức xếp hàng.

Phía sau hắn là Lương Vĩ Nghiệp trong lớp học cùng hắn quan hệ không tệ, đoán chừng là vì muốn cho Cổ Thần Dật quên bị phạt trong lớp số học, mà hài hước nói rằng:

- Trưa ngày hôm qua ta ở căng tin kêu hai cái món ăn, ăn món thứ nhất ta liền chán động, trên thế giới còn có món ăn so với cái này càng khó ăn hơn sao? Ăn món thứ hai ta khóc, thật là có a!

Cổ Thần Dật cười nói:

- Bớt lăm mồm, lúc trước vào lớp ngươi phát uy như con chuột, mà giờ ngươi liền thành mèo ốm?

- Ha ha, Chu lão sư là hạng người gì ngươi còn không biết sao? Không phải lo, ngươi càng chăm chỉ, hấn càng tưởng thật.

Thời điểm này học sinh cuộn cuộn không ngừng tiến vào căng tin, phía sau Cổ Thần Dật chốc lát đã có thêm năm, sáu người.

Hắn quay đầu lại nhìn, lập tức sợ hết hồn, sau đó liền đầu quay lại...

Vũ Điền Hi Nhị lại theo dõi đến nơi này!

Chỉ có điều học sinh đều ăn mặc thống nhất đồng phục học sinh, đại sảnh ăn uống lại chỉ có một cửa vào, vì lẽ đó còn không phát hiện hắn, nhưng hắn rất có kinh nghiệm, đứng ở xa xa phía sau quan sát, nếu như hắn mua xong cơm xoay người đi ăn cơm, sẽ bị phát hiện, việc này...

Chiều có thêm 1-2C nữa. mọi người thanks nhiều nhiều lấy động lực phát nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Hân Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Xuất Thủ

Đối với Vũ Điền Hi Nhị mà nói, thất bại trên xe buýt tuyệt đối là sỉ nhục lớn.

Ở trong thế giới ngầm lẫn lộn nhiều năm, so năng lực cận chiến mà nói, hắn hoàn toàn đạt đến trình độ sát thủ cấp A, nhưng cao tăng "Thiên Hồ Xã" chỉ xếp ở tổ B, điều này làm cho Vũ Điền rất bi thương.

Lần này đến nước Hoa chấp hành nhiệm vụ, quá đơn giản, mục tiêu là một cậu bé mười ba tuổi, tư liệu cho thấy cậu bé này chỉ là một học sinh phổ thông, đây không phải giết gà dùng đao mổ trâu sao?

Nhưng với tình huống như thế hắn thất bại rồi! Điều này làm cho sát thủ chỉ tâm của Vũ Điền Hi Nhị suyết chút nữa tan vỡ.

Mặc dù nói lần ám sát này hắn hành động một mình, hắn không báo cáo, tổng bộ sẽ không biết việc này. Nhưng mỗi tên sát thủ đều có chính mình bản tâm... Không có sự tự tin mạnh mẽ, cao thủ quyết đấu thì hơi một chân chờ sẽ chết. Là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Điều này chính là hắn trước đó làm sao cũng không nghĩ tới.

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ có mau chóng giết cậu bé này mới có thể làm cho hắn níu giữ được danh dự, bằng không chỉ có thể cắt khỏi "Thiên Hồ Xã".

Cậu bé ở trường học nào đọc sách, hắn đã biết.

Bởi vậy, khoảng chừng mười giờ sáng hắn đi tới trường học.

Lần hành động này chỉ cho phép thành công không cho thất bại! Hắn nhắc nhở chính mình cần trầm ổn, trầm ổn, lại trầm ổn.

Sau khi vào trường học hắn quan sát một chút.

Trường học rất yên tĩnh, trật tự.

Như vậy, nếu tùy tiện đến lớp học tìm người, rất dễ làm cho giáo viên và học sinh chú ý, đánh rần động cỏ.

Vũ Điền Hi Nhị không dám lơ đãng.

Hắn cân nhắc chốc lát, trước tiên ở WC trốn một quãng thời gian, sau đó tính chính xác thời gian đi căng tin.

Trong phòng ăn nhiều người, học sinh, giáo sư, nhân viên tạp vụ, tình cờ cũng có phụ huynh học sinh ăn cơm, bởi vậy, sẽ không làm người khác chú ý. Hắn đứng mua thức ăn trước cửa sổ thấp phía sau, nhìn từng cái từng cái học sinh lấy cơm, bưng hộp cơm đến bàn trống ăn cơm...

Không vội vã, hắn không vội vã.

Từ bóng lưng là tìm không ra nhân vật mục tiêu, những học sinh này ăn mặc cùng một màu đồng phục học sinh, thân cao cũng đại khái tương đương, chỉ có thể chờ bọn hắn lấy cơm xong đi ra, xem mặt ...

Chỉ là hắn không biết Cổ Thần Dật đã phát hiện hắn.

Xếp hàng trước Cổ Thần Dật, Lương Vĩ Nghiệp còn đang nói chuyện.

- Cổ Thần Dật, kỳ thực ta có chút đồng tình Chu lão sư, hắn đối với người phát hỏa là có nguyên nhân.

Cổ Thần Dật trong đầu toàn bộ là Vũ Điền Hi Nhị, đại não cao tốc vận chuyển, suy nghĩ đối sách, bực tức hỏi:

- Nguyên nhân gì?

- Khả khả, người biết Chu lão sư tại sao kiên quyết phản đối yêu sớm sao?

- Tại sao?

- Bởi vì hắn cho dù muốn yêu sớm, cũng đã chậm.

Xếp sau lưng Cổ Thần Dật là lớp trưởng Từ Lam, nghe vậy miệng cong lên, đối với lời nói dí dỏm của hắn một chút cũng không thương thức, nói:

- Lương Vĩ Nghiệp, người nói gì rồi? Dám nói lão sư như vậy?

- Hic, lớp trưởng đại nhân, lỗi tại người không cần thánh như thế chứ? Ta cùng Cổ Thần Dật nói chuyện nhỏ nhẹ mà.

- Người giọng lớn như vậy vẫn tính là nói chuyện nhỏ nhẹ? Có muốn hay không ta cho người tìm cái loa?

- Hic, không cần... Ta là bởi vì xếp hàng lấy cơm cảm thấy đói bụng, bởi vậy nói chuyện linh tinh.

Miệng cong lên, Từ Lam khinh thường nói:

- Đã mập đến như đầu heo, còn cả ngày nói đói bụng, muốn nuôi béo để làm thịt à...

- Lớp trưởng, ta nơi nào mập? Chỉ là quần áo chật đó thôi?

... Đội ngũ không ngừng về phía trước.

Cổ Thần Dật đến trước cửa sổ thì nghĩ ra kế sách ứng đối, tiện tay ở trước cửa sổ cầm hai cây tăm trúc, bẻ gãy nắm ở lòng bàn tay, sau đó đem vị trí tặng cho Từ Lam, nói:

- Lớp trưởng, người mua trước.

Nói xong, cúi đầu lui về phía sau, nhanh chóng xoay người hướng về cửa phòng ăn đi.

Lực quan sát của sát thủ rất cường đại, Vũ Điền Hi Nhị rất nhanh phát hiện hắn, ở phía sau tiến đến.

Cổ Thần Dật bước chân thoáng tăng nhanh, hắn tự nhiên cũng đã cảm giác được Vũ Điền đang tiến đến...

Xa xa, Hoàng Y Y đang hướng về căng tin đi tới, bên cạnh nàng là kẻ da trâu Chu Khai Minh, mặt tươi cười nói gì đó...

Cổ Thần Dật bỗng dừng bắt đầu chạy, Vũ Điền cũng tăng nhanh bước chân.

Bên này.

Hoàng Y Y nhìn thấy Cổ Thần Dật đang chạy tới lập tức dừng bước lại, sau đó phát hiện nam tử phía sau Cổ Thần Dật...

- Hoàng lão sư, là hắn!

Cổ Thần Dật chạy tới bên người Hoàng Y Y.

Lập tức khiến cho Hoàng Y Y nhất thời toàn thân căng thẳng, Vũ Điền Hi Nhị đang xông tới cũng cảm giác được dị thường... Sát thủ cảm giác phi thường nhạy cảm, cô gái này là nhân vật lợi hại! Nhưng lúc này lui lại đã không thể, mục tiêu của hắn là Cổ Thần Dật, không thể để cho hắn chạy! Nếu như lần này ám sát thất bại, hắn sát thủ chỉ tâm e sợ càng khó chữa trị hơn rồi!

Bỗng dưng, Vũ Điền Hi Nhị tăng nhanh tốc độ, như một chiếc xe bọc thép ầm ầm lái tới, khí thế kia có thể khiến người ngăn cản trên đường của hắn nghiền nát.

Trong phút chốc tiếp xúc!

Hoàng Y Y tuy rằng ở trong tổ chức "Ngọa Long Quật Khôi" phụ trách bảo đảm kỹ thuật, nhưng bởi vì thường phải thâm nhập vào lòng địch chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, thân thủ cũng bất phàm. Lúc này vì bảo vệ Cổ Thần Dật ra tay càng không dung tình.

Nàng học được Băng quyền, cự ly ngắn ra tay, nắm đấm bắn trúng mục tiêu thì đột phát nội kinh, dựa vào nội kinh đã thương địch thủ.

Một sát na tiếp xúc, nàng quay người đá chân một cái rất đẹp, trong quá trình xoay tròn đột nhiên ra quyền, nhắm ngay mặt Vũ Điền Hi Nhị đánh tới.

Thế nhưng, luận năng lực cận chiến, Vũ Điền Hi Nhị cao hơn Hoàng Y Y, tuy rằng đột nhiên ngộ địch, nhưng hắn đang chạy thẳng liền nhảy sang bên cạnh nửa mét, né qua Hoàng Y Y tập kích, chân không dừng bước đuổi theo Cổ Thần Dật... Trước tiên đem cậu bé giết, rồi sẽ giải quyết nữ nhân này!

Hoàng Y Y làm sao có thể để hắn truy kích Cổ Thần Dật? Đối với Chu Khai Minh bên cạnh quát một tiếng:

- Báo cảnh sát a!

Rồi lẳng không phi thân đá hướng về Vũ Điền Hi Nhị.

Nhìn qua ôn nhu mỹ lệ Hoàng Y Y đột nhiên biến thân thành cao thủ võ lâm, Chu Khai Minh con người suýt chút nữa rơi xuống. Sau đó, hắn nhìn thấy Hoàng Y Y lẳng không phi thân đá hướng về đối thủ, Vũ Điền Hi Nhị quay người đánh trả, trong tay một cái kim thép giống như rắn độc đâm hướng về ngực Hoàng Y Y.

Mấy động tác xảy ra trong chớp mắt.

Chu Khai Minh đã quên báo cảnh sát, không ý thức được Vũ Điền Hi Nhị là cái nhân vật hết sức nguy hiểm, trái lại hồ to xông lên, đi bắt cánh tay của hắn.

Vũ Điền Hi Nhị cánh tay tiếp tục đâm hướng về Hoàng Y Y, giờ đầu gối hướng Chu Khai Minh đang xông lên, một thoáng đá trúng bụng Chu Khai Minh... Trung giữa vị trí mềm mại, Chu Khai Minh kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi, hôn mê tại chỗ.

Lúc này Hoàng Y Y trên không trung biến chiêu, hai chân luân phiên đá ra, đá về phía Vũ Điền Hi Nhị.

Nhưng Vũ Điền Hi Nhị không hề bị lay động, cánh tay hơi biến hướng, kẻ tục đâm Hoàng Y Y, mắt thấy trên không trung Hoàng Y Y đã không chỗ tránh né...

Bỗng dưng, Vũ Điền Hi Nhị rên một tiếng, nửa người bỗng nhiên tê liệt.

Nguyên lai, trong lúc nguy cấp Cổ Thần Dật ra tay rồi! Hắn kiếp trước được xưng "Kim thủ", công phu ngay trên ngón tay! Hai ngón tay nhằm Vũ Điền Hi Nhị vung lên, nửa cái cây tằm bằng trúc giấu ở lòng bàn tay đã đâm vào huyệt đạo của hắn.

Lúc này là thời gian ăn cơm trưa, lão sư học sinh rất nhiều. Đột nhiên phát sinh biến cố khiến cho bọn họ từng cái từng cái trợn mắt ngoác mồm, không chớp mắt mà nhìn Vũ Điền Hi Nhị cùng Hoàng Y Y kịch chiến, Chu Khai Minh miệng phun máu tươi ngã xuống đất hôn mê, lúc này không ai chú ý Cổ Thần Dật âm thầm ra tay.

... Hoàng Y Y mắt thấy kim thép của Vũ Điền Hi Nhị đang đâm về phía thân thể của mình, đã bó tay hết cách, chỉ biết duỗi ra hai tay đi bắt kim thép, trong lòng cũng hiểu được, dựa theo tốc độ này, một chấm này là tránh không khỏi, có thể hay không còn sống liền xem hai tay của nàng khi nào nắm lấy cây này kim thép.

Sợ hãi tử vong đột nhiên tăng lên.

Đang lúc này, nàng phát hiện Vũ Điền Hi Nhị thân thể chấn động, kim thép dĩ nhiên đình trên không trung bất động.

Thời điểm cầu sinh phản ứng cực nhanh, nàng lập tức dùng tay, đánh bay kim thép trong tay Vũ Điền Hi Nhị, sau khi rơi xuống đất bay lên một cước đá hướng về mặt của hắn.

Vũ Điền Hi Nhị phản ứng cũng không chậm!

Đột nhiên thân thể chấn động, nửa thân thể đều mất đi không chế, sau đó kim thép trong tay bị đánh bay, mà Hoàng Y Y lại một cước đá tới... Hắn lập tức lăn một vòng dưới đất, đưa tay từ trong túi áo lấy ra súng.

Cổ Thần Dật vừa thấy tình thế không ổn, quay người chạy tới, ôm lấy Hoàng Y Y, hướng về cầu thang chạy trốn...

Cầu thang của tòa nhà số 2 là hướng nam, ra khỏi tòa nhà đi hướng tây là căng tin, mà hắn lúc trước từ căng tin trốn tới không phải hướng về phía cầu thang trốn, mà là thẳng tắp về phía trước, đã vượt qua cầu thang khoảng chừng ba, bốn mét.

Bởi vậy, Hoàng Y Y, Vũ Điền Hi Nhị vị trí hiện tại cùng cầu thang không ở một đường thẳng trên, mà là một đường gấp khúc, góc độ rất lớn.

Ngay lúc đó, lão sư cùng học sinh lần thứ hai phát hiện một màn kinh người.

Nhìn qua thân thể gầy yếu, người lại không cao Cổ Thần Dật lại cùng Hoàng Y Y cao 1m6, hai tay bế lấy nàng rồi ngay lập tức chạy trốn hướng về cầu thang, tốc độ chỉ có thể dùng "Thần tốc" để hình dung, lúc người một cái đã chạy vào cầu thang.

Mà hầu như ở cùng thời khắc đó, súng trong tay Vũ Điền Hi Nhị vang lên.

"Àm! Àm! Àm!" Liên tục ba súng bắn theo bóng lưng Cổ Thần Dật, thế nhưng tiểu tử kia thoát thân tốc độ quá nhanh! Quỷ mị biến mất ở trong tầm mắt Vũ Điền Hi Nhị... Bị vách tường ngăn cản rồi!

Cùng lúc đó, xung quanh nổi lên đại loạn!

Trời ạ!

Bắn súng rồi!

Chờ Vũ Điền Hi Nhị đứng lên chạy đến cầu thang, Cổ Thần Dật sớm chạy trốn không còn bóng. Hắn biết lần hành động lại thất bại, lúc này đuổi theo lên lầu, đừng nói không đuổi kịp, hơn nữa rất khả năng bị đối phương giết chết.

Không có cách nào, Vũ Điền Hi Nhị chỉ đành nhịn đau nhanh chóng trốn khỏi trường học...

Lại nói Hoàng Y Y, nàng lúc đó bay lên một cước đi đá Vũ Điền Hi Nhị, Vũ Điền Hi Nhị ngã xuống đất lăn lộn, nàng tự nhiên đá hụt.

Đang lúc này, nàng đột nhiên thân thể mất đi cân bằng, bị Cổ Thần Dật bế ở trong tay.

Hai cái tay, một tay nâng ở phía sau lưng nàng, tay kia nâng ở bắp đùi, ôm lên. Bởi vì xuất kỳ bất ý, Hoàng Y Y nhất thời một tiếng thét kinh hãi, xuất phát từ bản năng, thân thể ưỡn một cái muốn nhảy xuống.

Cổ Thần Dật liếc nhìn nàng một cái, quát lên:

- Đừng nhúc nhích!

Ánh mắt nhìn nàng lấp lánh có thần, hơn nữa có một loại mệnh lệnh giống như quả quyết! Loại ánh mắt này rõ ràng là kinh nghiệm lâu năm sinh tử tranh đấu, lại giống ánh mắt của nhân tài ở vị trí lãnh đạo.

Hoàng Y Y sửng sò, nàng không tự chủ được nhớ tới "Kim thủ" Cổ Tiểu Quân, có một lần ở Thái Lan chấp hành nhiệm vụ, nàng bị thương nhẹ, Cổ Tiểu Quân cũng là như vậy ôm nàng nhanh chóng rút đi...

Nhưng là, trước mắt rõ ràng là người cậu bé a!

Không kịp nghĩ nhiều, nàng phát hiện Cổ Thần Dật đã bắt đầu chạy, phía sau viên đạn "Vèo vèo vèo" đuổi tới, mà hắn ôm nàng một hơi chạy lên thang lầu, cái tốc độ mà quân quân Olympic trầm mét e rằng cũng chỉ như vậy.

Cổ Thần Dật có khí lực lớn như vậy? Nàng cảm giác đại não có chút loạn.

... Chạy vội tới khúc ngoặt cầu thang, Cổ Thần Dật thả xuống Hoàng Y Y, tiện tay ở hông lấy ra một chưởng, nói:

Mỹ nữ, người nhẹ như yến a!

Hoàng Y Y phản xạ có điều kiện giống như ánh mắt sáng ngời, kinh ngạc thốt lên:

- Cổ Tiểu Quân!

Nam sinh bốn bề mờ mịt, hỏi:

- Cái gì?

Trong lòng thầm nghĩ: Gay go gay go, làm sao không cẩn thận đem câu nói kia thuận miệng nói ra?

"..."

Hoàng Y Y đại não lần thứ hai loạn, trong lúc nhất thời quên hẳn vừa nãy khinh bạc.

Lần kia ở Thái Lan, Cổ Tiểu Quân ôm nàng thoát đi hiện trường, thả xuống nàng thời điểm câu nói đầu tiên chính là "Mỹ nữ, người nhẹ như yến a", có thể cậu bé ở trước mắt ngoại trừ tính giống Cổ Tiểu Quân, không có bất kỳ điểm tương tự. Trong nháy mắt nàng cảm giác hẳn chính là Cổ Tiểu Quân.

Làm sao làm sao làm sao? Xảy ra tình huống gì?

Hoàng Y Y trong lúc nhất thời như lạc vào trong mộng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chấn Động

Cho dù sau này năm tháng trôi qua, vẫn còn rất nhiều người nhớ tới tình cảnh khi đó và cảm thấy đầy dẫy những bí ẩn chưa giải thích được.

Nhìn nữ giáo sư Hoàng Y Y xinh đẹp, yếu đuối hóa thân làm vô địch chiến sĩ, lăng chân thật đẹp đẽ, dáng người xoay vòng trên không trung thật mạnh mẽ, so với các nữ hiệp tại Hollywood càng thêm anh tư hiên ngang.

Thế nhưng, người luôn luôn tỏ ra mềm yếu, uất ức tại sơ nhất ban 6 là nam sinh Cổ Thần Dật lại ôm lấy Hoàng Y Y như ôm đồ vật, trong chớp mắt biến mất khỏi hiện trường, thoáng cái đã chạy lên chỗ rẽ cầu thang, chạy nhanh dường như chân không chạm đất, cũng chỉ có trong kỹ xảo điện ảnh mới nhìn thấy. A, tương tự như Lăng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự, ôm Vương Ngữ Yên ung dung tránh địch. Thật là khiến người ta kinh ngạc.

Rồi cả đám sư sinh mồm năm miệng mười hỏi vừa nãy xảy ra chuyện gì, nói đến Cổ Thần Dật thần kỳ biểu hiện thì đại đa số người liếc mắt.

- Thật là! Nhìn nhầm rồi!

Hết sức không đồng ý tin a.

- Sao có thể, hần mới tham gia ban võ thuật huấn luyện mấy ngày, liền tăng nhanh như gió? Lẽ nào ăn tiên đan?

- Đúng đấy, làm sao có khả năng? Cổ Thần Dật người này còn không biết sao? Gặp phải chuyện phiền toái đều là Vũ Tịch Nhan ra mặt, hần chỉ có thể núp ở phía sau.

- Mấy ngày trước luận võ, hần rất hèn mọn a, nắm trứng đối thủ, thật là! Người như thế lẽ nào là cao thủ thâm tàng bất lộ?

- ...

Đối với việc này, không tin chiếm đa số.

- Bất quá, lá gan của hần xác thực so với trước đây lớn hơn.

- Không chừng khi nghỉ hè đã khổ luyện một phen, có kỳ ngộ, bên trong tiểu thuyết võ hiệp không phải cũng có chuyện cao thủ tuyệt đỉnh đem một thân công lực rót vào trên người cậu bé sao?

- Ha ha, ngươi đem cổ sự cùng hiện thực lẫn lộn. Bất quá, đối với Cổ Thần Dật bạn học hần là phải đánh giá lại, có thể hần trước đây là có ý ẩn giấu thực lực thì sao?

Cách nói này dần dần trở thành chủ lưu.

Đương nhiên, cho dù ẩn giấu thực lực, bên trong ý nghĩ của mọi người cho rằng hần có chút khí lực, thân thể linh hoạt, đặc biệt am hiểu loại hình thoát thân... Người mang tuyệt kỹ gì chứ, mọi người vẫn là chưa tin.

Cũng có mấy cái nữ sinh nhìn thấy toàn bộ quá trình đối với Cổ Thần Dật anh hùng cứu mỹ nhân liú lười không ngớt, tìm tới Vũ Tịch Nhan liên tục hỏi:

- Tiểu Vũ, Cổ Thần Dật làm sao lợi hại như vậy? Vừa nãy có cái tên vô lại cùng Hoàng lão sư ác chiến, cái tên vô lại kia lấy súng bắn về phía Hoàng lão sư, Cổ Thần Dật ôm lấy Hoàng lão sư bỏ chạy, một cái nháy mắt bỏ chạy lên trên lầu.

Vũ Tịch Nhan kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Tiểu Dật?

- Đúng đấy, chúng ta tận mắt thấy, hần ôm lấy Hoàng lão sư không tốn một chút công sức, hơn nữa, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

- Tiểu Vũ, hần khí lực rất lớn sao? Đúng rồi, nghe nói hần trước đây đã cứu ngươi, có phải cũng là ôm một cái, rồi bay đi trốn?

Vũ Tịch Nhan dòng suy nghĩ có chút hỗn loạn, hỏi:

- Vừa nãy nơi này bắn súng, Tiểu Dật cũng ở hiện trường?

- Tiểu Vũ, ngươi không biết sao? Cái tên vô lại kia chính là từ trong phòng ăn truy sát hấn, Hoàng lão sư vì trợ giúp Cổ Thần Dật mới ra tay. Oa, Hoàng lão sư quá lợi hại, nhảy trên không trung còn có thể xoay người, hai cái chân 'Xoạt xoạt xoạt' đá liên tục, tuyệt đối là cao thủ.

- Ta nếu có thân thủ như Hoàng lão sư có phải tốt không...

Tiểu Vũ vội vàng ngắt lời, nói:

- Dừng, dừng, dừng lại! Cổ Thần Dật hiện ở nơi nào?

- A, hấn ôm Hoàng lão sư chạy trốn tới trên lầu.

Trên lầu.

Cổ Thần Dật thấy Hoàng Y Y tỏ vẻ kinh ngạc đang nhìn kỹ hấn, bắt đầu giả ngu:

- Hoàng lão sư, rất kỳ quái a, trước đây liền nghe nói con người ở trong nghịch cảnh thì có thể kích phát mấy lần tiềm lực, ta còn có chút không tin. Ngày hôm nay ta liền tin tưởng, ngươi xem, ta bế được ngươi, còn chạy trốn nhanh chóng. Ha ha!

Việc âm thầm ra tay không ai biết, liền Hoàng Y Y cũng không biết tại sao kim thép của Vũ Điện Hi Nhị đâm tới một nửa đột nhiên ngừng lại, hấn đương nhiên sẽ không tiết lộ.

... Hoàng Y Y còn có chút ngờ ngợ ngạc nhiên, vừa nảy thật sự cảm giác người ôm nàng là Cổ Tiểu Quân, nhưng mà, trong lý tưởng thì béo tốt, nhưng hiện thực lại gầy teo, nhìn kỹ lại, tiểu tử thú trước mắt rõ ràng là cậu bé chưa dứt sữa.

Khác biệt quá to lớn a!

Nàng là thành viên Ngọa Long Quật Khởi, sau khi tỉnh táo lại tư duy từ từ rõ ràng.

Có một điều có thể xác định, Cổ Thần Dật không phải học sinh bình thường, tư liệu thu được trước đây về Cổ Thần Dật đều là không chính xác.

Bị hấn ôm ở trong tay, nàng cảm giác được trên cánh tay hấn sức mạnh cùng bên trong thân thể toát ra lực bộc phát, không phải bình thường. Cho dù như hấn nói tới nghịch cảnh thì tiềm năng bị hoàn toàn kích phát, học sinh trung học bình thường cũng không thể nào làm được những điều này, hơn nữa còn làm được thành thạo điều luyện.

Bất quá lúc này không phải thời cơ cân nhắc những vấn đề này.

Nàng cấp tốc ra bên ngoài quan sát, phát hiện Vũ Điện Hi Nhị đã rời khỏi trường học.

Tên kia trong tay có súng, nếu như vậy, liền vô cùng nguy hiểm.

Hoàng Y Y tạm thời áp chế lại nghi vấn đầy bụng, nói:

- Ta trước tiên gọi điện thoại cho cấp trên, báo cáo chuyện vừa nảy đã xảy ra, nhất định phải tiến hành lùng bắt, người này thả ở bên ngoài quá nguy hiểm... Còn có, bắt đầu từ bây giờ, ngươi không thể rời khỏi bên cạnh ta, mục tiêu Vũ Điện Hi Nhị là ngươi, hấn không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ không rút đi.

- Hấn không phải trốn đi rồi sao?

- Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể giết hời mã thương. Ngươi không biết, thực lực của hấn ở trên ta, vừa nảy suýt chút nữa thì mạng của ta cũng xong, không biết thời khắc cuối cùng xảy ra tình hình gì, mới để ta tránh thoát trong gang tấc, nếu như không xảy ra vấn đề, ta đã mất mạng, ngươi cũng đừng hòng chạy trốn.

Cổ Thần Dật sờ sờ mũi, hấn kỳ thực biết Vũ Điện Hi Nhị ngày hôm nay sẽ không trở về, cái kia cây tăm bằng trúc đâm thật sâu vào thân thể, hấn trước hết phải xử lý việc này, cười nói:

- Oa, vậy không phải hai người chúng ta trở thành uyên ương có số khổ?

Hoàng Y Y bấm tay đánh trán của hấn, mắng:

- Thăng nhóc, ngươi biết cái gì uyên ương không uyên ương? Đi thôi, chúng ta đi xuống xem một chút Chu lão sư thế nào.

- Hic, không chết được, bất quá đoán chừng phải dưỡng thương nửa năm... Ha ha, như vậy lớp chúng ta phải thay đổi số học lão sư, mỹ nữ, ngươi đến dạy thay chứ?

- Thăng nhóc, ăn đậu hũ của lão nương.

Phốc phốc phốc, liền gõ ba lần trên trán.

- Ngươi có lương tâm hay không a? Vừa nãy nếu không là ta ôm ngươi đi, trên người ngươi sẽ có rất nhiều lỗ thủng.
- Cũng là bởi vì ta cứu ngươi mới gây ra phiền phức như vậy. Phốc phốc phốc!
- Chà chà, Chu lão sư thăm rồi, ngày hôm nay hẳn nhìn thấy thực lực cường hãn của ngươi, sau này không mặt mũi mỗi ngày vây quanh ngươi.
- Có chút lòng thông cảm có được hay không? Hắn lần này bị thương nghiêm trọng.

Phốc phốc phốc! Lại là ba cái gõ vào trán.

Cổ Thần Dật che cái trán, nói:

- Đó là không biết tự lượng sức...
- Tại sao có thể nói giáo viên của ngươi như vậy?

Lần này bấm tay đánh cái trán Cổ Thần Dật, lại bị hắn tránh thoát.

Bởi vì trải qua chuyện vừa rồi, quan hệ của hai người kỳ thực tiến thêm một tầng, chỉ có điều Hoàng Y Y lúc trước bị một cái mười ba tuổi cậu bé ôm vào trong ngực chạy trốn, bị rất nhiều người nhìn thấy, cảm giác rất phi thường khó chịu, vì lẽ đó khi nàng gõ cái trán của hắn không chút lưu tình, gõ đến rất nặng.

Vũ Tịch Nhan tìm tới, vừa chạy lên vừa gọi:

- Tiểu Dật, ngươi ở đâu?

Cổ Thần Dật thò đầu ra, kêu lên:

- Tiểu Vũ, ta ở đây.

Vũ Tịch Nhan xông lại, thấy trong phòng học chỉ có hắn cùng Hoàng Y Y, trước tiên kêu một tiếng:

- Hoàng lão sư.

Sau đó lo lắng hỏi:

- Tiểu Dật, vừa nãy chuyện gì xảy ra, nghe nói có người muốn giết ngươi?
- A, chính là người trên xe buýt đâm túi sách của ta, hắn bị bệnh thần kinh, hắn đuổi theo ta, bị Y Y lão sư ngăn lại.

Vũ Tịch Nhan đi tới bên cạnh hắn, xoay hắn quay một vòng, thấy trên người hắn không bị thương, vỗ ngực một cái nói:

- Doạ chết ta rồi, vừa nãy có bạn học nói cho ta, vừa rồi có người cầm súng đang đuổi giết ngươi.
- A, bị Y Y lão sư đánh đuổi mà, Y Y lão sư rất lợi hại.

Vũ Tịch Nhan hướng về Hoàng Y Y gật đầu hỏi thăm, xoay mặt lại nói:

- Máy ngày nay ngươi đừng ngồi xe buýt, đến trường, lúc về đi xe của ta.
- Híc, cô nhân nói, không cần như vậy, cảnh sát đều lùng bắt hắn, hắn làm sao còn dám ở trên xe buýt?

Tiểu Vũ dịu dàng lườm hắn một cái, gắt giọng

- Cô nhân? Cô nhân sẽ nói lời nói như vậy? Cô nhân nào?

Cổ Thần Dật chỉ chỉ mũi của chính mình, nói:

- Chính là cái tên họ Cổ này nói.
- Ngươi tính là cô nhân à? Không được!
- Tiểu Vũ, Y Y lão sư nói máy ngày nay nàng sẽ đến đưa ta đi...

Hướng về Hoàng Y Y nháy mắt.

Hoàng Y Y cổ ý nói:

- Ta có nói lời này sao? Ta làm sao không biết?

Thấy Vũ Tịch Nhan hơi thay đổi sắc mặt, mới cười nói:

- Ngươi là Tiểu Vũ đúng không? Coi chừng bạn trai nhỏ của ngươi một chút, hấn không thành thật.

Vũ Tịch Nhan ở trước mặt người ngoài luôn luôn biểu hiện cường hấn, vung vung nắm đấm nói:

- Hấn dám?

- Làm sao không dám? Mới vừa rồi còn muốn ăn đậu hũ của ta.

- A, đã ăn chưa?

Vũ Tịch Nhan con ngươi đảo một vòng, cười hỏi.

Trong lòng nàng, Hoàng Y Y tuy rằng dung mạo xinh đẹp cá tính, nhưng tuổi tác so với hai người bọn họ lớn hơn hơn mười tuổi, vì lẽ đó, không có lực cạnh tranh.

Hoàng Y Y có chút không chịu nổi, học sinh bây giờ đều trưởng thành sớm, da mặt so với tường thành còn dày hơn!

- Ăn được ta còn không đánh vỡ đầu của hấn?

- Nhưng ta làm sao nghe nói là hấn ôm ngươi chạy?

"..."

Hoàng Y Y lúng túng.

Sự thực chứng minh, người lớn cùng hài tử đấu võ mồm, thường thường người lớn chịu uất ức.

Cổ Thần Dật nhin cười, nói:

- Tiểu Vũ, chúng ta đi xuống xem một chút Chu lão sư thế nào.

Đi tới địa phương vừa nảy ác chiến, Chu Khai Minh đã tỉnh lại, thế nhưng sau khi bụng bị đòn nghiêm trọng, nội tạng lệch vị trí, tình trạng cơ thể cực tệ. Hấn lúc này mặt như giấy trắng, hô hấp yếu ớt, khoe miệng còn mang theo vết máu.

Cổ Thần Dật lặng lẽ đẩy Hoàng Y Y một cái, thấp giọng nói:

- Có chút lòng thông cảm có được hay không? Hấn là vì anh hùng cứu mỹ nhân mà ngã xuống, ngươi tốt xấu nên an ủi vài câu.

Hoàng Y Y ném cho hấn một cái liếc mắt...

Thời gian không lâu, xe cảnh sát, xe cứu thương đến trường học. Lãnh đạo trường học phái người cùng lên xe đưa Chu lão sư đi bệnh viện; Hoàng Y Y cùng Cổ Thần Dật thì lại hướng về cảnh sát báo cáo chuyện vừa nảy đã xảy ra.

Bởi sự việc liên quan tới đặc công nước ngoài, người của Ngọa Long Quật Khởi đến liền đem vụ án thụ lý.

Hoàng Y Y báo cáo việc trải qua vừa nảy.

Đại diện Ngọa Long Quật Khởi, chính là là Triệu Cường, là tổ trưởng tổ hành động thứ hai, Cổ Thần Dật rất quen thuộc hấn. Kiếp trước, cùng hấn có trải qua hiệp đồng tác chiến mật thiết.

Triệu Cường hỏi:

- Hoàng Y Y, khi hấn sắp đâm tới ngươi đột nhiên động tác đình trệ?

- Đúng đấy, rất kỳ quái, như bị người điểm huyết đạo.

- Bên cạnh các ngươi còn có người nào không?

- Những người khác đều tránh, bên cạnh chỉ ta, bạn học Cổ Thần Dật, còn có Chu lão sư ngã trên mặt đất.

- Chu lão sư là hạng người gì, ngươi quen thuộc sao?

Hoàng Y Y bắt đắc dĩ, lắc đầu nói:

- Không thể là hắn.

Triệu Cường đưa ánh mắt chuyển qua Cổ Thần Dật trên mặt đang "mờ mờ", a, cậu bé này mới mười mấy tuổi, càng không thể, xem ra, chỉ có bắt được Vũ Điền Hi Nhị mới có thể biết lúc đó chuyện gì xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chia Rẽ

Hoàng Y Y cùng Cổ Thần Dật ở Trung học Văn Lai nhanh chóng nổi tiếng, đặc biệt Hoàng Y Y, nhìn một cô gái trẻ thanh tú đẹp đẽ như thế nhưng thân thủ nổi bật bất phàm... Người ở hiện trường nhìn thấy đều nói Hoàng lão sư động tác chém giết có thể so với siêu cấp cao thủ bên trong phim võ hiệp, gọn gàng nhanh chóng, tư thế uy mỹ.

Thế là, hình tượng Hoàng Y Y buộc tóc đuôi ngựa, ngực nổi sóng chập trùng đã trở thành nhân vật cấp nữ thần khắc sâu vào đầu óc sư sinh của Trung học Văn Lai, hình tượng hiệp nữ không thể xóa nhòa.

Còn Cổ Thần Dật, nam sinh và nữ sinh có cái nhìn bất đồng, ở đại đa số nam sinh nhìn tới... Thật là! Tiểu tử này lại dám ôm lấy Hoàng lão sư xinh đẹp nhất trường học thoát thân, hơn nữa, lại thành công đào tẩu, sau đó, Hoàng lão sư có vẻ đối với hắn rất thân mật.

Làm sao như vậy a? Đây không phải tăng lên giá trị cừu hận sao?

Bởi vậy, nam sinh đối với Cổ Thần Dật là không có cảm tình gì.

Nữ sinh suy nghĩ góc độ thì lại khác, trong lòng nguyên lai hình tượng cái gã nhu nhược, bi ối lặng yên thay đổi, cảm giác Cổ Thần Dật bạn học vẫn có một chút ưu điểm như vậy, lớn lên tuy rằng không thể nói là ngọc thụ lâm phong, chí ít còn ở mức chấp nhận được; còn nữa, lá gan cũng rất lớn, gặp phải chuyện nguy hiểm, sẽ không mặc kệ mà bỏ lại người ở bên cạnh, rất có trách nhiệm.

Căn cứ vào suy nghĩ trong lòng như vậy, buổi chiều, lớp trưởng Từ Lam nhìn thấy Cổ Thần Dật liền hỏi:

- Đây, người buổi trưa lúc mua cơm đột nhiên đào tẩu, là phát hiện tên vô lại cầm súng kia a?

- A, hắn đứng ngay sau lưng chúng ta, chỉ là chúng ta mọi người đều mặc đồng phục học sinh, quay lưng về phía hắn, vì lẽ đó hắn không nhận ra.

Từ Lam tâm tình tăng vọt lên:

- Hắn là người nào? Tại sao truy sát người? Người đã làm... chuyện thương thiên hại lý gì?

Sát thủ theo tới trường học để giết một học sinh, quả thật làm cho người ta nghi ngờ chông chênh, lúc bàn tán sau lưng, thì có người nói ra cái vấn đề này: Cổ Thần Dật có hay không làm chuyện xấu thương thiên hại lý? Tỷ như nhìn lên cô gái tắm rửa chẳng hạn?

Từ Lam tuy không đến nỗi nhìn hắn như thế, nhưng trong lòng như một trận đồ bát quái vậy, ít nhiều gì cũng có lúc nghi hoặc mà hỏi như vậy, kỳ thực cũng là muốn kích bác hắn, để hắn tỏ lộ "Bí mật".

Trong phòng học, nam sinh cùng nữ sinh đồng loạt cảm thấy hứng thú nhìn hắn.

Cổ Thần Dật bình tĩnh thông dong buông tay, nói:

- Thời đại này bệnh thần kinh rất nhiều, không có lý do.

Lý do này rất thôi, Từ Lam đương nhiên sẽ không tin tưởng, lắc đầu nói:

- Cổ Thần Dật, hiện tại ta phát hiện, qua một kỳ nghỉ hè, người thật giống như biến thành người khác, không phải Cổ Thần Dật trước đây.

Đối với lời nói của nàng, Cổ Thần Dật ung dung liếc nhìn nàng một cái, lập tức mắng xéo một câu:

- Ờ? Người nói cứ như đối với ta hết sức quen thuộc...

Hắn mở hai tay ra, ánh mắt có chút hèn mọn, hình tượng... Nhìn qua rất xấu xa.

Từ Lam mặt đỏ lên, nằng cùng Vũ Tịch Nhan hai người là hai đóa hoa khôi của trường Trung học Văn Lai, Tiểu Vũ vóc người khá cao, trẻ trung kiêu kỳ; nằng thì lại xinh đẹp đáng yêu, thanh thuần thanh tú. Mỗi người có vẻ đẹp khác nhau. Trước đây, nằng đối với Cổ Thần Dật ấn tượng cũng không tốt, đối với hấn cảm thấy hứng thú duy nhất chính là vì Vũ Tịch Nhan ở lớp bên cạnh rất lưu ý nam sinh này.

Học kỳ này sau khi tựu trường, nằng bỗng nhiên phát hiện cái tiểu nam sinh luôn luôn nhu nhược tuy rằng vẫn ít nói, thích một mình một chỗ, nhưng khí chất có thay đổi to lớn, bên trong thân thể gây yếu tựa hồ bao hàm năng lượng khổng lồ, sau khi sự tình buổi trưa hôm nay phát sinh, càng làm cho nằng cảm giác được rõ hơn loại biến hóa này.

Lúc này, Cổ Thần Dật rất xấu xa nói một câu như vậy, một điểm không cho nằng mặt mũi, nằng liền chau mày lại, trách mắng:

- Nói cái gì đó? Không trách Chu lão sư không ưa người...

Tiền Dân quái gở nói rằng:

- Lớp trưởng nói đúng, vẫn là Chu lão sư nhìn người đúng a, nhìn hấn tỏ vẻ hả hê, còn thật sự coi chính mình là đại anh hùng... Chu lão sư vì cứu Hoàng lão sư bị người đánh cho vị xuất huyết, đó mới cảm động đây.

Từ Lam nể nang gì Tiền Dân, quay đầu lại trách mắng:

- Tiền Dân, mắc mớ gì đến người? Bắt chó đi cày, quản việc không đâu.

"..."

Bạn học cả lớp đồng loạt quay đầu lại nhìn Tiền Dân.

Tiền Dân cả giận nói:

- Cổ Thần Dật, người trâu a, hai đại hoa khôi của trường tranh nhau lấy lòng người.

"..."

Từ Lam lúng túng.

Trong lớp học, hộ hoa sứ giả của Từ Lam không ít, cơ hội lập công đến, nhất thời dôn dập nhảy ra, chỉ trích Tiền Dân.

Cổ Thần Dật liền "Ha ha" cười to, nói:

- Tiền Dân, người đây không phải là Trư Bát Giới soi gương, bên trong hay bên ngoài đều không phải là người sao?

Thẹn quá thành giận Tiền Dân nhất thời đứng lên, lớn tiếng nói:

- Mắc mớ gì đến người?

Hấn cùng Vương Vi Sâm trước đây là dẫn đầu bắt nạt Cổ Thần Dật, nhưng Vương Vi Sâm từ khi luận võ chịu thua, tuy rằng mỗi ngày nhìn thấy Cổ Thần Dật đều muốn báo thù, nhưng một mặt không hoàn toàn chắc chắn, mặt khác, trong trường học quy củ, luận võ thua xong là không thể gây sự, nếu không sẽ bị người khác lên án. Thua phải chấp nhận, điều này cũng làm sai phải nhận lỗi, đã bị phê bình cần nghiêm túc sửa đổi.

Tiền Dân tại hôm luận võ nhìn thấy Cổ Thần Dật nắm lấy Vương Vi Sâm chỗ yếu không buông, Vương Vi Sâm đau đến nhe răng nhếch miệng, hấn lúc đó cảm động lây, bởi vậy, nghe được Cổ Thần Dật trêu chọc, trong lúc nhất thời không tìm được thủ đoạn tốt để phản kích, chỉ có thể mạnh mẽ mạnh miệng mà tranh luận...

Lúc tan học, Hoàng Y Y cùng Vũ Tịch Nhan đều ở ngoài phòng học chờ Cổ Thần Dật.

Hoàng Y Y lại cười nói:

- Cổ Thần Dật bạn học, vì bảo đảm người an toàn, khoảng thời gian này ta đón người đến trường, tan học...

Cổ Thần Dật cùng Vũ Tịch Nhan đồng loạt lắc đầu.

- A, Hoàng lão sư, không cần, ta ngày hôm nay muốn đi nhà Tiểu Vũ, chúc mừng sinh nhật Tiểu Vũ, nhà nằng có ô tô đưa đón.

- Đúng đấy, Hoàng lão sư, ta cùng Tiểu Dật nói rồi, sau này hấn ngồi xe của ta đến trường, về nhà.

- Híc, như vậy a? Không sao, ta ngồi xe theo ở phía sau.

Cổ Thần Dật biết rõ chuyện gì xảy ra, đối với Hoàng Y Y mà nói, đây là Ngọa Long Quật Khởi quyết định, nằng nhất định phải phục tùng. Nhưng việc này hấn không nói rõ với Vũ Tịch Nhan, nhún nhún vai nói rằng:

- Đây không phải chuyện của ta.

Vũ Tịch Nhan cười nói:

- Cảm tạ lãnh đạo trường học quan tâm, kỳ thực, tài xế nhà ta không phải người bình thường, kiêm bảo tiêu, vấn đề cũng không phải lớn. Y Y lão sư không cần thiết phiền phức như vậy.

Vũ gia là gia đình phú hộ có tên tuổi tại Thủ Đô, trong nhà mấy cái tài xế đều là quân nhân phục viên, ở trong mắt Vũ Tịch Nhan, tài xế Không Vũ hẳn là mạnh hơn Hoàng Y Y.

Hoàng Y Y cười nói:

- Lãnh đạo quyết định, tốt xấu cũng muốn làm cho có vẻ một chút, các người đi trước, ta theo ở phía sau được rồi.

Lên xe, Cổ Thần Dật mặt mày ủ rũ từ trong bọc sách lấy ra mèo Kitty bị đâm một cái lỗ nhỏ, nói:

- Người xem nơi này, có cái lỗ nhỏ, hồng mắt...

Vũ Tịch Nhan "Xì xì" nở nụ cười, nhìn kỹ một chút con mèo nhỏ đáng yêu, nói:

- Không nhìn kỹ thì không thấy a...

Tiền tay vuốt vuốt lông tơ bên cạnh lỗ nhỏ:

- Người xem, có thể che khuất.

- Nhưng là, ta muốn đưa cho người mèo Kitty mùi phân vện mèo.

Nhìn trái nhìn phải, Vũ Tịch Nhan trịnh trọng nói:

- Tiểu Dật, người ngẩng lại xem, nếu không phải mèo Kitty chặn lại kim thép, không chừng đã đâm lên người người đây, đối với người mà nói, nó có ân cứu mạng, không thể ném xuống... Ta liền muốn nó.

Buổi trưa sau khi có chuyện, Vũ Tịch Nhan sốt ruột tìm đến hán, hỏi rõ chuyện đã xảy ra, biết được tất cả mọi chuyện phát sinh trong ngày, nàng nghiêng về hướng tiếp thu thuyết pháp "Bệnh thân kinh" của Cổ Thần Dật... Dù sao nàng biết sự tình không trọn vẹn, cái vụ tai nạn xe cộ trong kỳ nghỉ hè, kỳ thực liên quan đến vấn đề của các nước hay các tổ chức ngầm với nhau, Cổ Thần Dật không thể nói cho nàng.

Xe đến Vũ gia, tiểu tử của Hoàng Y Y chỉ có thể canh giữ ở phía ngoài cửa chính.

Bọn họ tuy rằng cũng có biện pháp tiến vào Vũ gia, nhưng không cần thiết khiến cho tình hình phức tạp như vậy... Cổ Thần Dật tạm thời muốn đi Vũ Tịch Nhan gia, "Thiên Hồ Xã" không thể biết trước được. Bởi vậy, độ nguy hiểm không lớn.

Vũ gia.

Địa vị cao nhất hôm nay chính là Vũ Tịch Nhan bá phụ Vũ Bá Cường, tỉnh trưởng Tô tỉnh. Ngoài ra, Vũ Bá Chân cũng là quan chức cấp phó tỉnh, nhậm chức ở trung ương. Phụ thân của Vũ Tịch Nhan là Vũ Bá Trạch là kém cỏi nhất trong bảy huynh đệ, không quan không chức, chỉ ở bên trong một cái xí nghiệp của Vũ gia tạm giữ chức. Cũng vì nguyên nhân này, một nhà này không được Vũ gia coi trọng.

Một cô gái không được gia tộc coi trọng tổ chức sinh nhật, lại không phải sinh nhật tuổi chẵn (ND: tuổi 10, 20, 30, ...), không được người khác quan tâm là sự tình rất tự nhiên.

Vũ Tịch Nhan cũng không để ý những điều này, có Cổ Thần Dật đến chúc phúc liền rất thỏa mãn.

Trong Vũ gia, nàng ở tại một căn nhà nhỏ trong một góc vắng vẻ của đại viện, hai người cùng nhau vào nhà, Vũ Tịch Nhan ca ca là Vũ Tịch Thành đã chuẩn bị xong bánh gato, chào hỏi:

- Cổ Thần Dật, rất lâu không gặp a.

Cổ Thần Dật đối với muội muội có ân cứu mạng, tuy rằng đó là sự tình khi còn bé, nếu muốn nói đến, nhiều người như vậy nhìn thấy Vũ Tịch Nhan rơi xuống nước, có thể Cổ Thần Dật không xuống sông cứu, thì người khác cũng sẽ xuất thủ. Nhưng Vũ Tịch Nhan lại không cho là như vậy, đối với nam sinh tướng mạo không xuất chúng, gia thế cũng như vậy, học tập cũng không được coi trọng. Vũ Tịch Thành đứng ở trên lập trường muội muội, cũng là đối với hán vài phần kính trọng.

Cổ Thần Dật gãi gãi đầu, xin lỗi nói:

- Trong kỳ nghỉ hè xảy ra một chút việc, vì lẽ đó không lại đây chơi.

- A, ta nghe nói, tai nạn xe cộ. Sau đó cũng phải cẩn thận một chút.

Cổ Thần Dật liền cảm tạ một phen.

Mẫu thân của Vũ Tịch Nhan là Lý Tú Chi nghe thấy tiếng đi ra, nói rằng:

- Cổ Thần Dật, ngày hôm nay là sinh nhật Tịch Nhan, người lưu lại ăn bữa cơm rau dưa.

- Được rồi, cảm tạ a di.

Bốn người bọn họ liền ngồi quanh chiếc bàn... Hát bài ca chúc mừng sinh nhật, Vũ Tịch Nhan vỗ tay hát rất vui vẻ, nhìn về phía Cổ Thần Dật trong ánh mắt tràn đầy ý cười, mẫu thân liền ở trong lòng thờ dài.

Con gái cùng nam sinh bình thường này chơi rất thân, nàng tuy không thể phản đối, nhưng hài tử từng ngày từng ngày lớn lên, tâm đề phòng cũng từ từ lớn lên.

Trong lòng nàng có chút bận tâm, vô luận nói như thế nào, Cổ Thần Dật cũng không xứng với con gái của mình, trước đây luôn cảm thấy không vội, con gái lớn hơn thì tự nhiên sẽ hiểu biết hơn, nhưng nhìn con gái ở trước mặt Cổ Thần Dật mắt tràn đầy ý cười, nàng không khỏi mà có thêm một phần tâm sự.

Như thế nào mở miệng, vừa để nam sinh chủ động lui lại, lại không cho con gái biết được? Nàng ấp ủ lời giải thích...

Tốt nhất để Cổ Thần Dật biết khó mà lui, lại không cho con gái biết xuất phát từ ý của nàng.

Nhân lúc hai người bọn họ tuổi còn nhỏ, không có cảm tình nam nữ chân thành, sớm tách ra là lựa chọn tốt nhất. Nếu như chờ tình cảm của bọn họ thăng cấp, lại muốn ngăn cản chính là lấy gậy đánh cặp uyên ương, kết quả khó liệu.

Nàng nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hân Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm

Ăn xong bánh ngọt, Vũ Tịch Nhan đi ra ngoài tìm tài xế, Lý Tú Chi nhân cơ hội nói: "Cổ Thần Dật, người đã cứu Tiểu Vũ, gia đình chúng ta vẫn vô cùng cảm tạ. Chỉ có điều, người và Tiểu Vũ dần dần trưởng thành, thời điểm cần tránh thì nên tránh. Thanh danh của con bé rất quan trọng, cứ thế mãi, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt tới nó, sau này đến lúc lập gia đình thì tương đối phiền toái..."

Sắc mặt của Vũ Tịch Thành cùng Cổ Thần Dật đều khẽ biến đổi.

"... Chúng ta không phải là loại người lãnh khốc vô tình, tương lai, người gặp phải khó khăn thì cứ đến tìm ta, công ăn việc làm hay chuyện gì khác, Vũ gia vẫn có đủ khả năng trợ giúp." Thấy sắc mặt thiếu niên có chút trắng bệch, Lý Tú Chi hơi ngừng lời rồi tiếp tục nói: "... Lời này của ta ý là không phản đối người và Tiểu Vũ trở thành bạn bè thân thiết, cũng không phản đối việc tiếp tục giữ vững quan hệ bạn học trong sáng, nhưng mọi chuyện phải có ranh giới... Điều này kì thật cũng là vì muốn tốt cho hai người các người."

Nếu thực sự là một tiểu nam sinh 13 tuổi, Cổ Thần Dật có lẽ không có khả năng hiểu được ý nghĩa của những lời đó, nhưng tồn tại trong thân thể 13 tuổi này chính là một linh hồn 30 tuổi, thời điểm nghe được một nửa, hắn đã hoàn toàn hiểu Lý Tú Chi ám chỉ điều gì.

Hắn khẽ cười cười, nói: "Dạ thưa, cháu đã hiểu ý của cô, cô cứ yên tâm, cháu sẽ không cùng Tiểu Vũ nói chuyện yêu đương."

Những lời này vô cùng thẳng thắn, hơn nữa bình tĩnh giống như một kẻ đứng ngoài cuộc, không nhìn ra chút tình cảm dao động nào.

Vũ Tịch Thành và Lý Tú Chi đều sững sờ.

...Phản ứng này... vô cùng thành thực, bình tĩnh a...

Nhưng chuyện đã phát triển tới đây, trong lòng dù vẫn còn nghi vấn, thì hà tất phải tiếp tục nữa.

Lý Tú Chi gật gật đầu, nói: "Hay lắm, người phải nhớ kỹ những lời hôm nay nhé..." Nói được một nửa, Vũ Tịch Nhan đẩy cửa đi vào, cuộc nói chuyện cũng vì thế mà ngừng lại.

Thật ra thì lúc này trong lòng Vũ Tịch Thành mơ hồ có chút bất an, hắn dĩ nhiên biết muội muội rất đối coi trọng tiểu nam sinh này. Mặc dù trên lý trí

đồng ý với lời của mẫu thân... Muội muội sinh ra nơi cao quý, hơn nữa lại vô cùng xinh đẹp, tương lai tất có tiền đồ tươi đẹp, còn Cổ Thần Dật kia quả thật quá bình thường... Thế nhưng hẳn lại cảm thấy có chút không ổn, còn rốt cuộc không ổn chỗ nào thì lại có phần không rõ ràng.

Hết thủy tinh hướng đều phát sinh lúc Vũ Tịch Nhan không biết.

Chuyện này sau đó phát triển, cũng như dự cảm của Vũ Tịch Thành giờ phút hiện tại, vô cùng phức tạp, thương hại tới mấy người, chỉ có điều lúc này chưa dự liệu được...

Thời điểm Cổ Thần Dật leo lên xe, Vũ Tịch Nhan vung vẩy món quà trong tay — một chú mèo kitty nhồi bông bị rách lỗ, có thể nhận ra được thiếu nữ rất cao hứng, hơn nữa còn liên tục nhắc tài xế đưa hẳn về tận cư xá.

Nhưng trong lòng Cổ Thần Dật đã sớm có kế hoạch.

Chỉ có hẳn mới rõ tình trạng của Vũ Điện Hi Nhị, cây tầm bằng trúc kia mặc dù rất nhỏ, nhưng sau khi đâm vào huyết đạo, thì sẽ mang đến cho Vũ Điện Hi Nhị bao nhiêu phiền toái, người ngoài không thể biết được.

Dưới tình huống này, gã không thể nào quay lại ám sát, và dù có ả nấp để xử lý huyết đạo bị đâm, nếu không có 24h thì căn bản không cách nào khôi phục, đây là một cơ hội vô cùng tốt...

Vì vậy, sau khi rời khỏi Vũ gia, Cổ Thần Dật liền giả như vô ý liếc nhìn tấm kính chiếu hậu.

Như trước đã nói, tài xế của Vũ gia cũng đồng thời kiểm chức hộ vệ, thân thủ không tệ, tính cảnh giác cũng cao. Khi thấy Cổ Thần Dật không ngừng nhìn gương chiếu hậu, tài xế tất nhiên sẽ chú ý tới chiếc xe đang bám theo đằng sau... Chỉ có điều hẳn cũng không biết trong xe đó, toàn bộ đều là thành viên Ngọa Long Quật Khởi tới bảo vệ Cổ Thần Dật.

Và Cổ Thần Dật cũng lợi dụng điều này liền nói: "Lâm thúc, chiếc xe ở phía sau có phải là bám theo chúng ta không?"

"À, đúng vậy."

"Lâm thúc có thể dừng xe ở khúc cua phía trước hay không? Để cháu xuống xe trốn sau cây. Tiếp đó chú lái xe loanh quanh rồi vòng trở về, bỏ mặc bọn họ."

Tài xế hơi có chút giật mình: "Ngươi biết rất nhiều đấy?"

Cổ Thần Dật liền giả vờ trung ra một bộ dạng đặc ý, khoe khoang: "Lâm thúc, cháu từ nhỏ đã thích xem tiểu thuyết trinh thám."

"Ừ, nhưng tiểu thư dặn đưa ngươi về tận cư xá."

"Nhưng có tình huống phát sinh a! Chú lái xe đưa cháu trở về cư xá, bọn họ cũng sẽ biết cháu đang ở nơi nào. Như vậy cháu liền gặp nguy hiểm. Không bằng ở khúc cua phía trước, đợi sau khi cháu xuống xe, chú nhanh chóng lái đi, bọn họ theo ở phía sau sẽ không nhìn thấy."

"Có kịp không?"

"Kịp, cháu hành động rất nhanh, nhất định sẽ không có chuyện gì."

Tài xế suy tư chốc lát, gật đầu nói: "Được rồi, sau khi ta dẫn dắt bọn họ rời đi, ngươi gọi một chiếc taxi mà về, trên đường cẩn thận."

"Vâng, cảm ơn Lâm thúc!"

Khi xe đến gần ngã tư, tài xế đột nhiên quẹo cua, Cổ Thần Dật hành động vô cùng nhanh nhẹn, đẩy cửa nhảy ra khỏi xe, sau đó đóng cửa, nhanh chóng vọt đến phía sau cây, liền mạch lưu loát.

Đến khi xe của đám Hoàng Y Y quẹo vào bất kịp, thì xe ở trước đã khôi phục trạng thái đi như bình thường, ai cũng không chú ý tới Cổ Thần Dật đã xuống xe.

Đây chính là kế hoạch hành động sau khi tan học..

Nếu như bị thành viên của Ngọa Long Quật Khởi hộ tống về cư xá, nhất cử nhất động của hẳn đều đặt dưới tầm mắt bọn họ, sẽ không thể rảnh tay xử lý chuyện Vũ Điện Hi Nhị.

Cho nên, đi đến nhà Vũ Tịch Nhan mừng sinh nhật là một cơ hội rất tốt.

Dưới tình huống hiện giờ, tài xế sau khi chạy loanh quanh một vòng sẽ trở về Vũ gia, Ngọa Long Quật Khởi cho dù có điều hoài nghi, nhưng bởi vì dọc theo đường đi không thấy được hẳn xuống xe, quá nửa sẽ cho là Vũ gia có chuyện gì gọi hẳn trở lại.

Nói như vậy, tối nay hẳn có đủ thời gian tự do.

Kiếp trước hẳn là tổ trưởng Đệ nhất Hành động tổ của Ngọa Long Quật Khởi, nắm giữ tin tức rất nhiều. Theo hẳn biết, một trong ba hắc bang của Ma

Đồ, Thanh Trúc xã cùng Thiên Hồ xã có một số mối liên hệ.

Vũ Điền Hi Nhị sau khi bị thương không thể nào đi bệnh viện, vết thương loại này tuy không phải là do súng dả thương, nhưng xử lý lại nhiều phiền toái hơn so với bị súng bắn, không có cách nào toàn vẹn, buộc phải nhờ người hiệp trợ.

Dưới tình huống này, Thanh Trúc xã là lựa chọn duy nhất.

Chờ hai chiếc xe hơi đều biến mất trong tầm mắt, Cổ Thần Dật đi bộ một đoạn đường, vẫy một chiếc taxi, chạy ra rìa ngoại ô phía nam đô thị. Nơi này là một cứ điểm của Thanh Trúc xã. Kiếp trước hắn từng tới đây trinh sát qua, nơi Thanh Trúc xã tiếp đãi nhân vật trọng yếu ngoài bang cũng chính ở chỗ này.

Xã hội đen hoặc hắc bang đều không được phép tồn tại trong Hoa Hạ, Thanh Trúc xã mới đầu chỉ có lao động nhập cư vì bảo vệ lợi ích riêng của mình mà tụ hợp lại thành một tổ chức rời rạc, mấy năm nay nhân số từ từ tăng nhiều, cũng mang một chút đen tối, nhưng cũng không phải tổ chức hắc ám chân chính.

Đợi tới khi cách mục tiêu còn khoảng 1 dặm thì hắn liền xuống xe, sau đó thân thể gầy nhỏ rất nhanh liền biến mất trong màn đêm.

Sau khi tựu trường, ngoài việc rèn luyện thân thể, cải thiện cơ năng, thì hắn đã bắt đầu tu luyện Tu chân thuật của Thượng Thanh phái, mặc dù chưa tới Ngưng Khí đệ nhất tầng, nhưng tu chân pháp môn kết hợp cùng với đạo thuật Thượng Thanh phái kiếp trước đã học qua, hơn nữa còn có kinh nghiệm kiếp trước, thế nên ở phương diện huấn luyện sẽ ít phải đi đường vòng, tiến bộ cực nhanh.

Dưới màn đêm, thân ảnh gầy yếu di chuyển nhẹ nhàng như gió cuốn, chân không chạm đất, người đi đường ban đêm mà nhìn thấy, thì hơn phân nửa sẽ nghĩ là quỷ hồn...

Ngoại ô phía nam - Tân Kính thôn.

Với việc mở rộng xây dựng cùng nhân khẩu bành trướng, thôn này đã không còn đồng ruộng, nhà ở được thiết lập cũng tương đối. Chỉ có điều, do tốc độ xây dựng khác biệt, trong thôn có rất nhiều xí nghiệp loại nhỏ, dinding tường cao vây lại.

Căn cứ bí mật của Thanh Trúc xã đóng tại một nhà máy sản xuất đồ gỗ ở trong thôn, phía trước là phân xưởng chế luyện, phía sau có hai tòa nhà bốn tầng.

Hai tòa nhà này đều cấm người ngoài tiến vào, có tường rào ngăn cách, đứng từ ngoài nhìn vào thì không mấy thu hút, nhưng ở bên trong lại vô cùng hoa lệ, hơn nữa còn được cài đặt thiết bị giám sát tiên tiến.

Có điều, những thiết bị giám sát này đối với Cổ Thần Dật mà nói, chỉ là việc cón con. Dưới tầm hoạt động bình thường của thiết bị, hắn vẫn có thể né qua được sự theo dõi, khiến chúng không phát hiện được ra hắn.

Trời đã tối sầm.

Thời gian ước chừng là giờ học buổi tối.

Bởi vì cách xa trung tâm thành phố, ít tiếng ồn huyền ảo như thành thị, nên nơi đây rất an tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rả rích trong đêm.

Cổ Thần Dật leo lên một cây đại thụ, dễ dàng xử lý camera gắn ở trên cây, sau đó yên lặng quan sát.

Hai tòa nhà bốn tầng, một số nhân vật trọng yếu cư trú ở tòa nhà thứ hai. Từ trên cây nhìn lại, bên cửa sổ sáng đèn có mấy người. Đó hẳn là đám tiêu lâu la của Thanh Trúc xã.

Giới sát thủ ngầm không thích xuất hiện ở những nơi bắt mắt, điều này gần như là một loại thói quen. Trong đêm tối bật đèn đuốc sáng trưng không phải tác phong của họ.

Hắn nhận định sơ qua số lượng người trong tòa nhà, nơi nào sẽ có mai phục ẩn nấp, nơi nào an toàn, mục tiêu có thể ở phòng nào...v.v.

Sau đó rất kiên nhẫn chờ đợi.

Liền một mạch hơn 2 tiếng đồng hồ.

Hắn ẩn thân ở trên cây, hòa mình vào một thể với cảnh vật xung quanh, nhưng thính giác, thị giác, khứu giác vẫn vô cùng nhạy bén.

Trong hơn 2 tiếng đó, trước nhà, sau nhà, tất cả các gian phòng có động tĩnh gì cũng không thoát khỏi sự quan sát của hắn. Hiện tại cơ bản có thể xác định, Vũ Điền Hi Nhị đang ở phòng số 302.

Với năng lực của hắn giờ phút này, xông lên giết chết đối thủ hẳn là không có vấn đề gì lớn, mấu chốt là không để cho những người khác phát hiện.

23h40' tối, hắn trùm mũ kín đầu, chỉ lộ ra đôi mắt... Sau khi xuống xe taxi, hắn đã làm đầy đủ chuẩn bị, đồng phục học sinh đương nhiên cũng đã thay đổi. Bao bọc tốt như vậy, cho dù đêm tối có người thấy, thì cũng không thể đoán được hắn chỉ là một tên nhóc con miệng còn hôi sữa.

Hắn nhảy khỏi cây giống như một làn gió thoảng qua.

Từ cửa chính đi vào thì nhất định là không thể nào rồi, không phải là không mở được khóa, bất luận là với thân phận Tặc vương hay đệ nhất cao thủ của Ngọa Long Quật Khôi, mấy cái khóa cửa chẳng tính là gì. Nhưng ở bên trong chính là sát thủ của Thiên Hồ xã, tính cảnh giác rất cao, cho dù là tiếng động mở khóa nhẹ nhất cũng sẽ bị đối phương phát giác, như vậy sẽ tương đối phiền toái.

Hắn trực tiếp leo lên tầng lầu có tiếng nhạc phát ra, tiếp đó trèo xuống bệ cửa sổ phòng 302, đập nát tấm kính cửa sổ làm bằng nhôm hợp kim, xông thẳng vào trong.

Biện pháp này vừa trực tiếp, vừa đơn giản và hữu hiệu. Tự xem sức phản ứng cùng năng lực đối phó của hai bên.

Vũ Điền Hi Nhị sau khi phát hiện tình huống dị thường thì gã lập tức tung mình lần lên giường, rút khẩu súng lục ở dưới gối ra.

Nhưng Cổ Thần Dật có chuẩn bị mà đến, xuất thủ so với gã còn nhanh hơn. Hắn vung tay lên, một cây tăm trúc bay tới cổ họng Vũ Điền Hi Nhị một cách chính xác. "Phụt" một tiếng, trực tiếp cắt đứt khí quản, đồng thời mắc ở cổ họng gã.

Cơ thể Vũ Điền Hi Nhị vẫn còn quằn quại, lăn từ trên giường xuống sàn nhà, cổ họng bị tăm trúc đâm, toàn thân gã chấn động, phản xạ theo bản năng muốn loại bỏ dị vật ngăn trong họng, đồng thời hung hãn nổ súng.

Chỉ có điều, đây chẳng qua là bắn loạn, một phát súng này căn bản không trúng Cổ Thần Dật.

Và gần như cùng lúc gã nổ súng, Cổ Thần Dật đã phi thân lên, một cước đâm xuống tay cầm súng của gã, rồi ngay sau đó tước lấy khẩu súng trong tay gã.

Cổ họng Vũ Điền Hi Nhị do bị tăm trúc mắc lại, căn bản không phát ra được thanh âm nào, theo bản năng, cánh tay kia của gã liều mạng móc móc cổ họng của mình, muốn rút dị vật ra.

Nhưng tăm trúc đã cắt đứt khí quản cùng động mạch của gã, nên thật ra thì gã đã mất đi năng lực, chỉ có thể dùng chân quấy đạp một hồi, làm ra động tác chống cự cuối cùng.

Mà lúc này đây, thành viên Thanh Trúc xã ở trong hai tòa nhà cũng đã nghe được tiếng súng, rất nhanh đoán được thanh âm đến từ gian phòng Vũ Điền Hi Nhị đang ở, lập tức lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ba Cô Gái

Kiếp trước là một trong mười sát thủ hàng đầu thế giới ngầm quốc tế, thiên ngoại phi tiên từ ngoài cửa sổ xông vào, giết người gọn gàng đơn giản, không để cho đối thủ có cơ hội, sau khi đối sang thân thể khác, Cổ Thần Dật vẫn làm việc đó một cách thoải mái tự nhiên.

Ngay sau khi tiếng súng vang lên, phía ngoài đã là một mảnh hỗn loạn.

Dù sao Thanh Trúc Xã không phải là Thiên Hồ Xã, nên năng lực phản ứng với chuyện xảy ra không cao.

Trong phòng, Cổ Thần Dật thông dong kéo đèn ngủ ở đầu giường, đem dây điện nối chập vào nhau, sau đó ấn nút, "Phanh" một tiếng, toàn bộ cao ốc mất điện.

Sau đó, hắn nhảy xuống từ cửa sổ đã vào, chân đạp trên vách tường một cái, thân thể đã bay ra mấy mét, lúc rơi xuống đất đã là bên ngoài tường rào, lúc thành viên Thanh Trúc Xã xông vào căn phòng thì hắn đã yên lặng rời đi.

Về đến nhà thì trời cũng đã gần rạng sáng.

Mặt mũi mẹ hắn tràn đầy mất hứng gờ trán của hắn, trườ mền, lo âu, sốt ruột. . .

Cổ Thần Dật "Hi hi" cười nói:

- Mẹ, con đã gọi điện thoại xin phép rồi mà? hôm nay là sinh nhật Tiểu Vũ, con về muộn một chút.

Sau khi nhập vào người cậu bé, hắn đã có Mẹ. Là người của hai thế giới, chỉ có yêu thương của mẹ mới để cho hắn cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Muốn một chút? Đây là muốn một chút sao? Cũng đã gần sáng rồi.

- Biết rồi, mẹ, lần sau nhất định về sớm.

- Còn có lần sau?

Mẹ hấn lại dùng tay gõ trán hấn.

Cổ Thần Dật che cái trán, cầu xin tha thứ nói:

- Mẹ, con hơi mệt a...muốn đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.

- Ngày mai cái gì?

- A... Cũng không có gì, hôm nay không phải vì sinh nhật Tiểu Vũ sao? Bài tập còn không làm xong, sớm ngày mai còn phải lên trường học.

Vũ Tịch Nhan là giấy thông hành của hấn. Nữ hài xinh đẹp, thông minh kia khiến Cổ Bội Lan vô cùng ưa thích.

- Nhanh đi rửa chân.

- A....

Nhà của hấn là 3 phòng 2 sảnh, phòng của cha mẹ hấn ở đối diện cửa. Bởi vì cha công tác ở nước ngoài, trong nhà chỉ có hai mẹ con...Cha chỉ xem qua trong ảnh, nghe tiếng trong điện thoại, những thứ khác chỉ có thể tìm kiếm ở trong trí nhớ.

Rửa chân xong, hấn chui vào chăn.

Theo thường lệ mẹ hấn nhìn hấn ngủ rồi mới rời khỏi phòng.

Sau đó, Cổ Thần Dật lại ngồi dậy.

Tu chân thuật của Thượng Thanh Phái vô cùng thần kỳ, hấn ngồi trên giường đá tọa thổ nạp, lưỡi đẩy lên vòm họng, hơi thở lưu chuyển, cảm ngộ linh khí trong thiên địa, tuy còn không có bước vào Ngưng Khí cảnh, nhưng có thể rất nhanh tiêu trừ mệt nhọc, không cần ngủ.

Từ lúc khai giảng, hấn mỗi ngày đều đá tọa thổ nạp như vậy.

Kiếp trước, hấn ở Mao Sơn khổ luyện, có thời gian là Ngụy Vô Sơn giải thích cho hấn đạo gia tâm pháp, thuật pháp, tu luyện tâm đắc của Thượng Thanh Phái. Khi đó hấn mặc dù không có tu chân, nhưng Thượng Thanh Phái tâm pháp, giáo lý lại thuộc lâu. Hơn nữa, sách vở lòng của hấn chính là dùng Thượng Thanh Phái Đạo gia tâm pháp, bởi vậy, lý giải của hấn đối với Thượng Thanh Phái đã ăn sâu vào tận xương.

Tu chân, lĩnh vực kiếp trước hấn cũng không tiếp xúc, trước kia chỉ tra cứu ở sách tiên hiệp, không nghĩ hấn cũng có cơ hội như vậy.

5 rưỡi sáng, hấn dậy chạy bộ, hấn luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, đây là vì cải thiện cơ năng của thân thể. Có kinh nghiệm huấn luyện của kiếp trước, hấn biết rõ thể nào để kích phát tiềm năng của thân thể này tiến tới trạng thái tốt nhất.

Mỗi ngày hấn phải là hai chuyện một là tu chân, hai là chạy bộ.

Tình huống hôm nay hơi đặc thù.

Bởi vì tối hôm qua hấn giết Vũ Điền Hi Nhị ở địa bàn của Thanh Trúc xã, trước khi chết Vũ Điền Hi Nhị bóp cò súng, tiếng súng không chỉ có kinh động đến Thanh Trúc xã, cũng kinh động đến cảnh sát.

Hấn rời khỏi thôn Tân Kính cũng nghe được còi cảnh sát.

Có thể tưởng tượng, sau khi Ngọa Long Quật Khởi nhận được thông báo của cảnh sát sẽ đến hiện trường điều tra. Như vậy, bởi vì Vũ Điền Hi Nhị tử vong, Ngọa Long Quật Khởi sẽ điều chỉnh biện pháp bảo hộ hấn. Tiểu tổ của Triệu Cường chắc sẽ rút lui.

Thời điểm chạy bộ, hấn quan sát động tĩnh trong cư xá một lúc.

Quả nhiên người của Ngọa Long Quật Khởi không còn ở đây.

Như vậy cũng tốt!

Như vậy, người chờ ở bên ngoài Vũ gia cũng rút lui, vậy là bọn hấn không phát hiện tối hôm qua hấn không có ở trong xe quay về Vũ gia...

Tâm tình hấn sung sướng.

Trước khi ra ngoài, hấn gửi tin cho Tiểu Vũ, để nàng không phải đến đón hấn.

Sau đó đi đến trạm xe buýt tuyến 764.

Hôm nay Trương Úc Văn mặc một bộ quần áo bó sát người, trên tay đeo hộ sáo bằng thiết do tặc Vương Khương Hữu Hà lưu lại cho nàng, nhưng bộ sáo bị tay áo che lại, Cổ Thần Dật liếc mắt cái là đã nhận ra.

Nàng chuẩn bị đầy đủ bởi vì đã biết rõ tên sát thủ kia thực lực cao hơn nàng.

- Úc Văn tỷ!

Thiếu niên lộ ra nụ cười rạng rỡ, chào hỏi từ xa.

- Tiểu Dật, sau khi lên xe, người liền đứng ở bên cạnh ta.

Nàng có chút chăm chú, bởi vì nàng không biết sát thủ hôm qua đã bị thiếu niên này giải quyết.

Cổ Thần Dật trong nội tâm âm áp.

Trương Úc Văn và hắn không có gì liên quan, lần đầu nhận thức, bởi vì nàng làm mồi cho Vương Vũ Thuần, hơn nữa lần đó lại là cuộc tai nạn xấu hổ nhất của nàng. Nàng tuy không biết đây chính là kiệt tác của thiếu niên trước mắt, nhưng phát hiện lúc thiếu niên bị nguy hiểm, lại dứt khoát bảo hộ hắn...điều này làm cho Cổ Thần Dật có một tia băn khoăn.

Kiếp trước, hắn và sư muội ở chung rất ngắn.

Sau khi quay về Mao Sơn, ở lại đó 5 ngày. trong 5 ngày này, Trương Úc Văn đối với sư ca lần đầu gặp mặt này có cảm tình khác thường, một mực dính ở cạnh hắn, hận không thể nói hết chuyện của mình cho hắn biết.

Hắn và nàng đều là cô nhi.

Sư phụ Khương Hữu Hà nghiêm khắc, tàn nhẫn như thế nào Cổ Thần Dật biết rất rõ, cảm tình Trương Úc Văn đối với sư phụ, e ngại chiếm đa số, thân tình cũng không nhiều.

Có lẽ chính là cái này nguyên nhân, nàng đối với sư ca vô cùng thân cận.

Một đứa cô nhi, sau khi chết sư phụ, ước chừng chỉ có một người "Thân nhân" là sư ca.

Nghĩ như vậy, Cổ Thần Dật tăng thêm hảo cảm với nàng.

Hắn tranh thủ thời gian nói ra:

- A...đúng rồi, có chuyện này muốn nói cho cho Úc Văn tỷ, ngày hôm qua tên bệnh thần kinh kia đuổi theo tới trường học, tỷ đoán xem? trên người hắn có súng!

- Hà?

Sắc mặt Trương Úc Văn thay đổi.

Có súng? nếu có súng thì...cái hộ sáo trên tay nàng không có chỗ dùng.

Vội hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? người nói cho tỷ nghe kỹ một chút.

Cổ Thần Dật đơn giản nói cùng nàng một lần. Đương nhiên, có một số việc là có thể thêm mắm thêm muối đấy, có tình tiết có thể giả tạo.

Có lời đồn, thầy giáo thể dục Trung Học Văn Lai rất cường đại, và cùng Hoàng Y Y một chỗ không chế sát thủ, sau đó cảnh sát đến đem sát thủ đi.

Sau khi lên xe, Cổ Thần Dật nói ra:

- Úc Văn tỷ, vấn đề về tên kia đã giải quyết xong, nghe nói cảnh sát còn tra khảo ra nhiều vấn đề nên hắn không ra được, Tỷ không cần lo lắng cho an toàn của ta.

Trương Úc Văn nhẹ nhõm hẳn.

Không biết ra sao, tuy nàng thất thủ hai lần đều phát sinh trên người thiếu niên này, nhưng nàng vẫn cho rằng có một cao thủ khác, một mặt là tiếp xúc nhiều với thiếu niên, trong lúc bất tri bất giác đã có thêm một phần cảm tình.

- A...tuy thế, tỷ vẫn muốn theo người một thời gian ngắn, người không biết, bên cạnh người còn có một nhân vật thần bí.

Cổ Thần Dật ra vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Hà? nhân vật thần bí nào?

- A.... . Là một cao thủ.

Không thể nói là trộm được.

Thiếu niên giả bộ vô tri mà gãi gãi đầu, hỏi:

- Tỳ, cao thủ gì? ở bên cạnh ta làm gì?

- A...người này khả năng không có ác ý với ngươi, nhưng lại khiến tỳ thiệt thòi mấy lần.

Cổ Thần Dật lòng đầy căm phẫn nói:

- Tỳ, người này xấu! ngươi yên tâm, ta sẽ giúp tỳ tìm ra hắn.

Trương Úc Văn "Phốc phốc" nở nụ cười một tiếng, nói:

- Ngươi à? yên tâm mà đọc sách đi.

Nàng học Cổ Thần Dật khẩu âm nói ra:

- Ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm ra.

Dân bản địa ở Thủ Đô đầu lưỡi rất nhẹ, vênh lưỡi lên toàn bộ đều là âm gió, rất có hàm súc. bắt quá, những lời này từ miệng Trương Úc Văn nói ra lại nhiều hơn một loại mềm mại đáng yêu.

Cổ Thần Dật sờ sờ cái mũi, nghĩ thầm, nếu nàng biết rõ người lừa chính là hắn, nàng còn có thể thản nhiên như thế?

Thời điểm đi vào cổng trường, Hoàng Y Y đã chờ sẵn ở cổng.

Bởi vì biết Vũ Diên Hi Nhị đã chết, Hoàng Y Y thần sắc nhẹ nhõm, không kịp hỏi hắn tối hôm qua vì sao ngồi ở xe Vũ Gia rồi quay lại, trước nói cho hắn biết :

- Cổ Thần Dật, kẻ bắt cóc ngày hôm qua chết rồi, sẽ không làm phiền ngươi nữa.

- A?

Cổ Thần Dật làm ra vẻ kinh ngạc và hưng phấn nói :

- Thật tốt quá!

Thấy sau khi Hoàng Y Y nói lời này, chuẩn bị hỏi hắn sự tình Vũ gia tối qua, con ngươi đảo một vòng nói :

- Đúng rồi, như vậy ngươi không phải gặp Chu lão sư hả? nhưng hắn vì ngươi mà bị thương!

Sắc mặt Hoàng Y Y ngay lập tức khó chịu, nàng rất không ưa tên huênh hoang khoác lác như thế, nhưng mà không đi bệnh viện thăm hắn thì không phải phép.

Liếc mắt nhìn ánh mắt giao hoạt của Cổ Thần Dật, Hoàng Y Y không vui nói:

- Ngươi cao hứng cái gì? thân thể hắn tốt lên sẽ về làm giáo viên số học của ngươi.

- Cái này...

Cổ Thần Dật sờ sờ cái mũi, nói:

- Y Y Lão Sư, nói như vậy, hai người chúng ta đều không hi vọng hắn sớm xuất viện.

Hoàng Y Y trợn mắt, thiếu niên này rất có ý tứ...không biết chuyện gì xảy ra, mỗi lần thấy hắn đều khiến nàng nhớ tới người yêu cũ, hết lần này đến lần khác tuổi của hai người lại khác nhau, làm cho lòng nàng tương đối phức tạp.

Nàng cường ép bá đạo nói ra:

- Nói cho cùng, Chu lão sư bị thương và ngươi cũng có quan hệ, hôm nay sau khi tan học hai người chúng ta cùng đi xem hắn.

- Ách? sao lại thế?

Cổ Thần Dật nghĩ nghĩ, như thế có thể thoát khỏi Vũ Tịch Nhan. . . Tối hôm qua hắn đã đáp ứng Mẹ Tiểu Vũ dần dần rời xa nàng đấy, việc này độ khó rất lớn, cũng không dễ cho Tiểu Vũ bị thương tổn.

Cúi đầu đi đến cửa phòng học, Vũ Tịch Nhan ngăn lại hắn hỏi:

- Kê bắt cóc kia đã chết rồi?

- Làm sao ngươi biết?

- Lúc ta đi vào trường, Y Y Lão sư nói cho ta biết.

- A...Nàng cũng nói cho ta biết đấy.

- Trách không được, buổi sáng ngươi bảo ta không phải đến đón.

- Đúng vậy a, về sau đừng đến đón.

Nói xong, vội vàng đi vào phòng học.

Vũ Tịch Nhan sững sờ, lời này nghe vào như thế nào có chút không được tự nhiên? Còn có, Cổ Thần Dật thái độ tựa hồ cũng có chút lãnh đạm, hoa hậu giảng đường ngay lập tức buồn bực không vui. . .

Sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bắt Trộm

Tan học, Cổ Thần Dật cùng Hoàng Y Y cùng đi tới cổng trường.

Vũ Tịch Nhan ngăn người hồi lâu.

Trong giờ học, nàng từng đi tìm Cổ Thần Dật, nhưng hắn vẫn ngồi yên, thái độ bình thường, chỉ làm thủ thế ý nói rằng muốn làm bài tập không tiếp chuyện nàng. Lúc tan học, hắn lại cùng Hoàng Y Y tới trước mặt nàng nói muốn tới thăm thầy Chu Văn Minh.

Nghe thì rất có lý đấy, chỉ là giác quan thứ sáu của con gái rất nhạy cảm, nàng nhận ra được Cổ Thần Dật hình như đang lạnh nhạt xa lánh mình.

Tại sao lại thế?

Từ sau khi bị tai nạn giao thông, nàng cũng phát hiện ra Cổ Thần Dật thay đổi, giống như biến thành một người khác, đặc biệt sự tự tin luôn thường trực bên người hắn, điều này trước kia không hề có.

Thật ra trước đây nàng đối xử tốt với hắn không phải vì hắn là đẹp trai, cũng không phải thích hắn mà là trả ơn. Hắn từng cứu mạng nàng, mà tính cách của người này hướng nội, thường hay bị bạn bè bắt nạt, nàng không thể không ra mặt giúp đỡ hắn.

Thời gian dần trôi qua, nàng và hắn cùng lớn lên, sau kỳ nghỉ hè, nàng vẫn theo thói quen bảo vệ hắn.

Nhưng sau đó chuyện luận võ truyền ra, đem cầm đầu ban 6 đánh bại... Tuy thủ đoạn có hơi hèn mọn nhưng với tính cách trước đây của hắn thì không thể nào làm được.

Điều này nhiều ít làm cho nàng thấy khiếp sợ.

Cổ Thần Dật to gan hơn rồi!

Tiếp theo, bạn học nam này ngày càng biểu hiện một loại khí chất đặc biệt, nhất là lúc hai người ở gần nhau, nàng không tự chủ được mà lấy hắn làm trung tâm.

Nổi trội nhất chính là chuyện buổi trưa ngày hôm qua, biểu hiện của hắn quá kinh người. Dũng cảm, nghiêm túc, chuyên chú, những người chứng kiến đều nói rằng Cổ Thần Dật ôm lấy cô giáo Hoàng Y Y là chạy nhanh như thỏ, nếu đổi lại là người khác đừng nói là còn phải ôm một người, kể cả chạy một mình cũng khó mà nhanh nhẹn như hắn.

Chuyện này là sao?

Cứ như hắn ta đã biến thành một người khác vậy!

Còn nữa, trước đây hắn rất hay ý lại vào nàng. Mỗi lần nàng xuất hiện bên cửa sổ là y như rằng hắn sẽ chạy tới đầu tiên mà không phải có thái độ lãnh đạm như hôm nay.

Hiện giờ trong lòng Vũ Tịch Nhan vô cùng phức tạp, có chút mất mát, có chút oan ức...

Tài xế ngồi ghế trước lên tiếng:

- Tiểu thư, Cổ Thần Dật đâu ạ?

- Cậu ấy đi với cô giáo thăm người bệnh rồi, chúng ta đi thôi.

- À! Tiểu thư! Cổ Thần Dật đúng là dấu tài, tối ngày hôm qua ta đưa hắn về tiểu khu, mới vừa ra khỏi nhà hắn liền phát hiện có ô tô theo ở phía sau. Hắn bảo ta chuyển hướng ở đường Duyên An, sau đó hắn nhảy xuống xe trốn, còn ta tiếp tục dắt mũi cái xe theo dõi đi. Thật không tưởng tượng ra được một học sinh trung học có thể làm được điều này.

Vũ Tịch Nhan không quan tâm chuyện này, nàng kinh ngạc hỏi lại:

- Có người theo dõi? Là ai? Hắn tự đi về nhà không phải càng nguy hiểm hơn sao?

-À! Ta cảm giác từ học kỳ này hắn đã thay đổi, vừa to gan lại vừa thông minh, bình tĩnh.

- Chú Lâm, chú cũng có cảm giác như vậy?

-Ừ!

Nếu như Cổ Thần Dật nghe được đối thoại của hai người bọn họ nhất định sẽ ý thức được mình còn quá sơ sót, ẩn giấu chưa kỹ.

Bây giờ hắn cùng Hoàng Y Y đi bệnh viện thăm thầy giáo Chu Văn Minh.

Chu Văn Minh bị thương khá nặng, xuất huyết bên trong, nội tạng lệch vị trí, không nghỉ ngơi từ nửa năm tới một năm thì không thể khôi phục.

Nhìn thấy Hoàng Y Y đến thăm, khuôn mặt vàng như nghệ của hắn bỗng ửng hồng, hắn giẫy giụa muốn ngồi dậy.

Hoàng Y Y vội vã ngăn cản, nàng nhẹ nhàng nói:

-Thầy Chu, không cần ngồi dậy đâu. Tôi và học sinh Cổ Thần Dật tới thăm thầy.

Thấy thế, trong mắt Chu Văn Minh lóe lên một chút vui sướng, hắn lên tiếng:

-Cô YY, cô tới thăm thật khiến tôi cảm thấy khỏe hơn trước nhiều.

Cổ Thần Dật cười ha hả tiếp lời:

- Chu lão sư, thầy thật dũng cảm! Chỉ là, cô Hoàng nói thầy thật ngốc, với năng lực của thầy thì gọi điện thoại báo cảnh sát mới là lựa chọn thích hợp nhất.

Chu Văn Minh:

-....

Thằng nhóc này có cần bỏ đá xuống giếng như vậy không hả? Anh là thầy giáo dạy toán của mày đấy!

- Cổ Thần Dật, sao lại vô lễ với thầy giáo như thế? Phản ứng của thầy Chu là bình thường, thầy không có năng lực ứng biến như trò, hơn nữa sức khỏe lại không bằng, trò phải biết thông cảm chứ.

Chu Văn Minh vừa mới nghe được Hoàng Y Y mở miệng phê bình Cổ Thần Dật thì nở nụ cười vừa lòng, nhưng sau đó nụ cười của hắn từ từ cứng lại, cuối cùng là thất vọng vô cùng.

Hai người này có tới để an ủi ta không đây? Hay là kẻ tung người hứng để ta xấu mặt.

Biết thầy giáo dạy toán này mến cô giáo xinh đẹp, Cổ Thần Dật vừa đùa vừa nói rằng:

- Cô Y Y phê bình không sai. Lời của em thật không biết nặng nhẹ, làm cho người ta không thích nghe. Phải sửa mới được. Thầy Chu, xin thầy yên tâm, trường học đã quyết định cô Y Y tới lớp ta dạy toán, em nhất định chăm chú đọc sách, nếu như toán học không tốt sẽ ... mời cô Y Y tới nhà dạy kèm

Cơ mặt Chu Văn Minh giật giật, Cổ Thần Dật là học sinh mà hần không thích nhất. Hoàng Y Y là người mà hần thầm mến, vốn có thể làm cho nàng cải biến thái độ lạnh nhạt để tới thăm bệnh hần, nhưng hiện tại người tính không bằng trời tính, ngày hôm qua diễn vai "Anh hùng cứu mỹ nhân" chưa thành công, ngược lại bị tên vô lại đánh cho miệng phun máu tươi, sau đó lòng tràn đầy chờ mong ghi điểm với Hoàng Y Y thì ai ngờ thái độ của nàng càng lạnh lùng, hơn nữa còn có ý trêu chọc hần.

Hoàng Y Y thay hần dạy toán?

Thầy giáo Chu Văn Minh của chúng ta rất khó chịu! Vô cùng khó chịu!

- Ủ! Cổ Thần Dật, trò phải học toán cho tốt, mau qua xin lỗi thầy Chu, thầy Chu vì chuyện của trò mà bị thương.

Cổ Thần Dật sững sờ, hần thật không muốn làm điều này nên giận lấy nói:

-Cô Y Y, cô nói vậy không sợ thầy Chu buồn sao? Thầy Chu vì cô mới bị thương mà, em muốn thay thầy Chu khiêu nại!

Hoàng Y Y liền tròn mắt lên, tức giận quát:

- Trò nói cái gì! Cái kia tên vô lại không phải muốn giết trò sao? Ta cùng thầy Chu đều là cứu trò đó! Trò dám nói thầy Chu không cứu trò à?

Chu Văn Minh quả thực không còn đất dung thân, hần đã suýt mất mạng mà hai người này không ai cảm kích hần?

Cổ Thần Dật cùng Hoàng Y Y vẫn đang tiếp tục tranh luận, không hề để ý tới thầy giáo Chu rất phiền muộn.

-... Lời này không đúng, chỉ ít thầy Chu không thích nghe, chúng ta hỏi thầy Chu xem... thầy Chu, thầy vì cô Y Y mới bị thương phải không?

- Thầy Chu, thầy vì cứu học trò này mới bị thương phải không?

-...

Một lúc lâu, Chu Văn Minh mới cất tiếng nói mang theo vài cảm giác tức giận:

- Không phải hết, là ta bị ám đầu mới xông lên.

- Như vậy à?

- Như vậy à?

Hai người này thờ phào một hơi, đều có chút cảm giác như trút được gánh nặng.

Nhưng sau đó cả hai như tỉnh ngộ, vẻ mặt không hề lễ phép nhưng nhiệt tình đồng thanh lên tiếng:

- Thầy Chu, thầy đúng là một thầy giáo tốt.

- Đúng vậy, thầy Chu, em nhớ trước đây không chăm chú nghe thầy giảng bài, phụ lòng dạy bảo của thầy, em thật có lỗi.

Sau đó cả hai còn cúi người xuống thành khẩn nói:

- Thầy Chu, để chuộc lỗi lầm, tôi quyết định dạy học thật tốt, tranh thủ đem lại tinh tích cho lớp số học.

- Thầy Chu, em cam đoan với thầy nhất định sẽ đạt thứ hạng cao.

Chu Văn Minh:

-...

Hoàng Y Y:

- Cổ Thần Dật, em cho rằng không đạt thứ hạng cao môn toán học cô sẽ bỏ qua cho em sao?

Cổ Thần Dật gật đầu liên tục:

- Vâng! Có câu này của cô Y Y, em nhất định cố gắng đạt tiêu chuẩn trong cuộc thi toán sắp tới.

- Cái gì? Đạt tiêu chuẩn? Chỉ ít phải nằm trong top 25 học sinh của lớp.

- Sao mà được? Trước đó em còn xếp hạng bốn mươi mấy mà.

- Haiza! Cô nói bạn học à, nếu em không lọt vào top 25 thì xứng đáng với hành động bị thương của thầy Chu sao?

Y Y nháy mắt nói.

- Cô Y Y à, sao cô lại đốt cháy giai đoạn chứ? Top 25 không nhanh như thế được đâu, cơm phải ăn từng miếng, tiến bộ phải đi từ từ. Cô có biết là trước kia em là từng chuyện từng chuyện một mới thấy hưng phấn không?

- Chà chà! Nhìn trò chỉ có chút tiền đồ này thôi à?

Hai người nói vô cùng phấn khởi, hồn nhiên không chú ý thầy giáo Chu trên giường bệnh càng lúc càng nặng.

Đột nhiên hân rên một tiếng thê thảm:

- Được rồi! Cảm ơn hai người đã tới thăm, tôi muốn nghỉ ngơi.

Cổ Thần Dật vỗ trán một cái tiếp lời:

-A! Em xin lỗi, đều do cô Y Y không hề thực nữ chút nào. Cô thấy thầy giận chưa?

Hoàng Y Y gõ vào trán Cổ Thần Dật tức giận mắng:

- Tôn sư trọng đạo có hiểu hay không, sao trò không biết nặng nhẹ gì cả, tư tưởng rồi rắm, bệnh lâu năm mà dẫu...

- Bệnh lâu năm mà dẫu gì chứ? Em xin cô! Đừng nói như thế em không thể cứu chứ...

Chu Văn Minh vỗ mạnh xuống giường hét lớn:

- Hai người có thể đi rồi!!!!

- A! Tạm biệt, tạm biệt!

Đi ra phòng bệnh, vẻ mặt Hoàng Y Y tràn ngập nụ cười, nhưng thấy Cổ Thần Dật cũng cười gian quá, nàng không nhịn được gõ vào trán hắn.

Cổ Thần Dật bất mãn kháng nghị:

- Sao lại đánh em? Trán của em có gì đặc biệt sao? Mẹ không có gì cũng gõ em, Tiểu Vũ cũng gõ trán của em, hiện tại cô cũng vậy nữa, gõ nhiều thế nó hỏng thì sao.

Hoàng Y Y khẽ cười không tiếp lời của hắn... chỉ là hứng thú của nàng với thiếu niên này càng nhiều hơn. Phản ứng nhanh nhẹn, thân thủ không kém, những thứ này đều do trước đây không có hiểu rõ, hiện giờ thêm một phần nữa là trong tài liệu nói nam hài này khá là chất phác, không đúng như thế, hắn rất biết cách nói chuyện.

Nói tóm lại, toàn bộ những gì miêu tả trong tài liệu không hề chính xác, bởi vậy có thể thấy được, phải mất thấy tai nghe tay sờ miệng cắn mới có thể phát hiện chân tướng. Thiếu niên này còn ẩn giấu bao điều bí ẩn nữa.

Hai người chậm rãi đi xuống cầu thang khu nội trú.

Bệnh viện là nơi có lượng người đi lại rất nhiều. Nơi này đa số là bệnh nhân hoặc thân nhân của bệnh nhân, họ có một điểm chung là trên người có tiền, rất nhiều tiền mặt.

Bởi vậy có khá nhiều kẻ hành nghề móc túi hay còn gọi là 2 ngón.

Hai cô trò vừa ra khỏi khu nội trú vừa vận phát hiện một tên trộm đang móc túi, bên người kẻ này còn có hai tên đáng vẻ cao to yểm trợ.

Cổ Thần Dật là truyền nhân của “Vua hai ngón” tự nhiên liếc mắt liền thấy rõ ràng tình hình, mà Hoàng Y Y là một thành viên của Ngọa Long quật khởi đương nhiên cũng thấy được.

Nàng thì thầm với Cổ Thần Dật:

- Ba kẻ móc túi kia thật đáng ghét, lấy tiền của thân nhân bệnh nhân. Đây là

tiền chữa bệnh, không chừng còn là tiền cứu mạng. Ta đi giải quyết họ,

- Hà? Ở đâu? Tới tận 3 người à? Cô Y Y cố lên! Em kiên quyết ủng hộ cô, nếu như cô đánh không lại, em sẽ vác cô chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hân Tặc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thấy Cái Không Nên Thấy

Chiến đấu bắt ngờ xảy ra.

Lúc Hoàng Y Y đi tới, ba kẻ móc túi cũng nhận ra sự khác thường, họ dùng ánh mắt hung dữ đảo qua người đẹp đang bước tới, hi vọng có thể dọa nàng lùi lại. Nhưng cô gái nhìn bề ngoài nhu nhược, khuôn mặt tú lệ lại toát ra vẻ kiên định khiến họ ý thức được tình huống khó khăn.

Hoàng Y Y bỗng nhiên quát lớn:

-Mấy tên móc túi kia! Đứng lại!

Ba kẻ móc túi lập tức phản ứng theo kinh nghiệm lâu năm, đôi mắt họ trừng lên dọa sợ đám phụ nữ trung niên xung quanh, sau đó tiến lên bao vây Hoàng Y Y.

Nhìn biểu hiện của họ là biết đây là 3 gã côn đồ, ăn cắp không sợ người ta phát hiện, dùng thái độ hung hăng dọa người qua đường hoặc dùng tay chân đánh người vừa phát hiện họ ăn cắp. Đây gọi là cướp cũng không quá.

Thành phần này gây nguy hại rất lớn cho xã hội.

Hoàng Y Y xông lên, vừa tiếp cận 3 người đã đá ngã một tên móc túi, dù nàng đi giày cao gót nhưng ưu điểm gót giày nhọn của nữ giới khiến một cước của nàng vừa xuất ra, tên móc túi lập tức ngã sấp xuống đất kêu gào thảm thiết, không còn sức chiến đấu,

Hai tên móc túi còn lại khá hung hãn, một trong hai còn có vũ khí như một ống tuýp nhỏ vung lên đâm Hoàng Y Y, tên còn lại nhào lên đâm thẳng tới.

Võ công của Hoàng Y Y ở Ngoại Long quật khởi xếp hạng chót, nàng chỉ là nhân viên phụ trách kỹ thuật, tuy nhiên chỉ thế cũng dư sức đối phó với ba tên móc túi xoàng xĩnh này.

Sau khi đá ngã tên đầu tiên, nàng bước sang bên cạnh ngửa người ra sau, lại một đá nhanh như tia chớp vào hạ bộ của tên thứ hai.

-Bộp!!!

Âm thanh trầm thấp vang lên khiến mọi người xung quanh nhìn không được “Hít” một hơi.

Cổ Thần Dật hít mắt lại rồi lắc lắc đầu, cô nàng Y Y so với trước kia thật hung tàn nha! Có lẽ vì mình kiếp trước —— Cổ Tiểu Quân chia tay làm nàng bị kích thích, hấn thờ dài một hơi.

Kiếp trước, mấy lần hấn cùng Hoàng Y Y hành động nhưng chưa bao giờ để nàng ra tay mà luôn để nàng ở phía sau. Bởi vậy hấn không biết thân thủ của nàng ra sao, lúc này, tuy không tính là hạng nhất cũng không kém lắm.

Điều thú vị chính là kiếp trước hấn luôn để nàng ở phía sau, còn bây giờ đổi một thân phận khác thì hai lần chiến đấu nàng đều chấn ở trước.

Chiến đấu vẫn tiếp tục nhưng sẽ kết thúc nhanh thôi.

Cổ Thần Dật biết ba tên tép riu này có cùng xông lên cũng cũng còn lâu mới là đối thủ của nàng, bởi vậy tâm tình của hấn có chút nhàn nhả.

Quả nhiên, chiến đấu kết thúc nhanh như vắt khăn ướt, tên móc túi cầm ống tuýp nhỏ thảm nhất, bị Hoàng Y Y giẫm gãy một chân một tay.

Mọi người chung quanh ai nấy tròn mắt há mồm nhìn cảnh tượng 18+ này, thật hung tàn nhen!!!

Một cô gái xinh đẹp yếu đuối lúc đánh nhau bạo lực quá, hai hình ảnh tương phản này làm sao mà không làm họ khiếp sợ cho được?

Mọi người vô thức lùi dần về phía sau.

Cổ Thần Dật thấy người phụ nữ bị móc túi có hơi sợ hãi lui lại, có vẻ muốn chạy đi thì cười hi hi đến gần nói:

- Di oi, chị gái này giúp di bắt cướp, di không thể bỏ đi như thế

Người phụ nữ này biến sắc, lắp bắp nói:

- Ai...Ai nói tôi muốn đi?

- Đúng vậy, dĩ nhiên đi được...nếu đi thì không lấy lại tiền được đâu.

Người phụ nữ này bị móc túi không nhiều không ít, hơn ba ngàn, nếu lấy lại được thì đương nhiên là chuyện tốt, vì thế cô gật đầu đồng ý.

Cổ Thần Dật lại cười hi hi nói:

- Đừng lo lắng, chị gái này là cảnh sát.

Người chung quanh nghe nói cô gái xinh đẹp này là cảnh sát, nhất thời vỗ tay rầm rộ.

- Không trách!

- Lợi hại! Hiện tại cảnh sát thật chuyên nghiệp nha.

Từ cảm nhận bạo lực ban đầu, ý nghĩ của mọi người bây giờ đột nhiên chuyển sang hình tượng của cảnh sát duy trì chính nghĩa như thế là đúng.

Chỉ chớp lát, cảnh sát đến...

Hoàng Y Y lấy ra giấy chứng nhận cho đối phương xem, lại nói chuyện cùng cảnh sát hồi lâu, người cảnh sát lấy điện thoại di động gọi mấy cuộc. Không tới mười phút đã xác nhận thân phận của Hoàng Y Y, người này nhìn nàng với sự tôn kính, cúi đầu khom lưng rồi tiếp nhận chuyện này.

Hoàng Y Y quay đầu lại vỗ tay cái đập nói với Cổ Thần Dật:

- Đi thôi!

Thiếu niên thấp tùng cô gái rời đi, trong giọng nói mang theo mùi vị sùng bái nhưng vẻ mặt của hắn thì không hề có:

- Cô Hoàng à, em phát hiện em thích cô, chỉ ít ở bên cạnh cô có cảm giác an toàn, hơn nữa còn sống lâu hơn...

- Cốc!

Hoàng Y Y gõ vào trán hắn, hung hăng mắng:

- Pháp nhãn của chị vừa mở là biết yêu nghiệt chú giờ trò gì, môn toán học thi cuối kỳ mà không tiến vào top 25 người thì cứ chờ bị phạt đi, chị sẽ làm chú chết rất khó coi.

- Ặc! Cuộc đời tươi đẹp của em!!!

Hoàng Y Y quay người lần thứ hai muốn gõ vào trán hắn, nhưng lần này bị Cổ Thần Dật nhanh nhẹn tránh ra, hắn hét lớn:

- Người đẹp! Nàng có phải chắc thắng cuộc không mà cứ gõ ta?

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong tích tắc Hoàng Y Y có chút thất thần... Không biết chuyện gì xảy ra, khi nhìn vào mắt Cổ Thần Dật nàng hình như nắm bắt được một chuyện quen thuộc.

Biết rõ rằng điều này không thể nào, nhưng nàng vẫn hình thành ảo giác.

Đó là mối tình đầu của nàng - Kim Thủ Cổ Tiểu Quân, tính cách của hắn khá là trầm ổn hoặc nói về mặt tình cảm khô khan vô vị, hắn không dùng lời nói ngọt ngào, chỉ dùng ánh mắt hoặc hành động để biểu thị nội tâm của hắn. Cũng vì là duyên cớ này, nàng cùng hắn tuy rằng ý hợp tâm đầu nhưng không có phát triển đến mức độ yêu cuồng nhiệt, cứ chỉ thân mật nhất chỉ dừng lại ở hành động ôm nàng chạy trốn giống như Cổ Thần Dật ngày hôm qua.

Ánh mắt của hai người họ thật sự rất giống nhau.

Nhưng nghĩ tới thẳng nhóc miệng còn hơi sữa này ôm mình chạy trốn, tính tiết tương tự với Cổ Tiểu Quân ôm nàng đào tẩu ở Thái Lan, hình ảnh bị hắn đánh vào mộng, cũng nói một câu đùa đùa nàng. Hoàng Y Y dâng lên một loại thất bại cùng cảm giác vô lực, nàng mắng:

- Không trách thầy Chu không thích em, lúc nào cũng nhí nhố, không giữ mồm, miệng đầy ô ngôn uế ngữ...

- Sao? Hình tượng của em thấp như thế à?

Ánh mắt kia thật giống Cổ Tiểu Quân, Hoàng Y Y bỗng dưng tức giận quát:

- Em nhìn lại hình tượng của mình là cái gì? Không đọc sách, học thi đốt mà dám đối chọi với thầy giáo, thật là kỳ quái sao lần tai nạn giao thông kia không đâm chết em đi.

Ặc!

Cổ Thần Dật sờ sờ mũi, nhìn khuôn mặt Hoàng Y Y uất ức tới đỏ bừng, vừa có phần nộ cũng có tình cảm đan xen vào nhau, trong ánh mắt của nàng còn toát ra cái nhìn đối với thân phận kiếp trước của hắn. . .

- Cô Y Y, cô làm sao vậy? Vừa rồi em có làm cô giận sao? Em xin lỗi cô, thời gian cũng không còn sớm, em mời cô ăn cơm nhé.

Hoàng Y Y rất nhanh thu lại tình cảm bộc phát của mình, nàng nói:

- Mời com? Vậy thì đi ăn com Tây!

Thẻ ngân hàng của Cổ Thần Dật rất nhiều tiền đương nhiên không sợ vì thế hắn cười nói:

- Nhưng cô không được tức giận đó, bất kể nói thế nào thì hôm nay cô là anh hùng nữ hiệp, hình tượng chói lọi hào quang trong lòng em. Hơn nữa, xem thái độ của thầy Chu thì hôm sau sẽ hết hy vọng, không còn người nào quấy rầy cô nữa, tháng ngày trải qua ung dung rất nhiều đó.

- Đi thôi. Ít một người lớn thì lại có một tiểu nhân (người bé), quấy rầy như nhau cả.

Bên cạnh bệnh viện có một quán com Tây, lúc hai người vào quán thì đã là tám giờ tối.

Đối diện quán com là một công viên, lúc này công viên mở cửa miễn phí đặc biệt là một số công viên quy mô nhỏ còn không có cửa, có thể tùy ý ra vào.

Hai cô trò ngồi trạm tàu điện ngầm cách quán com Tây khoảng chừng 200 mét, xuyên qua công viên này có rất nhiều đường đi.

Phía đông của công viên là một con sông, một thành phố lớn có sông kỳ thực không nhiều.

Công viên hồi xây dựng bùn đất chất cao chắn sông thành bờ đê, bên trên trồng nhiều cây non, vì đã qua nhiều năm nên những cái cây này đều xanh tốt và cao lớn.

Đương nhiên, con đường đi lại cũng có ghế băng, chòi. . .Lúc này, màn đêm bao phủ xuống, mơ mơ hồ hồ ánh đèn chiếu rọi, khung cảnh thật yên tĩnh.

Hai người cùng đi chưa tới nửa đường, Hoàng Y Y đột nhiên dừng lại nói:

- Em đi trước đi, cô có chút việc, rất nhanh sẽ đuổi theo sau.

Nói xong, nàng đi về phía bờ đê, sau đó thân ảnh biến mất ở sau mấy cây đại thụ.

Cổ Thần Dật hơi khó hiểu, nếu nàng nói cho mình đi trước, có lẽ nàng muốn gọi điện thoại không muốn mình nghe, với lại thân thủ của nàng dù gặp lưu manh trong công viên chắc cũng không lại.

Hắn đi mấy bước, sau đó dừng lại chờ nàng.

Tuy rằng sắc trời đã tối, nhưng trong công viên vẫn có người tùm năm tùm ba, họ nói chuyện cười đùa. . .

Đợi khoảng ba phút, không thấy Hoàng Y Y lại đây. Cổ Thần Dật hơi nghi hoặc trong lòng, mặc dù thân thủ Hoàng Y Y không tệ nhưng với một cô gái trẻ chỉ hơn hắn mười tuổi thì đi đêm vẫn làm hắn hơi chút bận tâm.

Cổ Thần Dật quay lại tìm nàng từ chỗ mấy cây đại thụ vừa rồi.

Đó là một rừng cây nhỏ, bên kia là con sông, hắn lần theo nơi Hoàng Y Y biến mất. Một lát sau, hắn nghe thấy tiếng nước chảy. Chỉ hơi quái lạ là thanh âm này rất nhỏ, cao thủ hàng đầu như Cổ Thần Dật mới nghe được rõ, nhưng ý vị của nó thì hắn không rõ lắm.

Càng đi về phía trước một bước, hắn càng kinh ngạc đến ngây người. . .

Sau cây đại thụ, một bóng người quen thuộc trong bóng đêm mơ hồ, bóng người đứng lên lộ ra cái móng trắng do nước sông phản quang chiếu. Nàng đang kéo quần lên thì nghe thấy âm thanh, nàng sợ hết hồn, quay lại thì đối mặt với Cổ Thần Dật.

Lập tức, nữ tử "A ô" một tiếng, một lần nữa ngồi xổm xuống, nam hài thì lại sợ đến nhanh chóng lùi về phía sau. . .

Chỉ một lúc sau, một tiếng gầm giận dữ vang lên, bóng dáng của một người con gái từ dưới đê chạy lên xông về phía nam hài, điệu bộ này nếu mà bắt được nam hài có lẽ sẽ có án mạng.

Nam hài vừa chạy vừa hô to:

- Xin lỗi, em không nhìn thấy cái gì, không nhìn thấy cái gì cả.

Mấy người khác đang trò chuyện trên đường không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, trong bóng đêm nhìn thấy một cô gái truy sát nam hài thì lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Không hỏi cũng còn tốt, câu hỏi vừa dứt, người con gái càng thêm tức giận, nằng quất lớn:

- Cổ Thần Dật, ngươi đừng chạy, ta muốn giết ngươi.

- Tưởng ta bị ngốc à, không chạy chết thì sao?

Hai bóng người chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của đám người trong công viên. Chỉ còn lưu lại một con gió mát lạnh khiến họ cảm thấy hơi đau.

Ồ! Sao hai người này chạy nhanh thế?

Bạn đang đọc truyện *Hân Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Truy Sát

Hai thân ảnh một trước một sau từ công viên lao ra, một người đang đuổi giết, một đang chạy trốn chết. Trong nội tâm thiếu niên minh bạch, nếu bị Hoàng Y Y tóm được, liền ăn đau khổ lớn, hắn cũng không dám chạy ra trạm xe, một mực chạy về phía trước.

Hoàng Y Y đuổi giết không thôi, đây không phải là việc nhỏ... Nàng mặc dù lớn Cổ Thần Dật rất nhiều tuổi, nhưng bộ vị này của nữ tử rất miễn cảm, nếu ở thời xưa, bị thấy bộ vị này một là giết chết, hai là gả cho đối phương, lựa chọn không nhiều lắm. Người hiện đại không đến mức như thế, bất quá đã nói hắn đi trước rồi mình đuổi theo, nhưng thiếu niên vẫn như vũ quay lại, bụng dạ khó lường...

Cứ thế mà chạy, lúc Cổ Thần Dật tránh được đèn xanh đèn đỏ đầu tiên liền có biến, vì ở ngã tư có cảnh sát đang tuần tra, phát hiện một nữ tử hơn hai mươi tuổi xinh đẹp liều mạng đuổi thiếu niên chạy trước, liền đoán thiếu niên là trộm, trộm nữ tử tiền hoặc đồ trọng yếu. vì thế, phóng mô tô đuổi theo.

Lúc này Cổ Thần Dật phải dừng bước lại.

Bị chơi khăm rồi!

Sự tình càng ngày càng không xong!

Lúc cảnh sát nhảy xuống xe định bắt hắn, Hoàng Y Y chạy tới:

- Ách, cảnh sát đồng chí, cảm ơn các người, không có chuyện gì, đây là ta... Đệ đệ, ta tự mình tới dạy dỗ hắn.

Thì ra là thế, tuần cảnh lắc đầu, lên xe mà đi.

Đội tuần cảnh lái mô tô rời đi, Hoàng Y Y nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm vang dội:

- Người sao không chạy? chạy nữa a....Không phải chạy rất nhanh sao?

- Ách, Cô giáo Y Y, sao lại đuổi ta à?

Thiếu niên "Mờ mịt vô tri" mà gãi gãi đầu, nói:

- Ta mới rồi không thấy cái gì.

- vậy người chạy làm cái gì?

Thiếu niên buông tay giải thích:

- Thật sự không thấy gì, trời tối như vậy...đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón.

- ta đang hỏi vì sao người chạy?

- Ách, bởi vì cô hiểu lầm, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt nha.

- Hảo hán? Cho ngươi làm hảo hán, ta cho ngươi làm hảo hán!

Hoàng Y Y giận dữ, hay tay hướng về phía Cổ Thần Dật đánh đến.

Cổ Thần Dật không dám trốn, nàng là cô giáo, còn dạy hán toán học, tránh được lần đầu tiên, tránh không được mấy lần đấy, dứt khoát cho nàng xả giận.

- Nói, ngươi thấy cái gì? lúc trước bảo ngươi không đến ngươi không nghe thấy sao?

Thiếu niên ngăn cản bộ vị quan trọng, mặc cho nàng tấn công, thanh minh nói :

- Đợi hồi lâu, em sợ cô gặp nguy hiểm, cho nên mới đi vào tìm, ai ngờ cô đang ở đây đi tiểu...

- Ta muốn giết ngươi!

- Tha mạng a...! Mỹ nữ, cô nghĩ xem, trời tối như vậy, thật sự không thấy rõ, em chỉ cảm giác được cô đang làm cái gì thôi.

Dưới đèn đường, sắc mặt nữ tử đỏ bừng, lại đánh một trận, mọi người chung quanh dừng bước mà đứng xem.

- Nhìn cái gì vậy? Cút xa một chút.

Hoàng Y Y giận dữ quát lớn.

- Được rồi, được rồi, tỷ, chúng ta về nhà a.

Cổ Thần Dật cầu xin tha thứ, dù sao lúc trước nàng nói hai người là tỷ đệ, thời điểm này nên dùng cái quan hệ này để bỏ đi lòng hiếu kì của người qua đường. Nên biết rõ, người Hoa chính là trời sinh thích xem náo nhiệt.

Hoàng Y Y bắt lấy tay hán, kéo hán bước đi, trên đường không ngừng véo, vắn, cào , cầu đủ các thể loại.

Cổ Thần Dật đuối lý, không dám phản kháng, chẳng qua là một mặt cầu xin tha thứ:

- Được rồi nha, tỷ, ngươi véo như vậy trên người đệ sẽ bị bầm tím, Mẹ thấy sẽ không giải thích được, cũng không thể nói là bị cô giáo toán học đánh được, tỷ cũng không phải tiểu cầu.

- Còn muốn chiếm ta tiện nghi?

Hoàng Y Y lại hung hăng véo hán một cái.

Kỳ thật, Cổ Thần Dật đối với chuyện này cũng không có cảm giác mình phạm tội, kiếp trước, nàng là người yêu của hán, tuy chưa đi đến bước kia, nhưng mọi người bên trong Ngọa Long Quật Khôi đều biết rõ bọn hán sẽ kết hôn. Bất đồng chính là, nàng không biết hán chính là Cổ Tiểu Quân mà thôi. Đương nhiên, chuyện này rất khó nói, dù có nói cho nàng biết, nàng cũng sẽ không tin.

Trên thế giới sao có việc này? Đầu của nàng không nở hoa mới lạ.

- Y Y tỷ, tỷ rất hung a...

Thấy Hoàng Y Y bình tĩnh lại, Cổ Thần Dật mở miệng nói ra.

- Cái gì Y Y tỷ? gọi cô giáo.

- Nhưng mới rồi là cô nói là tỷ đệ a...

- Còn không phải vì ngươi bị cảnh sát tóm? nói thế để giảm bớt phiền toái.

- Mặc kệ, dù sao sau này chỉ có hai người em liên gọi là tỷ, có người khác em mới gọi là cô giáo.

- Tiểu thí hài chỉ biết chiếm tiện nghi.

- Không nhỏ nhé, nếu không sao ôm đc tỷ?

Sắc mặt HOàng Y Y đỏ lên, đối với thiếu niên này oán hận không thôi, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra đối sách.

Ngắm lại cũng đủ cay đây, không chỉ bị hán ôm, còn bị hán nhìn qua, việc này...

Như vậy, ngày tiếp theo lúc hai người gặp mặt, có chút không được tự nhiên, đặc biệt là Hoàng Y Y, thời điểm lên lớp môn toán học, mắt không dám nhìn thẳng, nhưng liếc qua lại thấy ánh mắt thiếu niên một mực nhìn nàng, chăm chú nghe giảng.

Cảm giác kỳ dị mãi cho đến tháng 11 mới hơi giảm, hai người lúc này mới khôi phục quan hệ bình thường.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, hai tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Cổ Thần Dật biến hóa tương đối rõ ràng.

Uất ức, nhu nhược danh từ này cách hần xa dân, nhưng ngược lại, quan hệ của hần và Vũ Tịch Nhan dần dần bất hòa. Trong mắt bạn học, Vũ Tịch Nhan là thân hộ mệnh của Cổ Thần Dật, hiện tại lại không có đất dụng võ.

Theo đạo lý, giai đoạn học cấp hai, quan hệ của nam nữ học sinh cực miễn cưỡng, hai người bọn họ cách xa nhau, có thể giảm bớt lời đồn, như vậy vẫn là có lợi với Vũ Tịch Nhan.

Nhưng Tiểu Vũ có chút không thích.

Nàng cảm giác được ra Cổ Thần Dật đang cố ý xa lánh, tan học về, số lần đi nhờ xe nhà nàng càng ngày càng ít với lý do là thời gian khác nhau, hai người khác lớp, rồi lại khác lớp ngoại khóa...

Mà lúc này đây, thầy giáo Chu Khai Minh vẫn đang tình dưỡng thân thể, hần xin một năm nghỉ bệnh, đương nhiên đây là tai nạn lao động.

Nhưng Thầy giáo Chu tuy không ở, ngày tốt lành của Hoàng Y Y cũng không có. Bên người nàng lại thêm mấy con ruồi, đuổi mãi không đi. Trong đó có huấn luyện viên lớp võ Lý Hải, chính là chỉ dạy cái lớp võ thuật của Cổ Thần Dật.

Thời điểm đi học đại học, Huấn luyện viên Lý là thành viên lớp võ, công phu quyền cước không sai. Từ khi biết được cô giáo xinh đẹp Hoàng Y Y thân thủ không tệ, liền nghĩ nữ tử như thế sẽ thích hần, nên liền xun xoe lại gần.

Mỗi lần gặp mặt luôn ngoác miệng khoe chiến tích của mình...Hần không thấy Hoàng Y Y xuất thủ, lại nghĩ một nữ tử nhu nhược, công phu cao đến đâu cũng không bằng hần.

Hôm nay tan học, Cổ Thần Dật và Vũ Tịch Nhan đi cùng một chỗ.

Tiểu Vũ có chút không vui hỏi:

- Tại sao hôm qua không đi về cùng ta?
- Hôm qua là lên lớp võ thuật, Huấn luyện viên Lý nói động tác của ta không đúng, phạt ta chống đẩy 300 lần, sau đó phải đứng trung bình tấn nửa giờ...
- À? Đây không phải là xử phạt thể xác sao? ta thấy hần định nhằm vào người, nếu không người đừng học võ nữa?

Mục đích hần tham gia lớp võ thuật căn bản là kiếm cớ để mọi người thấy hần không ngừng mạnh mẽ, Cổ Thần Dật nói :

- Cổ nhân nói, rèn luyện nhiều đối với thân thể mới có lợi, người có thấy ta lợi hại hơn không?

Vũ Tịch Nhan liếc mắt nhìn nam sinh họ "Cổ" này :

- Nhưng ta không thích như vậy...
- Ta huấn luyện một thời gian ngắn rồi quyết định a, áp lực học kỳ này rất nặng, Cô giáo Y Y yêu cầu cuối kỳ môn toán phải đứng top 25, độ khó quá lớn.

Vũ Tịch Nhan rầu rĩ không vui nói:

- Mọi người đều nói Cô giáo Y Y rất quan tâm đến người.
- Nào có? thời gian trước ta toàn bị phê bình.
- trước kia thầy giáo Chu cũng thế còn gì? ít nhất nàng không phạt đứng.

Hai người vừa đi vừa nói, thái độ có chút hòa hợp, nhưng Vũ Tịch Nhan cảm giác, không thân mật khăng khít như trước kia, khác nhau ở chỗ nào thì lại không rõ ràng.

Đến đường giữa Trung Học Văn Lai và Trung Học Ngũ Bảo, Cổ Thần Dật đột nhiên thấp giọng nói :

- Thăm rồi, ta thành nơi trú ẩn rồi.
- Làm sao vậy?

- Người nhìn bên phải.

Vũ Tịch Nhan quay đầu nhìn lại, Hoàng Y Y ôm sách bước đi phía trước, huấn luyện viên Lý theo sát phía sau, cùng nàng nói chuyện, nhưng Hoàng Y Y không thèm để ý.

Quả nhiên, Hoàng Y Y thấy Cổ Thần Dật, giống như thấy cứu tinh, hô to một tiếng :

- Cổ Thần Dật, đứng lại!

Cổ Thần Dật thờ dãi với Vũ Tịch Nhan, bất đắc dĩ đứng tại chỗ, quay đầu lại nói :

- Cô giáo Y Y, có chuyện gì sao?

Vì thoát khỏi huấn luyện viên Lý, không có việc gì cũng phải tìm cho ra.

- Cổ Thần Dật, lần này trải nghiệm toán học làm sao rồi? đứng thứ 39 cả lớp, sao bảo top 25 hả?

- Cô giáo Hoàng, ta đã tiến bộ được không? top 25 là việc cuối kỳ.

- Người đứng trước 25 và 39 chỉ kém có 14 người, trên thực tế trước 30 và sau 30 có chênh lệch cực lớn, đại bộ phận học sinh đều tại 80 phân đến 90 phân. thành tích này chính là từ tên 30 đến giữa 10 tên, người thi sao? lần này chỉ có 70 phân.

- Cho nên mới nói, cô giáo Y Y, cô yêu cầu rất cao.

Huấn luyện viên Lý tiến tới một bước, đứng ở bên người Hoàng Y Y, nghiêm túc nói :

- Cổ Thần Dật, cô giáo Hoàng là quan tâm em, bảo vệ em, có trách nhiệm với em, em lại có thái độ thế hả.

Vũ Tịch Nhan tròn mắt nhìn thẳng.

Cổ Thần Dật cười nói:

- Huấn luyện viên Lý phê bình đúng, em sẽ tiếp tục cố gắng.

Huấn luyện viên Lý duỗi ra ngón tay trên không trung chỉ chỗ, nước bọt văng khắp nơi nói :

- Phải cố gắng gấp đôi, cũng như học võ, trụ cột không tốt phải trả giá thật nhiều sự cố gắng. Ngày hôm qua vì sao phải chống đẩy 300 lần? đứng trung bình tấn nửa giờ? đó cũng vì trụ cột kém, tổ chất thân thể yếu, muốn luyện đến như ta đây thì phải khổ luyện vài năm. Toán học cũng có đạo lý như thế.

Vũ Tịch Nhan nhin không được nói ra:

- Huấn luyện viên Lý, thầy như thế nào đem mình nói được rất hay, công phu thầy vượt được cô giáo Hoàng sao?

Huấn luyện viên Lý biến sắc, liếc nhìn Hoàng Y Y, hần trả lời như thế nào?

Không đợi hần kịp phản ứng, Hoàng Y Y lập tức nói:

- Tiểu Vũ, huấn luyện viên Lý chỉ đạo lớp võ thuật nhiều năm đạt được quán quân toàn thành phố, võ thật vẫn phải có. Đối phó với côn đồ trên đường, một chọi hai đương nhiên là không vấn đề. nhưng mà Cổ Thần Dật cũng rất lợi hại.

Hoàng Y Y kỳ thật cũng không biết Cổ Thần Dật thực lực chân chánh, nếu động thủ, nàng không nghĩ Cổ Thần Dật có thể thắng Lý Hải, nhưng nàng vô cùng phản cảm với Lý Hải, so hần với Cổ Thần Dật là có ý gọt mặt mũi hần.

Huấn luyện viên Lý có chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Hần Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tham Quan

Kiếp trước, Cổ Tiểu Quân xem sách giải trí đã từng gặp một câu như vậy, hết thấy nữ hài tử xinh đẹp đều thông minh, giống như lớn lên khó coi sẽ so với vụng về.

Đây không phải chuyện phiếm sao?

Chỉ số thông minh liên quan gì đến tướng mạo?

Bất quá, hần coi như là người của hai thế giới rồi, nhìn đám nữ tử bên cạnh như Hoàng Y Y, Vũ Tịch Nhan, Từ Lam, Trương Úc Văn đều rất xinh đẹp và cũng rất thông minh vô cùng.

Lúc này, hai mỹ nữ một lớn một nhỏ trên đầu Lý Hải rất nhẹ nhõm, phối hợp cũng ăn ý...A? Xem ra các nàng đều dị ứng với huấn luyện viên Lý.

Bất quá, lúc Cổ Thần Dật nghe được Hoàng Y Y so sánh hần với huấn luyện viên Lý, liền có một chút kinh hãi.

Nên biết rõ, hần còn chưa rõ là sao đắc tội huấn luyện viên Lý, trên lớp đã dính 300 cái chống đẩy, nửa giờ trung bình tấn. Nếu để cho hần ghi nhớ, về sau làm sao sống được ở lớp võ, vội vàng nói:

- Cô giáo Y Y, không thể nói như thế, công phu ta sao so được với huấn luyện viên Lý.

Thấy ánh mắt huấn luyện viên Lý quét tới, vẫn cứ có chút bất mãn, Cổ Thần Dật lại vỗ đầu một cái, nói ra:

- Không đúng, công phu của huấn luyện viên Lý ít nhất cũng ngang với Cô giáo Y Y, hai người đều rất lợi hại.

Hoàng Y Y và Vũ Tịch Nhan đồng thời liếc mắt về phía Cổ Thần Dật.

Vũ Tịch Nhan dáng người cao gầy, đang tuổi dậy thì như một nụ hoa, tuy dáng người chưa nảy nở, nhưng đã được gọi là mỹ nữ, một khi thân thể đầy đà, chắc chắn sẽ rất câu hồn đoạt phách; mà Hoàng Y Y sớm đã là một cành hoa tươi, người mang võ công, dáng người cao, bộ ngực cao ngất đầy kiêu ngạo.

Hai bạch nhãn đập tới, Cổ Thần Dật như tắm gió xuân, hơi gạt đầu ủy khuất.

Lý Hải huấn luyện viên hài lòng nói ra:

- Ánh mắt Cổ Thần Dật coi như tốt, nhìn ra được công phu của Cô giáo Y Y không kém trình độ của ta cho lắm...nhớ năm đó ta được á quân quyền thuật, còn thuật cũng top 10. Các người nên biết rõ, đội võ thuật thể viện đã từng đánh vào top 8 tại giải võ thuật cả nước.

Vũ Tịch Nhan trong lòng biết Hoàng Y Y không chào đón Lý Hải, liền cười hỏi:

- Cô giáo Y Y, võ thuật thi đấu đều là đẹp mắt a? nên gọi là vũ thuật hay khiêu vũ mới đúng.

Hoàng Y Y cười uốn nắn:

- Tiểu Vũ, người đừng xem thường diễn viên múa chuyên nghiệp, bọn hần từ nhỏ đã rèn luyện, tính cân đối thân thể rất tốt, phản ứng nhanh nhẹn, lực lượng cũng khá lớn.

Ngu ý, vũ đạo diễn viên so với người luyện võ bình thường lợi hại hơn.

Vũ Tịch Nhan lòng cười thâm, gạt đầu nói:

- Cô giáo Hoàng nói đúng, người luyện võ thuật mà không chuẩn thì đánh không lại diễn viên múa chuyên nghiệp đấy.

Lý Hải trong nội tâm ủy khuất a...! Lời này nếu xuất từ miệng Cổ Thần Dật, hần đã sớm răn dạy một phen, từ miệng hai nữ tử, lại không thể làm gì...hần đang tán Hoàng Y Y đấy, sao có thể làm nàng tức giận.

Chỉ nghe hần thờ dài một tiếng nói:

- Đáng tiếc lần trước kẻ bất cớ xông vào trường, ta không có gặp phải. Nếu không hần nào có cơ hội tôn trọng thầy giáo Chu? Đâu cần cô giáo Hoàng xuất thủ? không phải nói phét, nếu hần có thể tiếp được ta 5, 6 chiêu, ta không có mặt mũi đi dạy học sinh rồi.

Cổ Thần Dật cười nịnh nọt:

- Đúng vậy, đây là huấn luyện viên Lý kỳ ngộ không tốt. Nếu không, liền liên thủ với cô giáo Hoàng bắt sát thủ, rất là lãng mạn...

Lời còn chưa dứt, Hoàng Y Y bay lên một cước, đá vào hông hần, khinh bỉ nói:

- dám nói leo. Tiểu Vũ, đây là bạn của em sao? không tốt tí nào a!

Vũ Tịch Nhan:

- ....

Hoàng Y Y vỗ vỗ bả vai Vũ Tịch Nhan nói ra:

- Đi, hôm nay cô đi nhờ xe của em, Cổ Thần Dật đi về một mình a.

Cổ Thần Dật:

- .....

Vũ Tịch Nhan chần chờ nói:

- Cô giáo Hoàng , để cho Cổ Thần Dật cũng ngồi xe của ta a, thêm một người vẫn thoải mái.

Cổ Thần Dật nghĩ đến lời của mẫu thân Vũ Tịch Nhan, trong khoảng thời gian này một mực cố ý bất hòa, nghe Hoàng Y Y nói, liền chen mồm :

- Tốt, em tự mình về, ngồi xe 764 về.

Nói xong, phất phất tay, cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi.

Vũ Tịch Nhan:

- ....

Trưa ngày kế tiếp, Hoàng Y Y tóm Cổ Thần Dật hỏi :

- Cổ Thần Dật, người và Vũ Tịch Nhan xảy ra chuyện gì? cô thấy em ấy dạo này không vui vẻ?

- Hả? không thể nào?

- Người có phúc mà không biết hưởng, Tiểu Vũ rất tốt, cô xem ra là em cố ý khi dễ nàng.

- Không có a...Y Y tỷ, tỷ sao lại kết luận như thế?

- Gọi là cô giáo.

- Không phải nói lúc chỉ có hai người liền gọi là tỷ tỷ sao?

- Ai đồng ý với người?

- Y Y tỷ, tỷ quên rồi sao? ngày đó không có trắng, trong công viên không cẩn thận nhìn thấy tỷ...

thấy Sắc mặt HOàng Y Y tức giận, lập tức đổi giọng :

- Nhưng không thấy cái gì, bắt quá đêm hôm đó chính tỷ nói cho cảnh sát chúng ta là tỷ đệ đấy.

Cổ Thần Dật tuy còn là một thiếu niên, nhưng từ lúc bắt đầu tu chân, hần tính khí không ngừng cường đại, khí khái hào hùng, làm cho người ta dễ bỏ qua tuổi của hần.

Hơn nữa, hần đã từng ôm Hoàng Y Y chạy trốn, trong công viên lại thấy được trạng thái bất nhả của nàng. Hoàng Y Y đôi khi tìm lại đập nhanh...lúc này, nàng liền lộ ra tư thái tàn bạo.

- Lần sau không giữ miệng, cẩn thận ta đánh đập đầu.

- Biết rồi Y Y tỷ.

- Còn gọi Y Y Tỷ?

Hoàng Y Y gõ trán của hần.

Nếu Cổ Thần Dật muốn trốn thì quá đơn giản, bắt quá, cho nàng chút lợi nhuận có thể khiến quan hệ song phương cải thiện. hần chỉ có thể nhịn.

Ăn cơm xong, lại gặp một màn này. Bọn hần đứng ở đoạn giữa nhà ăn và nhà dạy học nói chuyện, mặt trời ảm áp chiếu xuống, phủ kín toàn thân.

Dưới ánh mặt trời, trong phòng học nữ tử xinh đẹp thờ phỉ phỉ gõ trán thiếu niên, thiếu niên ngửa mặt cười ngây ngô, không trốn tránh, hình ảnh này bị Vũ Tịch Nhan nhìn thấy. Nàng đi rồi lại chần chờ đứng lại.

- A...Bạn gái của em đã đến, nhìn nét mặt của nàng, hình như có chút đau lòng?

- Y Y, bạn gái của anh không phải là em sao?

Kiếp trước, hần và Hoàng Y Y là một đôi, có một lần Cổ Tiểu Quân đi Afghanistan chấp hành nhiệm vụ, ở sân bay gặp một nữ hoa kiều, trong lúc đợi máy bay đã nói chuyện với Cổ Tiểu Quân. Khi đó quan hệ của hần và Hoàng Y Y chưa xác định, tâm tư vẫn mông lung, mà lúc đó nàng lại nói ra đúng câu này.

Sau đó, Cổ Tiểu Quân cũng trả lời nàng.

- Y Y, bạn gái của anh không phải là em sao?

Sau khi nói lời này, quan hệ của hai người cơ bản như xác định.

Lúc này, Cổ Thần Dật thốt lên lời này, nội dung và ngữ khí hoàn toàn giống nhau khiến Hoàng Y Y sững sờ.

Cổ Thần Dật vỗ vỗ đầu, thừa dịp nàng chưa kịp phản ứng, liền chuồn mất.

- Tiểu Vũ, người tìm ta sao?

Hần lớn tiếng hỏi.

Sau lưng, Hoàng Y Y lần nữa cảm giác được Cổ Thần Dật cổ quái, trong lúc nhất thời miên man bất định. . . Cái này Cổ Thần Dật, thật sự có chút kỳ quái, Nàng nhìn bóng lưng hần, không khỏi lắc đầu, sao có thể được? hần chỉ là thiếu niên.

Bên này, Vũ Tịch Nhan kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Dật, người và cô Y Y có chuyện gì hả?

Nàng nhìn thấy Hoàng Y Y gõ trán Cổ Thần Dật, sau đó không biết nghĩ cái gì, mặt nàng tự dưng xấu hổ, lòng nghi ngờ càng lớn.

- Ách, không có gì, cô ấy hỏi chuyện của ta và người.

Vũ Tịch Nhan nghe vậy, xấu hổ nói :

- Chuyện gì của chúng ta?

- À, cô ấy nói hôm qua người không vui.

Vũ Tịch Nhan chính là tới hỏi hần việc này đây, nàng cảm giác gần đây hần tựa hồ có ý tránh nàng.

bất quá, thấy tình cảnh này, mặt nàng đỏ lên, trong nội tâm đã sớm quên ý đồ đến, nói :

- Ta thấy cô Y Y và người có chút đặc biệt, cảnh cáo người, không được phép hoa tâm..

Nói xong câu này, nàng có chút ngượng ngùng, vội cúi đầu nhìn giày của mình.

- Hà, nàng là cô giáo mà.

Vũ Tịch Nhan cúi đầu "Phốc phốc" cười cười, mình nghĩ gì vậy? sao lại nghĩ thế chứ? Cô Y Y lớn hơn bọn hần mười một, mười hai tuổi mà. bất quá, không cần thận nói ra tâm tư của mình, khiến lòng nàng như con nai chạy trốn.

Nàng và Cổ Thần Dật tương giao nhiều năm, trước kia thuần túy là "bạn thân", đến học kỳ này lại có chút biến hóa, không biết như thế nào, nàng càng ngày càng quan tâm Cổ Thần Dật.

- Đúng rồi, ta tới tìm người vì sự tình dạo chơi cuối tuần, lần này đi thăm quan, phải ngồi thuyền....người cẩn thận một chút. Đồ ăn ta chuẩn bị nhé?

- hình như chia lớp, đến lúc đó chúng ta không ngồi cùng nhau.

- Ta chuẩn bị hai phần đồ ăn, buổi sáng đến ta đưa cho người.

- Tốt, thế ta chuẩn bị đồ uống.

Đơn giản nói vài câu, trước khi đi, Vũ Tịch Nhan nói theo :

- Tan học ngồi xe của ta về.

- Đã biết.

Đào mất đã đến thời gian tham quan của Trung Học Văn Lai.

Lần này tham quan chính là vùng đầm lầy Trường Giang ở Tỉnh Đông Khê, khu đầm lầy này diện tích rất lớn, bảo trì sinh thái nguyên thủy.

Từ Thủ Đô đến Đông Khê ước chừng khoảng 4h đi xe.

Đầm lầy này không chỉ diện tích lớn, địa hình phức tạp, đường sông khắp nơi, được phân chia thành 68 khu vực, lẫn nhau bị ngăn cách bởi đường sông, cần ngồi thuyền để đi. Đầm lầy phía đông có hai ngọn núi, cao hơn mặt biển 100m, chân núi ẩm ướt, đường sông không rộng, ven ven 2 hoặc 3m, chỉ có thể đi thuyền gỗ nhỏ. Trên mặt đầm lầy đều có nhiều loại thực vật, đồng thời cũng có nhiều loại chim.

Cổ Thần Dật ngồi ở trên thuyền gỗ ngắm cảnh.

Ban 6 có 52 người được phân ngồi ở 7 chiếc thuyền, có kèm thầy cô giáo. vừa vận đủ 8 người một thuyền.

Thuyền nhỏ xếp hàng chậm rãi đi về phía trước.

Nhiều đường sông, nhiều khu vực như vậy, bọn hắn không có khả năng đi hết. Ngoại trừ ba tiểu đảo có thể đi lên, thời gian khác bọn hắn đều ngồi trên thuyền.

Lúc thuyền nhỏ chạy đến phía dưới ngọn núi phía đông, nội tâm Cổ Thần Dật khẽ động, hắn chợt phát hiện dưới chân núi mọc ra một cây phong lan tươi tốt, giống hệt linh thảo trong sổ tay Ngụy Vô Sơn đưa cho hắn.

Trước khi lâm chung Ngụy Vô Sơn từng nói, bởi vì linh khí mỏng manh, độ khó của tu chân càng ngày càng cao, nếu muốn đột phá phải tìm linh thảo, mà phong lan đầu nhọn chính là một loại trong đó.

lá của linh thảo này có ít linh khí, hoa quả có hiệu quả gây tê, cả cây đều là bảo.

Sau khi tu luyện đạo thuật, thị lực của hắn tăng lên, cho nên sau khi nhìn thấy phong lan đầu nhọn hắn cơ bản xác định được đây chính là linh thảo cực kỳ hiếm thấy.

Hắn nhìn xung quanh đem chỗ này ghi vào trong lòng...quan sát liền phát hiện phụ cận linh thảo có dấu vết con người, trong bụi cỏ tựa hồ có hệ thống quan sát, lại nhìn lên trên, trên sườn núi cũng có...Kỳ quái, chẳng lẽ có người nào phát hiện được linh thảo này sao?

Tiếp tục quan sát, liền phát hiện chân núi có người theo dõi, từ xa nhìn lại, hai người xuất hiện trong tầm mắt, hai nam tử râu quai nón, mũi cao, da ngăm đen, xem ngoại hình hình như là người Afghanistan.

Ông trời à, chẳng lẽ những người này là thành viên của Talia ? (chắc là Taliban)

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trộm Linh Thảo

Thế giới ngầm quốc tế có nhiều tổ chức nổi tiếng như Uất Kim Hương của Mỹ, Thiên Hồ Xã Nhật Bản, Vinh Quang Thiên Sứ của Châu Âu, U Âm Linh HỒN của Nga, Ngọa Long Quật Khởi của Hoa Hạ...Những tổ chức này đều lấy lợi ích của quốc gia làm gốc hoặc lợi ích của chính tổ chức.

Tổ chức Uất Kim Hương đặc thù hơn một chút là tổ chức ám sát vượt biên giới, trên thế giới có 9 phân bộ, lực lượng hùng hậu, nhưng tổ chức này chỉ tiếp nhận ám sát nhằm vào cá nhân, không có khuynh hướng chính trị.

Thiên Hồ Xã và U Âm Linh Hồn thì lại đầy sắc thái dân tộc, phục vụ chủ yếu cho đất nước và tập đoàn; mà Ngọa Long Quật Khởi tính chất lại khác, mục đích chủ yếu là bảo vệ nước Hoa Hạ trước địch ý của các tổ chức đen tối, tồn tại vì mục đích hòa bình.

Khác loại nhất chính là tổ chức Talia ở Afghanistan, đây là tổ chức tôn giáo. thường xuyên ám sát, đánh bom liều chết, hoạt động khủng bố, nguy hiểm cực kỳ.

Kiếp trước, Cổ Tiểu Quân vì ngăn cản một hoạt động khủng bố ở tỉnh Tây Thùy, một mình đi Afghanistan điều tra, và đã giao thủ với tổ chức Talia.

... Hắn ngồi ở trên thuyền nhỏ, xa xa nhìn lại, trực giác nói cho hắn biết, mấy người này chính là của tổ chức Talia, liền hỏi bác lái thuyền :

- Sư phụ, có thể dừng thuyền cạnh bờ để chúng cháu lên núi kia đi chơi được không?

- Không được, chỗ đây là cấm du khách lên bờ.

- Bác xem, bên kia có người thì phải?

Từ Lam gật đầu nói :

- Đúng vậy, chỗ đó có người kia.

- A...Mọi người không biết, núi này được nhóm người kia bao hết, nghe nói đã nộp một khoản tiền lớn, ở trên đảo làm nhà ở lại luôn, thấy bảo là để trường kỳ quan sát chim muông để làm phim phóng sự.

- Chúng ta đi lên một chút chắc là được a?

- Không được, lần trước có người đi lên đã bị bọn hán đánh gãy chân.

Cổ Thần Dật nhìn lên đảo, quả nhiên, thấy chiếc thuyền bọn hán giảm tốc độ, hai người nam tử cầm côn gỗ đi đến cạnh bờ, phất tay xua đuổi.

Thuyền nhỏ chậm rãi đi xa.

Cổ Thần Dật đem địa hình chung quanh nhìn một lần.

Đảo nhỏ này diện tích khá lớn, nhìn giống như chui từ đáy hồ lên, đứng sừng sững ở đấy.

Chung quanh, từng đầm lầy không đồng nhất, cũng có một vài đảo nhỏ nhô lên nhưng đều bị các con sông cách ly, những đoạn giao nhau thường chỉ có 2, 3m, Cổ Thần Dật nắm chắc có thể nhảy qua...đã có biện pháp để tới tiếp cận mục tiêu.

Tối hôm đó, hán lặng lẽ chuẩn ra khỏi phòng, tường rào các kiểu không thể ngăn được hán.

Một đường chạy nhanh.

Dọc theo đường cái, hán tìm được chỗ gần ngọn núi nhỏ, trong bóng đêm hán tìm một chỗ ẩn nấp, cởi áo ngoài, chỉ mặc một cái áo đen, mang theo đồ chuẩn bị sẵn, lên vào trong hồ.

Bên ngoài khu đầm lầy này là một hồ nước rất lớn, phía Tây nhiều nước ít đất liền, sườn đông thì ngược lại, nhiều đất lại ít nước.

Boi dưới nước khoảng 30m liền đến một đầm lầy lớn, sau đó tìm đảo nhỏ này nhảy sao đảo nhỏ khác, nếu như sông rộng nhảy không qua, hán có thể bơi.

Không được hoàn hảo lắm chính là trăng quá sáng, dễ bị bại lộ.

Nơi của phong lan mọc nhất định được trông coi chặt chẽ. Bởi vì hán biết rõ sự quý giá của phong lan.

Loại Linh Thảo này vô cùng hiếm thấy, nếu không phải nguyên nhân này, người của Talia không ở lại đây...quả của phong lan mũi nhọn là dược vật tề liệt tinh thần, sau khi luyện chế cho người ăn, sẽ hoàn toàn nghe theo lời người khác tới 10 ngày, điều này không phải loại dược vật nào cũng có thể đạt tới.

nếu tổ chức Talia có dược vật này, bọn hán có thể không chế thêm rất nhiều người đánh bom liều chết.

Từ lúc bọn hán ra giá lớn để thuê đảo nhỏ này, nguy trang làm đội khảo sát khoa học, ngày đêm chờ đợi, đủ để nhìn ra mục đích nhất định.

Ngắm lại xem!

Phong Lan nhọn a...một trong nhiều loại linh thảo thần kỳ nhất thiên địa, tìm được linh thảo này hoàn toàn là do phúc duyên.

Cổ Thần Dật xem giới thiệu về Phong Lan nhọn ở trong điển tịch của Phái Thượng Thanh đấy.

Phong Lan nhọn sinh trưởng ở bờ nước ít người lui đến, từ lúc nở hoa đến kết quả là 3 tháng. Kỳ lạ chính là, linh thảo như vậy chỉ sinh trưởng một lần ở một chỗ, sau khi kết quả, bản thân Phong Lan nhọn liền héo rũ, từ vong, hơn nữa về sau sẽ không sinh trưởng ở đấy nữa. vì đặc điểm như vậy, rất ít người có thể phát hiện ra nó, cũng không thể có được liên tục. Cho nên, có thể gặp được loại linh thảo này hoàn toàn dựa vào vận khí.

Trước lúc xuất phát, hán đã chuẩn bị gần hết, túi đựng đồ, các loại công cụ, chuẩn bị ứng phó với mọi tình huống...Nhiều năm làm việc, sớm đã thành thói quen, trước khi làm bất cứ việc gì hán đều cân nhắc đến cục diện xấu nhất, sau đó hán phải tạo cơ hội để phá giải cục diện đó, đây là cách mà loại người như hán sinh tồn.

Đêm tháng 11.

dưới ánh trăng sáng vàng vạc.

Một thân ảnh gầy gò di chuyển như thỏ, từ đảo nhỏ này nhảy sang đảo nhỏ kia.

Cách đó không xa, một nơi nhiều đảo nhỏ ở trước mắt. Hắn dừng bước lại, còn cách mực tiêu 40- 50m, hắn liền xuống nước, nhẹ nhàng bơi đến.

Có thể thấy, phụ cận Phong Lan nhon rất nhiều thiết bị giám sát và máy báo động, hơi tới gần sẽ bị phát hiện. Bởi thế hắn không đến thẳng chỗ Phong Lan mà đi vòng một vòng, lên bờ ở chân núi bên kia.

Ở đó cho dù có thiết bị giám sát thì cũng không nhiều, chủ yếu tập chung ở gần nơi có phong lan nhon.

Hơn nữa, với đầm lầy này lại có rất nhiều cỏ dại, lùm cây và cỏ lau...

Hắn thò đầu ra khỏi một lùm cây khá dày, trước khi lên bờ liền quan sát xung quanh xem có thiết bị giám sát không, may mắn là ở đây không có.

Sau đó lặn lên bờ, di chuyển về chân núi.

Hắn bò lên trên ngọn núi nhỏ, quan sát xuống chân núi.

Tất cả thiết bị giám sát đều ở dưới sườn núi, đều hướng về phía Phong Lan nhon, đặc biệt là còi báo động, đều ở gần khu vực đó, lúc này hắn cần làm 3 việc.

Thứ nhất, hắn cần xác định xem có bao nhiêu thiết bị giám sát, tìm được để xử lý, nhưng không thể khiến cho người khác chú ý đến. Chỉ cần phát hiện có dị thường, đối phương sẽ biết có người đến trộm linh thảo...Đối với Cổ Thần Dật, hắn cần lá Phong Lan nhon, còn bọn hắn lại cần quả. Thời điểm quả chín Phong lan nhon sẽ héo hết lá, hai cái đó như cá và tay gấu vậy, không sống gần nhau được.

Thứ hai, hắn phải phá hủy hết hệ thống báo động, không cho chúng kêu vang, nếu không sẽ dẫn đến kịch chiến.

Thứ ba, kỳ thật cũng chính là biện pháp đơn giản nhất, chính là tiêu diệt toàn bộ đám người này, như vậy hắn có thể ung dung mà lấy đi Phong Lan nhon, hơn nữa sau đó người ta tra ra người chết đều của Talia, sẽ không bị truy cứu, hơn nữa lại còn cảm thấy may mắn. Với tổ chức như Talia, cả thế giới đều liệt vào danh sách đen, một khi phát hiện đều ra tay tiêu diệt.

Hắn từ đỉnh núi nhìn xuống, chân núi có một khu kiến trúc, ước chừng có 5 gian.

Hắn phán đoán, ngoại trừ phòng bếp, có lẽ còn một phòng quan sát, một phòng phát điện, còn lại là phòng ngủ. Mà tất cả các thiết bị đều truyền tín hiệu về phòng quan sát.

Phòng quan sát có lẽ ở ngay bên cạnh phòng máy phát điện.

Từ đường cũ trở lại chân núi, Cổ Thần Dật né qua thiết bị giám sát, thấy trong phòng giám sát chỉ có một nhân viên, nhanh chóng xâm nhập vào phòng, trước khi đối phương kịp phản ứng, ngón tay hắn khẽ động, một mảnh trúc đã cắm vào cổ họng đối phương. sau đó, trước khi đối phương ngã xuống đất, lao đến không chế thân thể hắn để không gây ra tiếng động.

Công phu từ ngón tay của CỔ THẦN DẬT, giống như tiểu lý phi đao, từ trước đến nay đều bá đạo như thế.

Lập tức, hắn thông dong tắt hết máy báo động, đóng thiết bị giám sát, đưa nhân viên ngồi vào ghế, làm thành tư thế ngủ gục.

Sau đó, hắn có hai lựa chọn, một là trực tiếp lấy đi cả đám Phong Lan nhon, hai là giải quyết tất cả nhân viên trong phòng ngủ.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn vẫn quyết định lấy đi hết phong lan nhon. Dù sao đây vẫn là phương án an toàn nhất.

Bởi vì đã tắt hết tất cả hệ thống giám sát, hắn bình tĩnh đi đến khu vực phong lan nhon, rất nhanh thu hết đám phong lan, bỏ vào trong túi mang theo.

Khi hắn thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, tình huống xảy ra đột biến.

Hòn đảo đối diện chợt vang lên tiếng cảnh báo.

Lập tức hắn phát hiện trong bụi cây đối diện có ngọn đèn sáng lên, có người xuất hiện, sau đó, căn phòng đằng sau hắn cũng có thanh âm vang lên, hiển nhiên những người này đã bị kinh động.

Không xong.

Không ngờ được đám người này cẩn thận như vậy, tại đảo nhỏ đối diện cũng đặt máy báo động, hơn nữa, ở đó cũng có một gian phòng canh gác.

Đảo đối diện địa hình bằng phẳng, nhưng lại có nhiều cây bé và cỏ lau, đối phương ở đó tạo một chỗ gác xác thực rất kín đáo, ban ngày hắn quan sát bốn phía căn bản không phát hiện ra.

Làm sao bây giờ?

Hắn nhanh chóng làm ra lựa chọn, từ từ đến gần chỗ đảo nhỏ nhảy lên, thân ảnh lóe lên đã ở bên bờ bên kia, lập tức chạy đến trạm gác.

Hắn phán đoán, bờ bên kia sẽ ít người hơn, tối đa cũng chỉ 2 người, cũng có thể chỉ có 1. Hắn có thể giải quyết bọn hắn trong thời gian ngắn nhất, sau đó chạy trốn. Nếu như chạy trốn luôn, thời gian ngắn sẽ bị địch nhân quấy rối, sẽ làm cho nhiều người đuổi theo, sẽ rắc rối hơn rất nhiều.

Mục đích đã đạt được, hắn không cần mạo hiểm giết hết đối phương. Chủ yếu là một khi kinh động nhiều người, rất dễ bại lộ thân phận của hắn, hắn là trốn ra ngoài đây.

Thời điểm này, đám người trong căn cứ đằng sau đã đi ra, thời gian chính là sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Suy Đoán Của Vương Thuận Hành

Phạm vi Đông Khê rất lớn, bên sườn đông nước ít, đại đa số là bãi bùn, cũng có một số đảo nhỏ.

nói là đảo nhỏ, kỳ thật bất quá chỉ là một số khu đất giăng khắp nơi mà thôi.

Lúc này, Cổ Thần Dật đối diện đảo nhỏ phía trước, khi tiếng báo động vang lên, kinh động đến hai người canh gác. bọn hắn chưa ý thức được tình huống nghiêm trọng, vừa đi ra vừa nói chuyện.

Phòng canh gác này ở trong bụi cây, cách bờ chỉ hơn mười thước.

Khi bọn hắn đẩy cửa ra ngoài, Cổ Thần Dật lướt qua sông chạy tới phòng canh gác, hắn phải giải quyết người nơi này sau đó rút lui.

Ánh trăng bàng bạc, đêm tối sáng gần như ban ngày.

Dưới ánh trăng, thân ảnh Cổ Thần Dật đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Hai người này đều là cao thủ của Talia, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn. Mắt thấy nửa đêm tự nhiên xuất hiện một thân ảnh chạy tới phía bọn họ, lập tức ý thức được vấn đề, rút súng bắn luôn.

- Đoàng! Đoàng!

Đêm yên tĩnh.

Tiếng súng càng vang hơn, người bên kia mới biết có vấn đề lớn rồi, lập tức chạy về phía bên này.

Cổ Thần Dật không có thời gian đo sức với đối phương, cũng không có thời gian lựa chọn phương thức, hắn chính diện lao đến, thân thể di chuyển theo hình zig zag, nếu từ trên cao nhìn xuống có thể thấy quỹ tích của hắn theo hình chữ S.

Suru suru...

Ba viên đạn lướt qua tai hắn.

Thời gian kỳ thực rất ngắn, đối phương chỉ kịp bắn ra ba viên đạn, Cổ Thần Dật cũng đã bỏ nhào vào, thân thể bay lên trời đồng thời một mảnh trúc bay vào trong cổ họng một đối thủ. Cùng lúc đó, hắn vung tay đâm vào tên còn lại.

Một quyền này nhanh như chớp, đối thủ chỉ cảm thấy tối sầm lại, thân thủ hắn đã trải qua huấn luyện mà không tránh khỏi, thân thể thẳng tắp ngã xuống.

Cổ Thần Dật lại vung tiếp một chưởng, đánh vào cổ hắn, một chưởng này nghiền nát cổ họng hắn.

Chân không chút nào dừng lại, trong nháy mắt lao tới đảo nhỏ khác, sau đó phi thân vượt qua một con sông nhỏ, nhảy đến bãi đất khác, chạy trốn về phía xa.

Thân hình của hắn không cao, chạy thực mạng trong bóng đêm, hơn nữa có cây cối che dấu thân ảnh của hắn, đám người từ quả núi nhỏ đuổi đến đã mất đi mục tiêu chỉ chia làm mấy hướng mà lục soát.

Sau khi Cổ Thần Dật lướt qua mấy đảo nhỏ thì nhẹ nhàng lao vào trong nước, rất nhanh bơi đi xa, không phát ra một thanh âm nào, nhanh chóng thoát khỏi người đuổi theo.

Hai người thấy hấn thì đã tử vong tại chỗ, những người còn lại đều không biết là ai đã lấy hết đồng phong lan nhọn trên bảo của bọn hấn.

Chỉ sợ nghĩ nát óc bọn chúng đều không nghĩ đến, làm việc này chỉ là một đệ tử trường cấp hai.

Đừng nói bọn hấn không thể tưởng được, Ngọa Long Quật Khởi bên này cũng kinh nghi bất định!

Lúc đám Talia phát hiện phong lan bị người ta đánh cắp, lại không biết ai gây ra, mà tiếng súng lại đánh thức lính bảo an, nên bọn hấn lựa chọn bỏ chạy. Đối với bọn họ, cho dù tìm được đối phương cũng không ý nghĩa, bởi vì bọn họ cần chính là quả, hiện tại Phong lan đã bị nhổ gốc, đương nhiên không có khả năng có quả rồi.

Huống chỉ muốn điều tra người nào gây ra không phải là khả năng của bọn hấn.

Rất nhanh, nhân viên quản lý khu đầm lầy phát hiện ra ba thi thể và đồng thiết bị, máy báo động liền ý thức được đại sự, lập tức báo động.

Ngọa Long Quật Khởi rất nhanh tham dự vào, tra ra người chết là Afghanistan, cũng xác nhận được thân phận của bọn hấn, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Vấn đề đã đến.

căn cứ vào tư liệu nắm được, nhóm người đã ở đây hai tháng, đã có nhà ở, đặt thiết bị giám sát và báo động tất nhiên có âm mưu. Mà từ tình huống của ba cái xác, nhóm người này rõ ràng bị ai đó công kích sau đó hoảng hốt rút lui.

Vương Thận Hành tự thân xuất mã, sau khi khảo sát hiện trường cơ bản đã phục hồi được hiện trường.

Căn cứ dấu vết hiện trường lưu lại.

Đêm đó lên vào đây chỉ có một người, người này từ đỉnh núi quan sát tình huống, sau đó lên vào phòng giám sát, giết chết người trực, cắt đứt nguồn điện của máy giám sát và thiết bị báo động.

Chuyện kể tiếp có chút khó phán đoán, từ dấu vết để lại, người này đã đến bờ sông, sau đó xuống nước, rồi nhảy đến đảo nhỏ đối diện.

Sau khi điều tra đảo nhỏ đối diện, phát hiện cạnh bờ cũng có thiết bị báo động, ngay lúc đó hấn là máy báo động đã kêu, người này lập tức nhảy đến đảo nhỏ và đối diện với hai nhân viên Talia, đối phương bắn ba phát đạn, có lẽ đều không trúng, sau đó bị người này giết chết.

Người này tiếp tục chạy trốn, liên tục lướt qua mấy đảo nhỏ, rồi xuống nước, bơi về phía đầm lầy. Những điều này có thể suy diễn từ cỏ dại, bụi cỏ và dấu chân dưới đất.

Giờ đến mục đích của người này, có phải thực vật nào đó tại bờ sông? Talia phái nhiều người đến đây có lẽ cũng là mục đích như thế, từ vị trí của máy giám sát và thiết bị báo động có thể kết luận được.

Người này có lẽ đã hoàn thành được mục tiêu, bởi vì bờ sông đã không còn cái gì giá trị, đồng thời trong lúc vô tình hấn đã giúp Ngọa Long Quật Khởi một đại ân, giải quyết được tai họa ngầm lớn.

căn cứ vào kinh nghiệm từ trước, tổ chức Talia cho 8 người này từng nhóm đi vào Hoa Hạ, có lẽ còn có nhiệm vụ khác, sau việc này có lẽ sẽ rút lui.

Giờ Ngọa Long Quật Khởi cảm thấy hứng thú là, người lên vào đây là ai?

Người này thân thủ bất phàm!

Có thể bất động thanh sắc đi đến đây, hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi rút lui...điều này đã chứng minh năng lực của người này.

Khó lý giải là miệng vết thương của người chết.

Một người bị mảnh trúc đâm vào cổ họng, giống như phi đao một kích mất mạng, kiểm tra hai người khác, cũng là một kích mất mạng và cũng ở cổ họng, vô luận phương thức xuất thủ, bộ vị công kích đều giống hệt kim thủ Cổ Tiểu Quân.

Liên lạc với nguyên nhân chết của Vũ Điền Hi Nhị, cũng bị một mảnh trúc đâm trúng cổ họng mà chết.

Cổ Tiểu Quân đã chết rồi a....điều này không giả được.

Suy đoán hợp lý nhất chính là, có lẽ Cổ Tiểu Quân còn một sư huynh đệ hoặc đồ đệ...

Hôm nay, Vương Thuận Hành triệu tập tất cả người phụ trách các tiểu tổ của Ngọa Long Quật Khởi, trong đó có cả Hoàng Y Y, nguyên nhân chính là vì nàng là người yêu của Cổ Tiểu Quân, vô cùng quen thuộc với hấn.

Vương Thuận Hành thông báo tình huống cho mọi người, nói đến việc sau khi Cổ Tiểu Quân hi sinh, nguyên nhân chết của Vũ Điền Hi Nhị, ba sát thủ Talia và tình huống miệng vết thương, mảnh trúc....những người này đầu to như cái đầu.

Tại sao có thể như vậy? Xuất hiện Cổ Tiểu Quân thứ hai hả? Là ai?

Vấn đề là người này không lưu lại manh mối giá trị nào, ngoại trừ mảnh trúc lấy ra từ cổ họng người chết cũng không có cái gì khác.

Trải qua ý kiến của Hoàng Y Y và những người khác, mảnh trúc hoàn toàn giống với mảnh trúc trước kia của Cổ Tiểu Quân.

Mọi người liền nhìn nhau.

Vương Thận Hành mở miệng nói ra:

- Chúng ta cùng một chỗ phân tích, có khả năng này hay không? Cổ Tiểu Quân có một sư huynh đệ, hoặc là có một truyền nhân, sau khi biết Cổ Tiểu Quân chết, liền đi báo thù cho hắn

Tổ trưởng tiểu tổ thứ hai là Triệu Cường đưa ra nghi vấn :

- Vương lão sư, nếu như người này là Cổ Tiểu Quân sư huynh đệ, hoặc là Cổ Tiểu Quân truyền nhân, thì cái chết của Vũ Điền Hi Nhị và người của Talia giải thích như nào? Hắn vì cái gì đi giết Vũ Điền Hi Nhị? Xuất phát từ cái mục đích gì?

Vương Thận Hành chậm rãi gật đầu nói:

- Vấn đề này ta suy nghĩ thật lâu, mọi người có phát hiện hay không, ba sự kiện này đều liên quan đến một người?

- Ai?

- Hoàng Y Y, người biết ta nói người nào không?

Hoàng Y Y sắc mặt biến hóa, nói:

- Vương lão sư, ngài muốn nói đến Cổ Thần Dật?

- Đúng vậy, ngày Cổ Tiểu Quân hi sinh, hắn xuất hiện tại hiện trường, mục đích Vũ Điền Hi Nhị đi vào Hoa Hạ là giết hắn, hơn nữa đã từng đến trường học của hắn ra tay, trong đầm lầy, thời điểm ba người kia chết, Cổ Thần Dật đang ở đó tham quan cùng trường học, đây là trùng hợp sao?

- Há?

Hoàng Y Y mở to hai mắt, lập tức lắc đầu nói:

- Không phải là hắn, hắn không có thân thủ như vậy, tuyệt không có khả năng này.

Vương Thận Hành mỉm cười nói:

- Ta không nói Cổ Thần Dật giết những người này, mà là ba sự kiện này có liên hệ với hắn...ta có mấy giả thiết. Thứ nhất, Cổ Tiểu Quân có một sư huynh đệ hoặc là truyền nhân, thân thủ không kém gì hắn, Thứ hai, người này âm thầm bảo hộ Cổ Thần Dật, một khi Cổ Thần Dật gặp nguy hiểm đến mạng sống, hắn liền âm thầm xuất thủ giải quyết vấn đề.

Triệu Cường nhăn tình sáng lên, gật đầu nói:

- Giả thiết này vô cùng hợp lý.

- Như vậy, nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta là tìm người này, Trung Hoa, Y Y các người tương đối quen thuộc với Cổ Tiểu Quân, có biết hắn có sư huynh đệ hay đệ tử gì không?

Hoàng Y Y nói ra:

- Công phu Cổ Tiểu Quân học ở Mao Sơn, hắn từng nói qua, hắn có hai sư phụ, một là đạo trưởng Ngụy Vô Sơn của phái Thượng Thanh, một là Tặc Vương Khương Hữu Hà...trước khi hi sinh Cổ Tiểu Quân từng đi Mao Sơn, xử lý hậu sự cho hai vị sư phụ.

Vương Thận Hành gật đầu nói:

- Đúng, việc này ta biết, như vậy, tương đối dễ dàng. Trung Hoa mai đi Mao Sơn điều tra rõ ràng hai sư phụ hắn có mấy đệ tử. Đặc biệt là Tặc Vương Khương Hữu Hà có mấy cái đồ đệ? sau khi điều tra rõ, chúng ta có thể biết rõ nguồn gốc để tìm ra cao thủ này.

- Nên biết rõ, tình cảnh chúng ta hiện tại không tốt, đồng chí Cổ Tiểu Quân hi sinh ảnh hưởng tới chúng ta rất lớn. Nếu có người như thế để thay Cổ Tiểu Quân, dù không hoàn toàn thay thế nhưng cũng có trợ giúp lớn với chúng ta.

Chương 25: Có Một Sư Muội

Truyền nhân thứ 52 của Phái Thượng Thanh là Ngụy Vô Sơn có ba đồ đệ, kể cả Cổ Tiểu Quân đều đã tạ thế, Tặc Vương Khương Hữu Hà có hai cái đồ đệ, ngoại trừ Cổ Tiểu Quân, còn có một nữ đồ, tên là Trương Úc Văn, trước mắt ở tại Thủ Đô... những điều này ngay lập tức đã được điều tra rõ ràng.

Sau đó, Ngọa Long Quật Khởi tiến hành điều tra một loạt tình huống của Trương Úc Văn, rất nhanh tin tức được truyền đến.

Trương Úc Văn và Cổ Thần Dật quan hệ mật thiết! Hơn nữa thường xuyên xuất hiện ở gần Cổ Thần Dật, hai người còn gọi nhau tỷ đệ.

Chính là nàng rồi!

Vương Thận Hành vội vàng đem bạn bè của Cổ Tiểu Quân như Hoàng Y Y, Ngô Trung Hoa, triệu Cường, Từ Hiểu Vi triệu tập lại.

Ngô Trung Hoa hưng phấn mà nói ra:

- Vương lão sư, đã có thể cơ bản xác định, Trương Úc Văn chính là cao thủ âm thầm bảo vệ Cổ Thần Dật.

Hoàng Y Y liên tiếp gật đầu, nói:

- Ta cũng từng gặp mặt nàng, vừa nhìn cũng biết là cao thủ. Hơn nữa, ta cũng hỏi qua Cổ Thần Dật, lúc Vũ Điền Hi Nhị ra tay với hắn trên xe bus, chính nàng ngăn cản Vũ Điền Hi Nhị, chỉ có điều trên xe bus có nhiều người nên nàng mới không gây chiến...

Càng nói càng là hưng phấn:

- Trương tiểu thư tuổi cũng sắp si ta a...so với ta nhỏ hơn 2 tuổi, rất xinh đẹp, thân thủ tốt. Vũ Điền Hi Nhị đều bị nàng giết, chúng ta cần một nhân tài như vậy.

Nàng là người yêu của Cổ Tiểu Quân, mà Trương Úc Văn là sư muội của hắn, tuy Cổ Tiểu Quân khi tại thế không có đề cập qua Trương Úc Văn, nhưng đáy lòng Hoàng Y Y đã xem nàng là thân nhân. Bởi thế khi nhắc đến Trương Úc Văn nàng liền thao thao bất tuyệt, mặt mày hớn hở.

Vương Thận Hành cũng thật cao hứng, nói:

- Tốt quá, Y Y đã cùng nàng tiếp xúc qua, ngươi phải nghĩ biện pháp bảo trì quan hệ với nàng, thành lập cảm tình. Đã có cảm tình, mời nàng ra nhập tổ chức cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa nàng là sư muội của Cổ Tiểu Quân, từ mặt tình cảm, tin tưởng mọi người rất thích ý tiếp cận nàng.

Bốn người đều có cách nhìn về Trương Úc Văn, bởi vì đã có định hướng nên càng nói càng thấy Trương Úc Văn chính là người bọn họ muốn tìm.

Những điều này, Trương Úc Văn hoàn toàn không biết gì cả.

Một sáng cuối tháng 11, nàng và Cổ Thần Dật lại gặp nhau trên xe bus 764, Cổ Thần Dật mặt đầy hớn hở tươi cười:

- Úc Văn tỷ, buổi sáng tốt lành!

Úc Văn tỷ, Y Y tỷ, tiểu tử này mỗi lần nhìn thấy hai người đều gọi rất ngọt.

thiếu niên mười ba tuổi này có tâm trí thành thục 30t thì thôi, xấu hơn là hắn lại là người hai kiếp, nhưng không biết Tính là gì. Kiếp trước hắn và Hoàng Y Y chỉ dừng ở dất tay, trò chuyện, chuyện lãng mạn nhất không có gì hơn là ở bãi biển dè một cái ==)

Lần này phục sinh, tâm tính của hắn cải biến rất nhiều, bắt đầu hối hận, lúc trước sao lại không cùng Hoàng Y Y làm cái kia à =.=

Thời điểm 30t hắn có nhiều cơ hội ăn Hoàng Y Y, nhưng lại không dám, thời điểm 13t thì hài, trong lòng lại có một đám tà hỏa. Đối với nữ tử xinh đẹp như Hoàng Y Y và Trương Úc Văn, hắn rất có mập mờ.

Ách, dựa theo lời nói bây giờ chính là một long hai phượng.

- Tiểu Dật, Hoàng Y Y kia là dạy đệ môn gì?

- A...nàng giờ là cô giáo dạy số học và phụ đạo máy tính. Úc Văn tỷ, cô giáo Y Y mấy hôm trước còn hỏi chuyện về tỷ đấy.

Cổ Thần Dật giả bộ vô tri, trong nội tâm kỳ thực đã rõ điều gì xảy ra.

- Sư muội, xin lỗi a...thân phận hiện tại của ta, chỉ có thể cho bọn hần nghĩ là muội, dù sao muội cũng nói bảo vệ ta đấy, cũng không oan uổng rẻ ;))

Trương Úc Văn hơi có vẻ kinh ngạc, nói:

- Tỷ còn tưởng nàng là cô giáo thể dục cơ, nhìn qua có vẻ có võ công, có cơ hội tìm nàng luyện tay một chút.

Cổ Thần Dật nói gấp:

- Úc Văn tỷ, tỷ đừng mắc lừa.

- Hà? có chuyện gì?

Chuyện gì á? bọn hần muốn tìm lai lịch của cô, một khi giao thủ, bọn hần biết rõ muội không phải là người cần tìm, như thế hần sẽ có chút nguy hiểm.

- Tỷ, cô giáo Y Y công phu rất cao, lần trước nàng giao thủ với cái tên điên trên xe bus, không chút hạ phong nào, tỷ không cho nàng biết rõ mình, mới có thể bảo trì cảm giác thần bí.

Vì thuyết phục Trương Úc Văn, thằng này nói tiếng Tỷ rất là ngọt.

Trương Úc Văn lộ ra dáng tươi cười vui mừng.

Thiếu niên mười ba tuổi này dù không đẹp trai lắm, nhưng sau khi luyện công pháp tu chân, khí phái hào hùng nội liễm, giờ tay nhắc chân cũng có chút tiêu sái, trong mắt Trương Úc Văn cũng có chút vui mừng.

Nghe Cổ Thần Dật nhắc nhở, nàng cảm thấy nam hài này hoàn toàn cân nhắc vì mình.

Hoàng Y Y cố ý lôi kéo làm quen rất có hiềm nghi, điểm này nàng cảm giác được. Không thể không đề phòng nha, bảo trì thần bí một chút là lựa chọn chính xác. Huống chi, nàng là ái đồ của Tặc Vương, nghề cũng không cao sang, có thể giấu điểm thì phải giấu, bại lộ càng nhiều thì nàng càng bất lợi.

Sau khi nghe xong những lời này của Cổ Thần Dật, nàng mừng rỡ véo mặt hần một cái...chính là một động tác thân mật khi tỷ tỷ thích đệ đệ a.

Sau khi tân sinh hần có chút biến thái, thừa cơ làm nũng cọt sọt người nàng, A...bộ ngực rất là co dãn nha.

Trương Úc Văn lách ra nói :

- Mặc dù đệ nói có lý, nhưng cũng không thể chiếm tiện nghi tỷ nha...

- Hà?

Cổ Thần Dật làm mặt ngu tịt hồ không hiểu ý của Trương Úc Văn.

- Giả ngu này.

Trương Úc Văn lại gõ hần một cái.

Nàng và Hoàng Y Y không kém tuổi nhau mấy, một 22, một 24, chiều cao cũng tương đương đều khoảng 1m6. so sánh cơ thể nàng càng đầy đặn hơn Y Y, bộ ngực thì càng nguy nga tráng lệ.

Về phương diện tướng mạo, khoe miệng bên trái nàng có nốt ruồi, không lớn, bởi vì da trắng, nên lộ ra rõ ràng. Điều này khiến cho bộ mặt nàng thêm vài phần vũ mị, lúc cười hay nói chuyện nốt ruồi đều di động. Đương nhiên, trên mặt nàng đẹp nhất chính là đôi mắt, to và đen, lúc nói chuyện rất hay nhấp mắt.

Thời điểm nàng nói giả ngu, giọng nói mang theo chút thân mật, tựa như đây chính là thân đệ đệ của mình vậy.

Trước khi xuống xe, Cổ Thần Dật lần nữa nói :

- Tỷ, về sau nếu cô giáo Y Y muốn luận võ với tỷ, thì phải gọi đệ nhé.

- Hà, tại sao?

- Tỷ, đệ rất thích náo nhiệt, đặc biệt là bộ dáng hiên ngang của tỷ...bất quá, có thể không động thủ thì không động thủ, miễn cho người khác nhớ kỹ.

Thật ra hần tồn tại chút tư tâm đấy, nếu Trương Úc Văn bắt đắc dĩ cần phải động thủ, hần có thể âm thầm trợ giúp nàng một chút thì người ta mới không nhìn ra sâu cạm của nàng.

- Được rồi, nếu có tỷ sẽ gọi cho đệ đấy.

Hôm nay là tết năm mới của Trung HỌc Văn Lai, là hoạt động lớn. các lớp đều liên hoan, mở chợ bán đồ cũ, phố ẩm thực, các loại biểu diễn văn nghệ, hóa trang....

Lúc Cổ Thần Dật đến cửa lớp, Hoàng Y Y từ phòng giáo viên vẫy tay gọi hấn.

- Cô Y Y, có chuyện gì sao?

Hoàng Y Y càng ngày càng hứng thú với nam sinh này...nàng tự cho là đã thăm dò được tình huống, sư muội Trương Úc Văn đang âm thầm bảo vệ nam sinh này.

Nhưng tại sao lại phải như vậy chứ?

Căn cứ điều tra, Trương Úc Văn và hấn không hề quan hệ, bán 8 phút đại bác cũng không đến. Như vậy tại sao nàng lại bảo vệ hấn? trên người nam sinh này có bí mật gì?

Điều này chỉ là cảnh giác của nghề nghiệp, nàng cảm giác nam sinh này có bí mật, không tra rõ liền bất an.

Hơn nữa, thần thái, ánh mắt nam sinh này...cả cách nói chuyện đều hơi giống Cổ Tiểu Quân.

Vì nguyên nhân này, Ngọa Long QUật Khởi đã đem tổ tông 18 đời nhà hấn đào lên.

Cổ Tiểu Quân lúc ba tuổi bị bắt đến Mao Sơn, một mực không biết đến cha mẹ ruột, nhưng từ niên kỷ cha mẹ Cổ Thần Dật mà nhìn thì có thể bài trừ quan hệ huynh đệ của hai người, nhưng hai người bọn họ có tồn tại quan hệ máu mủ khác hay không?

Nhân viên điều tra mấy đời thân thích của cha mẹ Cổ Thần Dật đều không có trường hợp nào có hại từ mất tích.

Nàng đưa Cổ THẦN DẬT đến một phòng trống hỏi :

- Cổ Thần Dật, Trương Úc Văn có quan hệ gì với em?

- A...nàng là chị của em.

Hoàng Y Y kinh ngạc hỏi:

- Nàng là chị của người?

Nàng biết Trương Úc Văn là một cô nhi.

- Ách, đúng vậy a, giống chị mà, đều là chị của em.

Ngón tay Hoàng Y Y thon dài, đáng người mặc dù không nóng bỏng bằng Trương Úc Văn, nhưng dị thường cân đối, nhìn vào rất hoạt bát.

Nàng gõ trán Cổ Thần Dật, ngón tay như đánh đàn piano, tư thái rất tuyệt vời, giả vờ cả giận nói:

- Em có hiểu tôn sư trọng đạo không?

- Úc Văn tỷ nói cho em biết, cô rất hứng thú với nàng, vì cái gì a?

- Đừng quản chuyện của cô.

Lặng lẽ liếc nhìn nàng một cái :

- Úc Văn tỷ còn nói cô mới quen đã thân.

- A...vừa rồi nàng đi cùng em đến hay sao?

- Đúng vậy a, Úc Văn Tỷ ngày nào cũng đưa em đi học đấy, nàng nói là bảo vệ em.

Đây là Cổ Thần Dật cố ý nói dối Hoàng Y Y.

- A...em nói với cô xem, nàng sao lại tốt với em như vậy?

- Hi hi

Cổ Thần Dật nở nụ cười, nói:

- Chị Y Y, chị cũng tốt với em a... hay là em có số đào hoa?

Phốc! trán lại ấn một phát cốc.

Hoàng Y Y sáng giọng:

- Trẻ con, trong đầu nghĩ cái gì?

Cổ Thần Dật nhìn nhìn người yêu kiếp trước này, muốn ôm nàng vào lòng, hấn có chút tiếc nuối, sao lại nhập vào một thiếu niên, như thế làm sao tán được nàng? làm sao khiến nàng lần nữa thành người yêu của mình? nếu nàng yêu người khác, hấn sẽ rất đau lòng đấy.

- Chị Y Y, không nên luận võ với Úc Văn tỷ.

- Hà, vì sao? sợ cô thua nàng?

Nếu như Trương Úc Văn là cao thủ âm thầm bảo vệ Cổ Thần Dật, nàng sẽ đánh không lại đấy, nhưng nàng phải thử một lần để xác nhận việc này.

- Bởi vì Úc Văn tỷ không thích a....nàng nói nàng chỉ có thủ đoạn giết người, không có thói quen tỷ võ.

Nhân tình Hoàng Y Y sáng lên, Cổ Tiểu Quân trước kia cũng nói lời này a....Sur huynh muội bọn hấn đều có thói quen này, độ tin cậy lại được đề cao lên vài phần.

Nàng đương nhiên không biết nam sinh trước mắt này chính là Cổ Tiểu Quân! hấn cố ý nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ngưng Khí Kì

Buổi tối, sau khi mẹ ngủ, Cổ Thần Dật đóng cửa phòng, lấy ra phong lan nhon, hít thật sâu.

Trên tinh cầu này, linh khí càng lúc càng mỏng, con người hô hấp đường khí để sống, nhưng đường khí chỉ có thể duy trì sự sống, không cải biến cơ năng thân thể.

Phong lan nhon ẩn chứa linh khí của thiên địa, nhật nguyệt tinh hoa, là chân chính thiên tài địa bảo.

Diễn tịch Thượng Thanh Phái giới thiệu, linh thảo như phong lan nhon chỉ có thể gặp không thể cầu, gặp được hoàn toàn là kỳ ngộ, 500 năm kiếp trước cũng không bằng một lần thoáng qua của kiếp này.

Trong lịch sử, phái Thượng Thanh từng có bảy tiên nhân, tu đến cảnh giới trúc cơ, sau đó phi thăng thượng giới, bọn họ đều là những người đạt được cơ duyên, mỗi người đều gặp được những loại linh thảo nhất định.

Cổ Thần Dật đương nhiên là không hi vọng phi thăng...làm người còn không đủ sao phải làm tiên?

Mục đích tu chân của hấn chỉ là muốn bản thân cường đại hơn. Kiếp trước tuy hấn chen chân vào top 10 của thế giới ngầm, nhưng so sánh với top 3 đó lên thì có chênh lệch lớn. Chứ chả nói đến nhiều dị năng giả và một số cao thủ ẩn tàng.

So sánh với những người này, hấn chả là gì cả.

Sau khi nhập vào thiếu niên này, hấn ôm hi vọng lớn vào tu chân, nếu có thể chính thức bước vào Ngưng Khí kì, trở thành tu chân giả, thân thể sẽ tựa như thoát thai hoá cốt, như thế mới có thể vượt qua thành tựu của kiếp trước.

Phong Lan nhon a...!

Phong Lan nhon mà hấn hái được tầm 30 gốc, tuy đã nhỏ tận gốc, không thể sinh trưởng nhưng linh khí vẫn không tiêu tan, vĩnh viễn như vừa mới nhỏ xong, phiến lá xanh biếc, không hề khô héo.

Lấy ngón tay tính toán, hấn tu chân từ đầu tháng chín, đến nay đã là 3 tháng, tuy chưa đến Ngưng khí kì, nhưng đã có nhận thức về tu chân, bây giờ chính là lúc nên dùng Phong Lan nhon.

Lần nữa nhìn kỹ lại thuật tu chân, Cổ Thần Dật niệm tâm pháp, vận chuyển kinh mạch, rồi nhét một phiến lá vào mồm nhẹ nhàng nuốt một cái...trong chốc lát một dòng linh khí dồi dào từ thực quản chui vào dạ dày, rất nhanh khuếch tán đến kinh mạch toàn thân, một cảm giác thoải mái không nói thành lời lập tức bộc phát.

Quả nhiên tuyệt không thể tả.

Thân thể như muốn bay lên, toàn thân cảm giác một loại lực lượng khổng lồ chế thiên hạ, tựa hồ chỉ cần vung tay lên có thể tóm được sao trời, vỗ một cái có thể san bằng núi cao.

Lực lượng khổng lồ chạy toàn thân hần.

Cái này chính là linh khí, linh khí hóa thành linh lực, mà hần hiện tại muốn làm chính là đem linh khí chuyển hóa làm linh lực của mình.

Đêm dài vắng người, thiếu niên ngồi ngay ngắn trên giường, nếu có người trông thấy, thiếu niên này bày ra một tư thế huyền diệu, huyết đạo toàn bộ mở ra, một tia chi khí mờ mờ xoay quanh bên người.

Thiếu niên chậm rãi vận chuyển linh khí, dựa theo tâm pháp đưa linh khí đi trong kinh mạch một lần sau đó nhập vào đan điền.

Mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, tâm xem đan điền.

Linh khí trong Phong lan nhon không ngừng phân giải, từ kinh mạch tiến vào đan điền.

Sau đó, hần cảm giác được đan điền dần dần mở rộng, sau khi linh khí tiến vào đan điền, hoá khí thành nước, tồn tại trong đan điền...Hần lại cảm một phiến lá nhét vào miệng, linh khí lại đi theo lộ tuyến cũ tiến vào đan điền.

Sau khi hần ăn ba lá phong lan nhon, đan điền tựa hồ đã tràn đầy linh lực.

Tiến vào bước thứ hai rồi!

Hần thay đổi tâm pháp, chuyển sang Ngưng Khí Yếu quyết, lòng bàn tay hướng lên, rất nhanh ngưng kết ra một đám thủ ấn, cùng lúc đó, đem linh lực vận chuyển, trong đan điền cuộn cuộn không thôi....Đan điền càng ngày càng nóng, sau khi linh lực vận chuyển tốc độ cao, giờ cần phải đưa linh lực vận chuyển đến tất cả kinh mạch toàn thân.

Một bước này rất nguy hiểm, nếu không có tu chân pháp thuật và kinh nghiệm của tiền bối, kinh mạch có thể bạo liệt, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết.

Bộ ngưng khí quyết này hần đã xem qua vô số lần, lúc này càng không dám chủ quan, trong nội tâm niệm tâm pháp, cẩn thận vận công trùng kích kinh mạch toàn thân.

Mở cửa kinh mạch, linh lực trong đan điền ngay lập tức lao ra.

toàn thân Cổ Thần Dật chấn động, một hồi thống khổ khiến hần run lên, nhưng thần trí hần vẫn thanh minh, chăm chú giữ vững linh đài, nhịn thống khổ, dựa theo Ngưng khí quyết đem linh lực chậm rãi đi theo lộ tuyến định sẵn.

Linh lực từ thập nhị chính kinh, vận chuyển một lần đi qua toàn bộ kỳ kinh bát mạch, trong đầu hần oanh một tiếng, cảm giác toàn bộ biến mất, lập tức một cảm giác huyền diệu xuất hiện, con mắt nhìn thêm một tầng nữa của thế giới, dưới ánh trăng, thị lực vươn xa vài dặm bên ngoài.

Xa xa, một con côn trùng không biết tên đang bay trong bụi cỏ, hần có thể nhìn rõ hai cánh mỏng gần như trong suốt đang rung động, khiến hần liên tưởng đến lúc ở Thái Lan, lần thứ nhất hôn môi với Hoàng Y Y, nàng nhắm hai mắt, bờ môi run run, thân thể cũng run run.

Nguyên lai là như vậy!

Ngưng khí tầng 1, có thể thấy rõ thế giới hơn nữa; ngưng khí tầng 2 có thể thấy rõ hơn 2 lần, ngưng khí tầng 3 có thể thấy nhiều hơn 4, cảnh giới tăng lên lần nữa thì sẽ tăng theo cấp số nhân.

Giống như phạm nhân nhìn thế giới qua tấm kính 3D, mà hần nhìn đến chính là 4 chiều, 5 chiều...

Sau khi có được thần thông này, tương đương hần có nhiều hơn một loại dị năng, cảnh giới càng cao, thần thông càng nhiều, năng lực khống chế càng mạnh, hần có lòng tin đi đến cấp độ rất cao.

Hần thử đem linh lực vận đến bàn tay, hai tay chà xát, một cây bút trong lòng bàn tay lập tức biến thành bột phấn.

Chỉ là Ngưng Khí kỳ một tầng đã có lực lượng thần kỳ như vậy!

Ngày tiếp, lúc ở trên xe bus 764, Trương Úc Văn nhìn thấy hần, rồi vuốt mắt mình, sau đó lại nhìn hần.

Cổ Thần Dật mỉm cười nói:

- Chị, làm sao vậy?

- Tiểu Dật, Chị có cảm giác trên người em có một chút tiên phong đạo cốt?

- A! Em là thần tiên ăn sương uống gió sao?

- Trên người em có nhiều hơn một chút ý vị không rõ ràng.

Đây chính là khí chất, một loại cảm giác nếu như nhìn kỹ đôi mắt của hần, có thể thấy giờ đây nhiều hơn một chút tinh nhuận, làm cho người ta cảm giác có một loại khí thế bùng bùng.

Hần cố ý nói giỡn :

- Chị, có phải em đẹp trai hơn không? chị sẽ không yêu em chứ?

Khuôn mặt Trương Úc Văn đỏ ửng, tuy gương mặt Cổ Thần Dật có chút non nớt, nhưng nàng có cảm giác hần thành thực hơn so với tuổi.

- Hư quá, dám đùa giỡn chị hả?

- ĐÚng rồi, cô Y Y nói chị đã đồng ý luận võ?

Trương Úc Văn về mặt bất đắc dĩ, nói:

- Nàng nói rảnh cái là sẽ tìm đến chị làm phiền.

- Chị cứ bỏ nàng đi nha. Đừng cho nàng hiểu rõ chị.

- Nhưng nàng rất phiền nha....hơn nữa không thể chối mãi được.

Cổ Thần Dật một hồi khó chịu, hần là biết rõ thân phận của Hoàng Y Y đây, là thành viên của Ngọa Long Quật Khởi, tiếp nhận qua nhiều loại huấn luyện, giao tiếp lại càng là một môn bắt buộc, nữ tử như Trương Úc Văn, tuy có 7 năm huấn luyện với Khương Hữu Hà, nhưng lại chuyên tấn công, đạo lý đối nhân xử thế không lợi hại như Hoàng Y Y được.

- Nàng sao có thể gạ được chị a?

Trương Úc Văn nhại giọng điệu Hoàng Y Y nói :

- Úc Văn..Em là vị hôn thê của Cổ Tiểu Quân, còn chị là sư muội của anh ấy. Từ đó, chúng ta tính toán là có quan hệ đúng không? Công phu của Tiểu Quân rất lợi hại đúng không? Chị cho dù kém hần, nhưng mà cũng rất lợi hại, em muốn học tập chị đây, chị sao phải giấu?

Hà, như thế cơ à? đúng là rất khó để từ chối, bởi vì nàng rất biết chơi trò tình cảm.

Y Y này.

- Chị, thế lúc nào thì bắt đầu?

- Chị còn không đáp ứng chính thức.

- Thông Minh.

Cổ Thần Dật giờ ngón tay cái lên nói :

- Kéo dài được bao lâu thì kéo, nếu không được thì chị gọi điện cho em, hai chúng ta liên thủ đánh nàng.

- Ha ha

Trương Úc Văn cười nói :

- Là luận võ, không phải đánh nhau, hơn nữa, nếu đánh thật, em sao mà giúp được cái gì?

- Có chứ, sao lại không được, dù không đánh được nàng, em cũng có thể quấy rối được mà.

- Kỳ thật, Chị cũng muốn cùng nàng đánh một lần, lần trước nghe em nói sự tình Vũ Điện Hi Nhị, nàng có thể ngang sức với hần, lợi hại như thế, Chị cũng không tin lắm.

Cổ Thần Dật nói gấp:

- Chị, chị lợi hại hơn nàng, chúng ta phải có lòng tin chứ? cho chị một kế, nếu quả thật luận võ với nàng, chị phải bày ra thần sắc không thêm quan tâm, điều đó sẽ khiến cho nàng e ngại...

Nghĩ nghĩ, hần tiếp tục lừa bịp nàng :

- Khí thế, chúng ta phải áp đảo nàng, khiến cho nàng bỏ tay bỏ chân, không dám buông tay đánh cược một lần, như vậy chúng ta sẽ nắm được sự chủ động.

Trương Úc Văn lườm hần một cái nói :

- Nhìn em ngu ngu mà lại thông minh phết.

Hai người xuống xe bus, một người đi trái, một người đi phải.

Một tháng trước, Trương Úc Văn tìm được việc ở công ty du lịch, làm hướng dẫn viên. Nàng thích công việc này, mỗi ngày đưa khách đến cổ trấn du lịch, thuận tiện thanh lý một phen. Trên địa bàn của nàng, ngoại trừ Vương Vũ Thuận, nàng không cho tên trộm nào xuất thủ.

Tháng 12, gió thổi lá bay khắp hai bên đường, lá cây nhẹ nhàng nhảy múa, biểu thị vùng đất sắp ngủ say.

Cổ Thần Dật đi vào Trung Học Văn Lai , thấy bóng lưng cô đơn của Vũ Tịch Nhan cách hần 5~6m, gọi một tiếng. Vũ Tịch Nhan quay đầu lại, dụi dụi con mắt, kinh ngạc nói:

- Tiểu Dật, sao tớ thấy cậu như lớn thêm mười tuổi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hần Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Huấn Luyện Viên Lý Ngưu Bức

Trận chiến giữa Hoàng Y Y và Trương Úc Văn vẫn không tránh né được.

Mùa đông ở Giang Nam nhiệt độ không thấp như ở phương bắc, nhưng độ ẩm ở Ma Đô tương đối cao, ẩm ướt với se lạnh càng làm người khó chịu, lúc này nhiều người ở Ma Đô đã mặc trang phục mùa đông.

Ăn mặc mỏng manh thường là những nữ tử thích ăn diện đấy.

Hôm nay, Trương Úc Văn mặc một áo khoác màu vàng nhạt, bên trong là một chiếc áo lông cừu Violet, trên cổ là một chiếc khăn chỉ nhị, không nhìn ra một chút nào là tặc tiểu thư, mà lại như tiểu thư của đại gia tộc.

Hoàng Y Y cũng mặc một chiếc áo khoác màu nhạt, phong thái uyển chuyển hàm xúc mà đứng ở cửa chò "Chị Dâu".

Hai người gặp nhau ở cổng trường, gió lạnh vi vu, người đi đường có chút nhộn nhạo...

Ha ha

Mỹ nữ như hoa, rất đẹp mắt đấy.

Nữ sinh xinh đẹp như Vũ Tịch Nhan, Từ Lam, không hề kém cạnh so với hai người họ.

Nhưng có hai thứ mà bọn họ không thể so sánh với các nàng được.

Thứ nhất, Phật dựa vào mạ vàng, người dựa vào trang phục. Đám người Vũ Tịch Nhan, Từ Lam chỉ có thể mặc đồng phục, đó chính là giảm sự hấp dẫn rất lớn.

Thứ hai, Hoàng Y Y và Trương Úc Văn đang ở vào độ tuổi rực rỡ nhất, chỗ nên lời thì lời, nên lờn thì lờn, bộ dáng thành thực, thùy mị tuyệt đối không phải nữ hài có thể so sánh.

Lúc này là thời điểm tan học, Lý Hải huấn luyện viên lẫn trong đám người, đôi mắt sáng lên như đèn pha.

Lúc hần thấy Hoàng Y Y ăn mặc hợp thời trang, nhưng rất nhanh mắt lại lờ ra, Trương Úc Văn dáng người càng thêm đầy đặn xuất hiện, hai nữ tử đều động lòng người, khiến huấn luyện viên Lý xem đầu óc choáng váng, phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

Hần hấp tấp mà chạy tới : Ừ a... A... cả buổi mới nói : "mẹ mầy chú tung hoành sao ko ghi nguồn "

- Cô Y Y, vị này chính là đối thủ tỷ võ của cô sao?

Trương Úc Văn không thèm để ý đến hắn, hỏi :

- Y Y, Cổ Thần Dật đâu rồi?

Ảnh mặt Huấn luyện viên Lý có chút u oán, thầm nghĩ:

- Cổ THần Dật? Nàng cũng biết tên tiểu tử này? ta hôm nay là trọng tài của các người được không?

Tổ trưởng của năm nhất Trương Danh đi qua cạnh Lý Hải, kinh ngạc nói :

- Thầy Lý, chuyện gì vậy? sao ông như một oán phụ thế?

Sắc mặt HLV Lý xanh mét.

Toàn thân không thoải mái a..., quay đầu thấy Cổ Thần Dật đang cười hi hi đi tới, nét mặt hai mỹ nữ nhìn thấy hắn khác một trời một vực khi nhìn thấy mình, ngay lập tức oán khí xông lên đầu, nói :

- Cổ Thần Dật, tranh thủ thời gian đi sân vận động, kiểm tra xem lò đào tạo bị xong chưa, sau đó chống đẩy 200 lần.

Cổ Thần Dật: ...

Hôm nay là thời gian sinh hoạt của lớp võ thuật, mọi người trong lớp đã biết hôm nay có một trận luận võ, là cao thủ nổi tiếng nhất toàn trường Cô giáo Hoàng Y Y và một nữ tử khác ở bên ngoài. Nữ tử kia bên ngoài như thế nào, bọn hắn không biết, nhưng danh khí Hoàng Y Y thì sao?

Sau khi phát sinh sự kiện Vũ Điền Hi Nhi, danh tiếng HOàng Y Y lấn át hết tất cả thầy trò, có yêu tâm, quả quyết, võ công cao cường...chỉ thế thì thôi nhưng Cô Y Y lại là đại mỹ nữ.

Ngắm lại xem, mỹ nữ như vậy luận võ, tạm thời không nói đến thắng thua, có thể thấy được đã là may mắn rồi.

Lúc Cổ Thần Dật đi vào sân vận động, nhà thể dục đã rất đông người rồi.

Trong đó có không ít người hóng được nữ tử bên ngoài kia có chút quan hệ tới Cổ Thần Dật, hơn nữa quan hệ giữa hắn và cô Y Y cũng rất tốt, thấy Cổ Thần Dật đến, đã có người muốn nghe hắn nói rõ tình huống.

Sau đó, bọn hắn thấy Cổ THần Dật đến cạnh lò đào tạo thật mà chống đẩy.

Vương Vi Sâm nhìn có chút hả hê nói:

- Xem ra, Huấn luyện viên Lý lại phạt hắn chống đẩy rồi.

Tiểu Dân hưng phấn rồi...hắn thích lớp trưởng ban 6 Từ Lam, trong lớp rất không thuận mắt Cổ Thần Dật. Trước kia, Cổ Thần Dật vẫn luôn là kẻ bất lực, nhưng từ học kỳ này, hình tượng đã yên lặng cải biến, Từ Lam bắt đầu chủ động tiếp cận hắn.

Tiểu Dân rất không thoải mái!

- Lớp trưởng, bạn không phải lớp võ thuật nên không biết tình huống của chúng ta. Kém nhất lớp chính là Cổ THần Dật. Bạn xem tiểu tử này, một con giò cũng có thể thổi bay mà hắn cũng vào lớp võ thuật, đó là sỉ nhục của Trung Học Văn Lai. Huấn luyện viên Lý không thích hắn, ngày nào cũng phạt hắn chống đẩy, trung bình tấn...Ai.

Từ Lam chán ghét liếc một cái mắng :

- Mồm chó không mọc được ngà voi.

Sau đó lớn tiếng hỏi Vương Kỳ bên cạnh :

- Vương Kỳ, tớ không biết bạn học này, bạn biết hắn sao? Hắn cùng lớp bạn à?

Vương kỳ là Từ Lam bạn bè, sau khi hơi sững lại, lập tức lắc đầu nói :

- Không quen, người dạy học trường mình sao?

Tiểu Dân xấu hổ, mặt mũi đầy tức giận nhìn về phía Cổ Thần Dật...

Trong lúc nói chuyện, ba người đi vào sân vận động, cô Y Y không nói, ai cũng biết, vị nữ tử bên cạnh kia cũng xinh đẹp như hoa, cô Y Y cũng hơi so sánh không kịp khiến cho người chán động.

Sao lại như thế?

Lý Hải huấn luyện viên từ sau lưng các nàng bước lên vài bước, đi vào giữa lòi đài, nước bọt văng khắp nơi nói :

- Các bạn học sinh, hôm nay rất đông người, lớp võ thuật tập chung chỗ này, những người khác lui ra phía sau một chút. Hôm nay là một ngày rất ý nghĩa của lớp võ thuật.

- Cô giáo Hoàng mọi người đều biết, là cô giáo dạy số học, phụ đạo lớp vi tính, là cô giáo ưu tú số một số hai của trường...

Hắn nịnh nọt một phen, hơi liếc về phía HOàng Y Y, thấy nàng một bộ không để ý, nuốt nước bọt nói tiếp...

- Mọi người chắc đã biết, cô giáo Hoàng không chỉ dạy học rất giỏi, mà võ công cũng rất tốt. Lần trước, có kẻ bắt cóc vào trường muốn trả thù bạn Cổ Thần Dật, bị cô Hoàng đánh lui. Chuyện này cho chúng ta biết , thứ nhất, đó là tầm quan trọng của luyện võ, mọi người nghĩ xem, kẻ bắt cóc vì sao vào trường trả thù Cổ THần Dật? đây là bởi vì hắn quá yếu, vừa nhìn là biết dễ bắt nạt đấy. nếu thay bằng một bạn khác, ví dụ như Hứa Bác, thì kẻ kia sẽ phải suy nghĩ lại, chắc sẽ không dám đi vào trường học...

Lớp võ thuật cùng nhau gật đầu, hiển nhiên đấy, Hứa Bác đã được cả lớp biết có thể đứng đầu lớp, mà Cổ THần Dật chỉ có mỗi một độc thủ là bắt trúng chỗ nên bắt...qua là hèn mọn bị ỏi rồi.

- Mà nếu thay vào là ta...

Lý Hải huấn luyện viên dương dương đắc ý mà chỉ chỉ cái mũi của mình, thần khí nói:

- Sẽ không bao giờ có chuyện kẻ bắt cóc đi vào trường học, mà ta sẽ giải quyết hắn bên ngoài rồi...

Hắn liếc mắt bốn phía, huấn luyện viên Lý tiếp tục nói:

- Nói tiếp, kẻ bắt cóc có vận khí khá tốt, lúc đó ta không ở trường học, nếu không sao lại để cho hắn đào tẩu...thứ hai, chuyện này nói cho chúng ta biết, đừng nhìn Cô Hoàng là một cô giáo, nhưng thực lực rất mạnh. Cho nên, hôm nay người xem luận võ rất nhiều...Hi vọng đệ tử lớp võ chăm chú mà xem, học tập sở trường, rồi so sánh với những gì mà ta dạy, xem có chỗ nào bất đồng không.

- Còn có một việc, sau khi bắt đầu luận võ, mọi người hay hô to cổ vũ cho cô Hoàng, Cô là một giáo viên trẻ tuổi, lực lượng có thể kém ta, có khuyết điểm, nhưng mọi người phải biết rõ đạo lý bù trừ. Tốt rồi, luận võ bắt đầu.

Lý Hải huấn luyện viên cười chấp chấp tay, thối lui ra một bên.

Hắn là trọng tài nên vẫn phải ở lại lòi đài.

Lúc này, mọi người đều có đủ loại tâm tư.

Xem nào nhiệt không nói, mặc dù là hai người trong cuộc như Hoàng Y Y và Trương Úc Văn, cũng có tâm tính khác, muốn kiểm tra sâu cạn của đối thủ, mà vẫn muốn giữ lại lá bài tẩy.

Bất quá, Trương Úc Văn cũng cảm giác được Hoàng Y Y lợi hại...Cổ THần Dật nói nàng bắt phân thắng bại với thích khách kia, nàng một mực không tin, hiện tại xem có thể là sự thật.

Phiền toái rồi!

Nếu nàng thật sự giỏi như thế, công phu hẳn là trên mình, tình huống như thế, sao để lại được cái gì?

Nhớ tới lời nói của Cổ Thần Dật, lúc này đã không còn đường lui, phải xuất ra tư thế cao thủ, khiến cho Hoàng Y Y không dám tiến công toàn lực.

Liếc mắt, Trương Úc Văn cười hỏi:

- Y Y, nghe khẩu khí của vị trọng tài này, tựa hồ là một cao thủ?

Lý Hải huấn luyện viên mặt mũi tràn đầy tức giận.

Hoàng Y Y mỉm cười nói:

- Ha ha, nghe khẩu khí xác thực là như vậy.

Trương Úc Văn nhìn thoáng qua Cổ THần Dật ngoài lòi đài, hỏi :

- Tiểu Dật sao lại đi học võ với vị này?

- A...huấn luyện thân thể nha, cái này cũng không quá để ý.

- Không được, về sau ta đến dạy hắn, miễn cho bị người khác dạy hư, Y Y, chúng ta bắt đầu đi.

Hoàng Y Y đột nhiên có chút chột dạ... Dù sao nàng đã thấy tư trạng của Vũ Điền Hi Nhị và mấy phần từ khủng bố, đều là một kích mất mạng. Ngọa Long Quật Khởi đều phán đoán là nữ tử này ra tay. nghĩ đến Cổ Thần Dật từng nói, khả năng luận võ của Trương Úc Văn không tốt, nhưng thủ đoạn giết người cực kỳ sắc bén, có thể hay không đang đánh nhau, một phi đao lấy mạng của mình không?

Nàng có chút chột dạ.

- Úc Văn, hạ thủ lưu tình a...chúng ta đánh đến điểm thì dừng.

Trương Úc Văn cười cười, thâm nghĩ:

- Tiểu Dật nói không sai, sau khi áp đảo khí thế, có thể thông dong xuất thủ.

Trong miệng nói ra:

- Yên tâm, Chị sẽ không dả thương em đâu.

Người bên ngoài nghe được hai người bọn họ nói chuyện, lại kinh ngạc.

Lúc trước Hoàng Y Y và Vũ Điền Hi Nhị chém giết, đám người Lý Hải không nhìn thấy, nhưng nhiều người vẫn thấy. Nàng xuất thủ gọn gàng, tung cước liên tục, mắt đến chân đến, tuyệt không phải người bình thường so sánh được, nhưng nghe khẩu khí, nữ tử kia còn muốn giỏi hơn thì phải?

Lý Hải huấn luyện viên kinh ngạc nhìn Trương Úc Văn, hai nữ tử mặc dù không nói gì, nhưng giọng nói có ý khinh thường hẳn, điều này khiến hắn khó chịu.

Hắn đưa cánh tay lên quát :

- Bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hân Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vô Ảnh Thập Bát Cước

Mà lúc này, Cổ Thần Dật cũng đã lặng lẽ nhích tới gần lôi đài.

Sau khi đến Ngưng khí tầng 1, hắn lập tức tu luyện Băng tiễn thuật của phái Thượng Thanh...Dùng cấp độ tu chân của hắn, đương nhiên không thể phóng khí thành băng, nhưng hóa nước thành băng có thể miễn cưỡng thực hiện.

Vì thế, trước khi tiến vào khu thi đấu hắn đã cầm một khối vải ướt. Thời khắc máu chót, hắn có thể lấy một ít nước ở tấm vải, dùng linh lực, hóa thành băng châm thật nhỏ, sau đó kẹp ở ngón tay, thân không biết quý không hay phóng ra ngoài.

Quyết định không thể cho Hoàng Y Y biết năng lực của Trương Úc Văn. Như vậy mới có thể khiến Ngọa Long Quật Khởi nhận định Trương Úc Văn chính là người bảo vệ hắn.

Mà băng châm này sau khi đâm trúng mục tiêu, sẽ tập tức tan rã, căn bản sẽ không tìm ra dấu vết.

Lôi đài.

Một tiếng gầm rú của huấn luyện viên Lý Hải, trong sân, hai nữ tử xinh đẹp như trong tranh liền động thủ.

Xuất thủ trước chính là Hoàng Y Y!

Trương Úc Văn giả bộ tư thái của cao thủ, đương nhiên sẽ không xuất thủ trước, mà trong lòng Hoàng Y Y lại nghĩ đối thủ cao tay hơn nàng, cho nên mới lao lên trước, phi một cước...

Lôi đài rộng chừng 4m vuông.

Chỉ thấy Hoàng Y Y trái một cước, phải một cước, thân thể phiêu trên không trung, một cước bay lên, một chân khác chìa xuống đất, chân trước chưa chạm đất, chân sau đã lẳng không bay lên.

Nàng vốn là mỹ nữ chân dài, đôi chân thẳng tắp trong chốc lát đá ra bay tám cước, mỗi một chân đá ra, tiếng gió kêu vù vù.

Lực lượng!

Tuyệt không phải Lực lượng yếu như Lý Hải huấn luyện viên nói.

Thời điểm này Lý Hải vẫn còn sĩ diện, giảng giải cho đệ tử lớp võ :

- Thấy không, một cước này của cô Hoàng rất tốt, đáng tiếc vẫn hơi kém, nếu là ta, một cước này sớm đá trúng mặt đối thủ rồi. Bất quá lực lượng của cô Hoàng vẫn khá mạnh, so với ta cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Trong lời đài, Trương Úc Văn vẫn nhượng bộ, còn chưa xuất chiêu.

Học nghệ ở Mao Sơn 7 năm, kiến thức cơ bản của nàng vô cùng vững chắc.

Khương Hữu Hà là Tặc Vương thứ 63, ngoài thuật ẩn trộm, võ công cũng rất cao. sau khi Cổ Thần Dật phản bội sư môn, hắn đem hi vọng kì thác vào Trương Úc Văn, huấn luyện nàng cực kỳ nghiêm khắc. Võ công của Trương Úc Văn ít nhất học được 7 thành từ hắn.

Lui, lui, lui.

Sắc mặt nàng ngưng trọng.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết ngay.

Võ công Hoàng Y Y so sánh với nàng cũng sần sần nhau, lúc này, Hoàng Y Y tấn công rất mạnh, cước pháp rất lợi hại, nàng chỉ có thể lui.

Bất quá, trong mắt Hoàng Y Y, Trương Úc Văn đang nhường nàng, không thêm phản kích.

Nếu 7,8 cước không làm gì được đối thủ, nàng dứt khoát đem " Vô Ảnh Thập Bát Cước" toàn bộ sử dụng, đánh không được thì cũng không thể khiến nàng coi thường mình.

Chỉ nghe Hoàng Y Y quát một tiếng :

- Mày há buồi!

liền đem mấy chiêu cuối cùng của Vô Ảnh Thập Bát Cước xuất ra, trong chớp lát, trên lời đài đầy bóng dáng chân của nàng.

Lời đài tuy khá lớn, nhưng cước pháp của Hoàng Y Y một khi thi triển, liền trở thành nhỏ bé, Trương Úc Văn chỉ có thể tiếp tục rút lui...

Lý Hải huấn luyện viên vẫn đang muốn nói, Trương Úc Văn đã lướt đến phía sau hắn, mà hai chân Hoàng Y Y vẫn đang đuổi theo đấy, một cước, một cước, một khi thi triển Vô Ảnh Thập Bát Cước trừ khi đá trúng đối phương, hoặc bị chặn lại, nếu không sẽ liên miên bất tận cho đến cước cuối cùng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn cặp đôi đẹp của Hoàng Y Y.

Quá đẹp rồi!

Quá đặc sắc rồi!

Trên lời đài.

Trương Úc Văn lướt qua bên người Lý Hải, hai chân Hoàng Y Y cũng xuất hiện bên người Lý Hải, tiếng gió phàn phật, chân chưa đến nhưng đã khiến mặt hắn đau đớn.

Thân pháp hắn không nhanh như Trương Úc Văn, tránh không được vô ảnh cước của Hoàng Y Y a...

Làm sao bây giờ?

Ha ha, không sợ!

Chỉ thấy huấn luyện viên Lý giờ song chương lên, chắn trước mặt. Nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh của huấn luyện viên Lý, người xem vô cùng ngạc nhiên. Nhìn một chiêu này của huấn luyện viên Lý đã thù quá tốt rồi. Ai cũng nghĩ hai chân Hoàng Y Y cho dù ngoài ý muốn đá trúng huấn luyện viên Lý cũng sẽ bị hắn nhẹ nhàng đẩy ra...

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng, ha ha! song chương Huấn luyện viên Lý xác thực chặn vô ảnh cước của Hoàng Y Y, chỉ có điều...

Trên lời đài bỗng dung bay lên một thân ảnh mập mạp, khiến mọi người hoảng sợ, nhìn kỹ lại, chính là huấn luyện viên Lý.

Vương Vi Sâm thấy không rõ thế cục, vỗ tay kêu lên:

- Khinh công của Huấn luyện viên Lý lợi hại, mọi người mau nhìn, hấn nhảy lên rất cao.

Lời còn chưa dứt, tình thế không đúng!

Bởi vì tất cả mọi người nghe được huấn luyện viên Lý trên không trung rú lên như heo bị chọc tiết :

- A A A A A.....

Nguyên lai đôi tay hấn đỡ cước của Hoàng Y Y đã bị đá gãy.

... Kế tiếp là một tiếng vật nặng rơi xuống đất " Rầm"

Mọi người vừa nhìn, Lý Hải huấn luyện viên như chó chết rơi xuống đất, mặt đập xuống, máu me be bét...

- A A A

Mọi người hoảng sợ.

Chuyện gì xảy ra? Huấn luyện viên Lý làm sao thế? chẳng nhẽ bị Hoàng Y Y đá thành như thế? Không thể nào? Huấn luyện viên Lý là cao thủ cơ mà!

Trên lôi đài.

Hoàng Y Y mới mặc kệ Lý Hải sống chết ra sao, khó khăn lắm mới đá ra 16 cước, cước thứ 17 chuẩn đi ra tiếp.

Hai cước cuối cùng mới là tuyệt chiêu của Vô Ảnh Thập Bát Cước.

Cổ Thần Dật vừa nhìn liền mình bạch Trương Úc Văn tránh không được, thừa dịp mọi người đang nhìn huấn luyện viên Lý, ngón tay khẽ nhúc nhích, băng châm im ắng phát ra.

Cước thứ 17 xuất ra một nửa, HOàng Y Y đột nhiên cảm giác người tê rần, ngay lập tức toàn thân không cách nào nhúc nhích.

Hoàng Y Y cá kinh! Là Trương Úc Văn xuất thủ? Quả nhiên lợi hại a...!

Hoàng Y Y bội phục sát đất!

Nàng cũng không có thấy Trương Úc Văn xuất thủ như thế nào mà người mình đã tê dần thế?

Thời gian chỉ ở trong chốc lát.

Cảm giác chết lạng trên người nàng biến mất, nhưng cước thứ 17 đã gián đoạn. HOàng Y Y không phải như huấn luyện viên Lý, đánh không được liền giả mồm

Trong nội tâm nàng mình bạch, nếu đối thủ có thể ở thời điểm quan trọng làm gián đoạn chiêu của nàng, lại so thắng thua đã không còn ý nghĩa. Hơn nữa, trận chiến này vốn là thử xem Trương Úc Văn có phải là người mà bọn họ tìm kiếm hay không, hiển nhiên giờ phút này chân tướng đã rõ ràng, không cần phải đánh tiếp rồi.

Cơ bản có thể xác định, người mà Ngọa Long QUật Khôi muốn tìm chính là nàng rồi!

Nàng thu chân, ôm quyền như nam tử nói :

- Úc Văn, đa tạ hạ thủ lưu tình, em cam bái hạ phong.

Nói xong mặt mũi tràn đầy vui mừng nhìn Trương Úc Văn.

Ách?

Trương Úc Văn có chút mơ hồ. . .

Cổ Thần Dật rất nhanh tiến vào lôi đài, xông lại giữ chặt Trương Úc Văn, lớn tiếng nói:

- Chị, Chị thật lợi hại, đánh bại cả cô Y Y!

Trương Úc Văn vẫn còn buồn bực.

Thời khắc mấu chốt, nàng cho là mình không tránh thoát, đột nhiên nhìn thấy Hoàng Y Y bị định dạng, hiển nhiên là có chuyện xảy ra. Bất quá, cũng vì thế nên nàng không nhìn ra sâu cạn của mình, may mắn...may mắn.

Nàng có chút cảm thấy khó xử, nói:

- Tiểu Dật, Chị không đánh bại chị Y Y a...em nói vậy bạ gì đó?

Cổ Thần Dật cười nói:

- như vậy, hai chị là bất phân thắng bại.

Hoàng Y Y lại cho rằng Trương Úc Văn cố ý lưu mặt mũi cho nàng, hé miệng cười nói :

- Úc Văn, hôm nay em đã thấy được thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Lý Hải huấn luyện viên lúc này nằm rạp trên đất, bởi vì tay bị đá gãy đau đến nước mắt chảy ròng, mũi đâm xuống đất không ngừng chảy máu, hai cánh tay đau nhức không thể lau máu đi được.

Học sinh lớp võ thuật nhìn bộ dạng huấn luyện viên lúc trước vẫn còn nói khoác "Lão tử đệ nhất thiên hạ", đầu óc có chút quay cuồng.

Làm sao vậy?

CHuyện gì xảy ra thế?

Nghe nói huấn luyện viên Lý đang theo đuổi Cô giáo Y Y đấy, chẳng lẽ đây là khổ nhục kế của hắn? Cổ Ý bị Cô Y Y đá ngã? nịnh nọt cô Y Y?

Nhưng tăng bốc như thế này cũng quá đại đi à nha?

Bên này, Hoàng Y Y đi ra lối dài, thấy Lý Hải không có khả năng đứng lên, liền nhắc cổ áo hắn lên, 170-180 cân bị nàng nhắc như nhắc hải tử.

Sau đó, tay nàng thả ra, cho hắn đứng trên mặt đất nói :

- Vương Vi Sâm, Tiền Dân, các người đưa huấn luyện viên Lý đi đến phòng y tế xử lý một chút, nếu nghiêm trọng thì đưa hắn đi bệnh viện. Đừng lo lắng, huấn luyện viên Lý võ công cao cường, không có việc gì đâu.

Lý Hải đau đớn, không dám cãi lại, cũng không dám liếc mắt nhìn Hoàng Y Y.

Hắn là người luyện võ, lúc này sao không biết ai hơn ai? Chút công phu của hắn không phải đối thủ của Hoàng Y Y, nếu đánh nhau, một hiệp hắn còn không chịu được.

Trời ạ, còn muốn người ta sống hay không?

Hoàng Y Y có thân thủ như vậy tại sao lại đến đây dạy học. Đây không phải là giả heo ăn thịt hổ sao?

Huấn luyện viên Lý đau a... Hối hận a..., muốn tán Hoàng Y Y giờ cũng không dám. Hắn cho rằng lợi thế lớn nhất chính là võ công, nhưng với nàng chả là gì cả, chỉ cười nhếch mép một cái...

Bên này, tự cho là đã kiểm tra xong chân tướng, Hoàng Y Y tận lực giao hảo Trương Úc Văn, kéo tay của nàng ra khỏi sân thi đấu.

Đang sau, Cổ Thần Dật đeo cặp đi theo, trên đường đi đều tăng bốc Trương Úc Văn :

- Chị, thật lợi hại, đánh bại cả chị Y Y đấy.

Hoàng Y Y lườm hắn một cái, nói:

- Đây là trường học đấy, gọi là cô giáo.

Trương Úc Văn tiếp lời nói:

- Đúng rồi, Y Y, em là cô giáo dạy số của Tiểu Dật à? em nên quan tâm hắn nhiều hơn.

Trương Úc Văn đã mở miệng, Hoàng Y Y chỉ phải đáp ứng. Quay đầu lại gặp Cổ Thần Dật cười hề hề, nhìn không được lại hừ một tiếng.

Trương Úc Văn không hiểu hỏi:

- Có chuyện gì vậy Y Y?

- Tiểu tử này không thành thật, lần trước lúc ra khỏi bệnh viện, bảo hắn đi trước hắn lại vụng trộm quay lại...

Nói đến một nửa, cảm giác có chút không ổn.

- Hà, hắn quay trở lại làm gì?

Mặt Hoàng Y Y đỏ lên, hung hăng mà lờm Cỗ THẦN DẬT.

Cỗ THẦN DẬT lại thừa cơ cười hi hi, khoa trương nói :

- Chị Y Y rất lớn, rất trắng.

- Há?

Hoàng Y Y thở nhẹ một tiếng, trong lòng biết hắn đang nói cái gì, một cước vung lên.

Một cước này là tức giận đá ra đây, đúng là một chiêu trong Vô Ảnh Thập Bát Cước, Cỗ THẦN DẬT muốn trốn thì quá dễ, nhưng trước mặt hai người không thể biểu hiện ra được/

Hắn giả bộ không tránh thoát, lại hơi nghiêng người, cho cước của Hoàng Y Y đá vào hông, sau đó đau đớn hô một tiếng, lao về phía Trương Úc Văn...

Trương Úc Văn đương nhiên là đỡ lấy.

Cỗ THẦN DẬT một mực lao vào trong ngực Trương Úc Văn, mặt vùi sâu vào trong ngực nàng, kêu lên :

- Chị, chị Y Y khi dễ em, chị giáo huấn giúp em.

...Hai người bọn họ lúc này là nhân vật chói sáng, lúc đi ra khỏi sân thi đấu, sau lưng đã theo một đám người, thấy Hoàng Y Y đá Cỗ THẦN DẬT một cước, tất nhiên là không thể so với cú đá vào huấn luyện viên Lý, rõ ràng có chút liếc mắt đưa tình. Sau đó, tiểu tử này nhào vào trong ngực nữ tử đánh thắng Hoàng Y Y, nữ tử này lại không tức giận...

Trời ạ!

Thiên Lý ở đâu a...!

Bạn đang đọc truyện *Hân Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mẹ Mình Nói Không Tính

Chuyện kể tiếp có chút phức tạp.

Sau khi xác nhận thân phận Trương Úc Văn, mỗi ngày HOàng Y Y đều nghĩ cách lừa được Trương Úc Văn gia nhập Ngọa Long Quạt Khởi.

Hao hết trăm nghìn cay đắng, Trương Úc Văn vẫn chỉ là "không có hứng thú", "Không tham gia".

Xác thực, đối với Trương Úc Văn mà nói, sống tự do tự tại là tốt nhất. Từ nhỏ nàng là cô nhi, tuy khó khăn nhưng thích gì làm đấy, không lo lắng gì cả.

Sau đó, nàng được Khương Hữu Hà mang lên Mao Sơn huấn luyện, mãi cho đến lúc Tặc Vương qua đời, nàng mới xuống núi quay trở về Ma Đô.

Nàng vừa mới thoát khỏi sinh hoạt gò bó, nên càng không muốn đeo gông vào cổ.

Hơn nữa, giờ đây nàng là hướng dẫn viên du lịch, mang theo du khách đi ngắm cảnh, ngẫu nhiên ngứa tay lại làm trộm, vui đùa một chút, cuộc sống cực thoải mái.

Hơn nữa Cỗ THẦN DẬT lúc nào cũng lải nhải bên tai nàng, gia nhập tổ chức kia có quy định nghiêm khắc, không được tự do. lúc nào cũng gặp nguy hiểm, chết lúc nào không biết, hà tất sao phải đưa mình vào đó, chờ em lớn lên, hai chị em mình tung hoành giang hồ...tóm lại, Cỗ THẦN DẬT nói thuyết phục hơn Hoàng Y Y.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Đào mất đã tới năm 2000.

Kỷ nguyên mới bắt đầu, thế giới ngầm xảy ra nhiều lần biến động, các tổ chức Uất Kim Hương, Thiên Hồ Xã, vinh quang Thiên Sứ, u ám linh hồn không ngừng chiêu binh mãi mã, chính thể thực lực cơ bản đều tăng cường, mà sau khi Cỗ Tiểu Quân hi sinh thực lực Ngọa Long Quạt Khởi liên tục xuống. Điều này khiến cho cao tầng của Ngọa Long Quạt Khởi cảm giác được nguy cơ.

Tuy nói Ngọa Long Quật Khởi lấy phòng ngự làm chủ, nhưng nếu không có thực lực thì sao mà phòng thủ được.

Nguyên vọng chiêu mộ Trương Úc Văn càng thêm bức thiết.

ngày thứ ba của tết nguyên đán, Hoàng Y Y tìm đến Trương Úc Văn để đàm phán:

- Úc Văn, chúng ta đã quen như vậy rồi, em nói thẳng luôn! Chị có biết sư huynh của chị có quan trọng như thế nào với chúng em không? Hắn khiến địa vị tổ chức của bọn em tăng nhiều trong thế giới ngầm. Như vậy, sau khi hắn hi sinh...

- Cái gì? Sư huynh đã hi sinh?

Trương Úc Văn nghe thấy liền chấn động.

Sau khi Cổ Tiểu Quân hi sinh, ngành liên quan thấy trong hồ sơ hắn không có thân nhân. Hồ sơ ghi hắn 3 tuổi đã bị bắt đi đấy, một mực không tìm được người thân; hai sư phụ cũng đã tạ thế...về phần Trương Úc Văn không xuất hiện trong hồ sơ, cho nên không có người thông báo.

Hắn hi sinh chỉ có nhân viên nội bộ Ngọa Long Quật khởi biết rõ.

Mà trước đây, Trương Úc Văn thường xuyên tiếp xúc Hoàng Y Y nhưng nàng cũng không nhắc đến Cổ Tiểu Quân, nàng vẫn cho là sư huynh đi làm nhiệm vụ bí mật nào đó.

Nửa năm trước, lúc sư phụ qua đời, nàng ở cùng sư huynh vài ngày cũng nghe được cơ bản công việc của sư huynh.

Thì ra là vậy, Cổ Tiểu Quân không xuất hiện cạnh Hoàng Y Y thì nàng cũng chỉ cho rằng hắn đang làm nhiệm vụ ở nước ngoài, làm sao có thể nghĩ được là hắn đã chết chứ?

- Cái gì? Chị không hề biết?

Hoàng Y Y cũng lắp bắp kinh hãi.

- Đúng vậy, không ai nói cho chị việc này. Sư huynh hi sinh như thế nào? Em nói nhanh lên.

Hoàng Y Y đơn giản nói nguyên nhân cái chết của Cổ Tiểu Quân, nói ra việc Uất Kim Hương, Thiên Hồ Xã liên thủ ám sát hắn rành mạch.

- Úc Văn, hiện tại chị biết tại sao em lại muốn chị gia nhập a? Báo thù...báo thù cho Cổ Tiểu Quân. Chúng em cần sự giúp đỡ của chị.

Hoàng Y Y lôi Cổ Tiểu Quân ra thuyết phục Trương Úc Văn, nàng xem trọng địa vị Cổ Tiểu Quân trong nội tâm Trương Úc Văn.

Cổ Tiểu Quân đối với Trương Úc Văn mà nói, kỳ thật tựa như một cái dấu ấn. sau khi báỉ Khương Hữu Hà làm sư phụ, nàng mới biết có một sư huynh. Hơn nữa, sư phụ thất vọng với hắn cực độ. Học nghệ ở Mao Sơn bảy năm, khi sư phụ chết nàng mới thấy sư huynh.

Nói chung là cảm tình không có bao nhiêu, chỉ có một tầng gián tiếp quan hệ. Đương nhiên nàng và hắn là cô nhi, từ đó mà nói, trên thế giới này, hắn và nàng thân cận hơn so với những người khác.

Đột nhiên nghe được tin sư huynh chết, thương cảm cũng có, nhưng không đến mức mất đi lý trí. Huống chi mình có bao nhiêu tài cán vẫn rất rõ ràng, có thể có bao nhiêu tác dụng nàng cũng biết.

- Y Y, như vậy đi. nếu như về sau cần ta xuất lực, em nói cho chị một tiếng, nếu trong khả năng chị sẽ giúp. Nhưng gia nhập thì thôi nhé. Sinh hoạt hiện tại của chị rất bình yên, công việc cũng ổn định.

- Vậy đại thù của sư huynh làm sao bây giờ?

- Hắn không phải người của bọn em sao? hơn nữa là vị hôn phu của em, đương nhiên dựa vào em và tổ chức kia rồi.

- Nhưng sự tình này không có quan hệ với chị sao?

Đoạn thời gian trước, Cổ Thần Dật mỗi lần gặp Trương Úc Văn đều quán thâu tư tưởng không gia nhập tổ chức...hắn là người biết rõ nhất sự việc trên thế giới này, hơn nữa khi hắn thành công đem lực chú ý của Ngọa Long Quật Khởi đến người nàng, hắn cũng đoán được kết quả này.

Nếu như Trương Úc Văn hiếu kỳ, hoặc ngoài ý muốn ra nhập Ngọa Long QUật Khởi, như thế bí mật của nàng rất nhanh bị phát hiện. Một khi Ngọa Long QUật Khởi phát hiện nàng không phải là người bọn hắn muốn tìm, thì hắn sẽ gặp phiền toái, Ngọa Long Quật Khởi sẽ theo dõi hắn 24/24 để tìm ra cao thủ chân chính.

Trương Úc Văn lắc đầu, nói:

- Sự tình của sư huynh chị bất lực. Chị gần đây có nhiều việc, ngoài việc dạy võ công cho Cổ Thần Dật còn cả chăm sóc em gái Vương Vũ Thuần nữa...

Bởi vì trong nội tâm đã có định kiến, Trương Úc Văn từ chối rất trực tiếp.

Sự việc như thế một mực tiếp diễn cho đến khi nghỉ đông.

Với Cổ Thần Dật đây là học kỳ đầu tiên sau khi hấn tân sinh. là người của hai thế giới, nhưng đây là lần đầu tiên hấn đi học chính quy.

Rất tốt.

Thật sự rất tốt.

Học kỳ này, hấn chỉ không có nhiều hơn một người bạn là VŨ Tịch Nhan, hơn nữa hai nữ từ quan hệ với hấn ở kiếp trước là Hoàng Y Y và Trương Úc Văn cũng ở bên cạnh hấn.

"Vận mệnh" vô cùng thần kỳ, khiến cho hấn và hai người ở cùng một chỗ.

Trước kia ở Mao Sơn, Sư phụ Ngụy Vô Sơn từng giải thích về hai chữ "Vận Mệnh". "Mệnh" là Tiên Thiên bẩm sinh không thể cải biến; "Vận" thì là một loại xu thế huyền diệu giữa vũ trụ, có tính thời gian và không thể nghịch chuyển, nhưng lúc nào cũng biến hóa.

Mệnh quyết định vận, nhưng người lý giải được Vận Mệnh có thể dùng Vận để cải biến Mệnh.

Cuộc đời này của hấn, vận mệnh đã biến dị, bởi vì hấn phá vỡ quy luật của sinh mệnh, phục sinh sau khi chết. Chỉ có điều cải biến một thân thể nhưng linh hồn vẫn tồn tại. Loại này "Biến dị" này đã cải biến sinh mệnh quỹ tích của hấn.

Không chỉ có như thế.

sau khi hấn trọng sinh, trong thời gian ngắn Hoàng Y Y và Trương Úc Văn đều xuất hiện ở bên cạnh hấn, đây là "Ý chí" mà không ai nắm giữ được.

Nhưng hấn không muốn các nàng gặp nguy hiểm. Hấn đã sớm hạ quyết tâm, không chỉ ngăn cản Trương Úc Văn gia nhập "Ngọa Long Quật Khởi" mà cũng muốn lôi Hoàng Y Y ra khỏi đó.

còn việc Báo thù, Hấn sẽ dựa vào lực lượng của mình mà hoàn thành.

Hấn ngày nào cũng rèn luyện, rồi tu chân, luyện năng lực phản ứng là vì cái mục tiêu này.

Đương nhiên, biến hóa của hấn quá lớn, không có khả năng giấu diếm được người khác. Các học sinh cảm thấy gan của hấn càng lớn hơn, thành tích học tập cũng nâng cao. Đặc biệt là toán học, kết quả cuối kỳ lại xếp thứ 22.

Sau đó, thể chất của hấn cũng thay đổi. Như lúc ôm Hoàng Y Y chạy trốn đã vượt qua khỏi tưởng tượng của mọi người.

Đương nhiên hấn đã tận lực dấu đi, nhiều biến hóa mà người khác không nhìn ra đấy. Đừng nói bạn bè, giáo viên mà chính cha mẹ hấn cũng đều không biết rõ chân tướng.

Ngày cuối cùng của học kỳ, hấn ngồi trên xe Vũ Tịch Nhan về nhà.

Trên xe, Vũ Tịch Nhan có chút không vui hỏi:

- Tiểu Dật, vì sao cô Y Y luôn tìm bạn thế? Không phải vì cô ấy mà bạn tránh mặt mình chứ?

Cổ Thần Dật sững sờ, hỏi:

- Tiểu Vũ, mình có tránh mặt bạn sao?

- Còn hỏi à? Trước kia chúng ta thế nào, hiện tại thế nào, còn nhiều lời hả?

Sinh nhật VŨ Tịch Nhan sau hấn một tháng, lúc này đã tròn 14t. 14t nàng đã sơ hiện nhiều chỗ. hơn nữa tâm tư của nàng càng thêm tinh tế.

- Tiểu Vũ, mình không tránh mặt bạn, trong lòng mình, bạn và mình vẫn như trước kia. Chỉ là chúng ta đã lớn, đôi khi không thể làm bộ trước mặt người khác.

Vũ Tịch Nhan có phán đoán của mình nói:

- Có phải ca ca của mình đi tìm bạn nói gì đúng không?

Sau khi xe đã đến tiểu khu nhà Cổ Thần Dật, Vũ Tịch Nhan lại xuống xe đi cùng hấn một đoạn, lúc sắp đi vào nhà, nàng nói:

- Nhớ lại, sau khi sinh nhật, bạn bắt đầu tránh mặt mình, không phải lúc đấy ca ca mình nói gì chứ?

- Hả? sao bạn nghĩ như vậy?

Cổ THần Dật cả kinh, Tiểu Vũ rốt cục đã nghĩ đến vấn đề này.

Trước tiểu khu, nhiều người đón con đi học về, Vũ Tịch NHan bỗng nhiên nói :

- Chú Lâm, chú về trước a, lát nữa cháu đi taxi về.

Cổ Thần Dật ngăn lại, nói:

- Không được, mẹ bạn sẽ lo đấy.

Vũ Tịch Nhan thông minh vượt qua hấn nghĩ, nằng quả quyết nói :

- Chú Lâm, quay về nói với mẹ cháu, cháu ăn tối ở nhà Cổ THần Dật xong mới về.

Quay đầu lại còn nói thêm :

- Làm sao thế? sao muốn nói lại thôi. Chẳng lẽ không muốn mình ăn cơm nhà bạn? bạn không thích nhưng A di sẽ thích đấy.

Cổ Thần Dật gãi gãi đầu.

Ngay sau đó, Vũ Tịch Nhan một lời ra :

- Ngày đó, mẹ của mình nói như thế nào? không được phép nói dối.

Cổ Thần Dật nhìn Tiểu Vũ, kinh ngạc với trí tuệ của nàng.

- Tiểu Vũ, bạn lợi hại, mình chỉ nói mẹ bạn sẽ lo lắng, liền đoán được chân tướng. thật ra, mẹ bạn cũng không nói gì, chúng ta đều lớn hơn rồi, nên cách xa nhau để tránh hiềm nghi.

Vũ Tịch NHan tức giận đá hấn một cước nói :

- Bạn sao lại không nói cho mình biết luôn, dám dấu hả! Lời mẹ mình nói mất hiệu lực từ hôm nay, Mẹ mình nói gì đều không tính.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cải Trang

Sau khi Vũ Điền Hi Nhị ám sát thất bại, "Thiên Hồ xã" lập tức ra tay điều tra. Nhưng mấy tháng cũng chưa có kết quả. Không lâu sau Sơn Bản Kiệt Phu nhận được tám ảnh được gửi về từ Hoa Hạ, trong hình Vũ Điền Hi Nhị bị một mảnh trúc xuyên qua yết hầu, điều này làm hấn kinh ngạc.

Hấn tự nhiên hiểu rõ thủ pháp của Kim thủ Cổ Tiểu Quân, nếu không phải tự tay đánh vỡ đầu Cổ Tiểu Quân, hấn hơn phân nửa cho rằng kẻ này chưa chết.

Thủ đoạn giết người không có sai biệt a!

Tạm thời không tra xét được nguyên nhân, dựa theo quy cũ, "Thiên Hồ Xã" không thể mù quáng hành động. Trách nhiệm điều tra để cho Hoàng Bản bên kia đi.

Hoàng Bản cũng không tìm ra được manh mối.

Đối với sự tình ái đồ Cổ Tử Quân hi sinh, Vương Thận Hành điều tra rất tỉ mỉ, tổng kết các nhân tố liên quan, trong lòng cũng nghi ngờ Hoàng Bản. Bởi vậy, những hành động sau này đều đem Hoàng Bản gạt bỏ, thí dụ như việc bọn hấn đã tìm được cao thủ Trương Úc Văn.

Hoàng Bản cũng tự mình điều tra sự tình của Vũ Điền Hi Nhị. Trên thực tế, từ khi giết chết Cổ Tiểu Quân, thiếu niên bị Sơn Bản Kiệt Phu đâm xe vào may mắn không chết, trong lòng hấn thủy chung có cảm giác không rõ, chính là có chút không an tâm.

Tổ chức đã nhiều lần điều tra kì tích sống lại của thiếu niên, hấn đều biết, thậm chí đọc qua bản ghi chép.

Trong lời khai của thiếu niên, hắn xác định mình chưa bị lộ. Theo lý trí, một thiếu niên 13 tuổi trước chuyên viên tra xét của Ngọa Long Quật Khởi không thể che giấu được điều gì.

Nhưng hắn vẫn bất an.

Vũ Điền Hi Nhị đến giết thiếu niên, hắn cũng biết. Kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, thiếu niên không mất cộng lòng nào mà sát thủ cấp B của Thiên Hồ Xã đi đòi nhà ma. Việc này tất có khả nghi, cũng là nguyên nhân quan trọng làm hắn có bất an.

Không lẽ tự mình phải xử lý?

Hắn do dự thật lâu.

Lấy tình hình trước mắt của hắn, sau khi Cổ Tiểu Quân hi sinh, tổ chức tuy có tìm hắn nhiều lần để điều tra nhưng đại khái vẫn còn tín nhiệm. Có thể làm đến bước này quả thực không dễ dàng.

Cho dù có người hoài nghi, hắn cũng đem loại hoài nghi này đè xuống mức thấp nhất, phạm vi nhỏ nhất.

Có nên giết chết thiếu niên? Hắn phân vân rất nhiều lần.

Hắn biết rõ, nếu thiếu niên ngoài ý muốn mà chết thì tổ chức sẽ nghi ngờ thành viên nội bộ. Riêng việc Vương Thận Hành cử Hoàng Y Y đi trung học Văn Lại bảo vệ thiếu niên đã nói rõ tầm quan trọng của hắn trong lòng Vương Thận Hành.

Nhưng điều đó cũng nói lên thiếu niên có tồn tại bí mật gì đó, nếu không Vương Thận Hành cũng sẽ chẳng sắp xếp người xung quanh hắn.

Chuyện này cũng không ủy thác cho người khác, hắc bang như Thanh Trúc cũng không có khả năng làm việc sạch sẽ, bị Ngọa Long Quật Khởi mò ra giấu vết, hắn liền xong đời.

Hoặc là không làm, đã làm phải tự mình ra tay. Hắn suy nghĩ kiên định.

Sau tết 9 ngày, Hoàng Bân cải trang đến nơi ở thiếu niên nghiên cứu địa hình.

Hôm nay, Vũ Tịch Nhan cũng đến tìm Cổ Dật Thần để chơi.

Trước nghi đông nàng đến nhà Cổ Dật Thần ăn cơm, về nhà bị mẹ khởi binh vấn tội. Mẹ con âm ỉ một trận, sau đó đem Vũ Tịch Nhan cảm tức.

Đến ngày hôm nay, ca ca Vũ Tịch Nhan phải nói hộ một phen nàng mới được thả.

Cô gái gõ cổng nhà Cổ Dật Thần.

- Thúc thúc, a di, năm mới vui vẻ!

Cha Cổ Thần Dật nhân dịp Tết âm lịch về nhà thăm người thân, nghe Vũ Tịch Nhan đến chúc tết, cười đứng lên:

- Tiểu Dật, bạn học ngươi đến.

Mẹ hắn Cổ Bội Lan chạy tới mở cửa cho Vũ Tịch Nhan:

- Tiểu Vũ, hôm nay thật đẹp, mau vào ngồi.

Vũ Tịch Nhan đỏ mặt vào cửa.

Mẹ hắn vội vàng châm trà cho nàng.

Đối với Vũ Tịch Nhan nhu thuận xinh đẹp, Mẹ Cổ Thần Dật phi thường yêu thương, nếu không phải Vũ gia là hào môn, có điểm treo cao, thì mẹ hắn đã đem nàng này đối xử như con dâu tương lai... Cô gái này lúc bé rất thân với Tiểu Dật, tâm địa cũng tốt, đáng tiếc dòng dõi quá cao.

Cổ Thần Dật ra khỏi thư phòng, ấn ý nhìn Tiểu Vũ một cái, nói:

- Ba mẹ, con cùng Tiểu Vũ đi ra ngoài chơi.

- Đứa nhỏ này, Tiểu Vũ vừa tới, ngươi cho nàng nghỉ ngơi một hồi.

Vũ Tịch Nhan cười nói:

- A di, không sao, bọn cháu muốn đi Đồ Thư Quán.

Đầu năm đi Đồ Thư Quán? Cha mẹ tự nhiên là không tin. Nhưng trong lòng không tin, trên mặt không thể lộ ra nửa điểm dấu vết.

Mẹ hắn lấy ra một bao lì xì đưa cho vũ Tịch Nhan, nói:

- Tiểu Vũ, cho người tiền mừng tuổi.

Biết Tiểu Vũ sẽ đến, nàng sớm chuẩn bị một bao lì xì. Vũ gia là nhà giàu, tiền lì xì ít quá thì không được.

Vũ Tịch Nhan thân nhiên tiếp nhận, cười tủm tỉm nói:

- Cảm tạ a di.

Cổ Thần Dật cầm ba lô ra ngoài.

- Mang ba lô làm gì?

Sau khi ra cửa, Vũ Tịch Nhan nghỉ hoặc nhìn ba lô căng phồng trên người hắn.

- Bí mật nhỏ.

- Cái gì a?

- Chúng ta ngày hôm nay đi sàn nhảy, mình muốn cải trang một chút.

Vũ Tịch Nhan kinh ngạc hỏi:

- Đi sàn nhảy?

Quán bar là địa phương thanh niên trẻ tuổi đến vui đùa, tuổi tác của bọn họ quá nhỏ, bình thường sẽ không đi nơi đó chơi. Hơn nữa, quán bar đa số là thanh niên hư hỏng, tốt xấu lẫn lộn, với xuất thân của Vũ Tịch Nhan bình thường đều bị nghiêm cấm.

- Có mình đây, bạn cứ yên tâm đi. Một mình bạn thì không thể đi.

Vũ Tịch Nhan liền mừng rỡ gật đầu :

- Bị mụ mụ nhốt nhiều ngày, nên thả lỏng một chút.

- Ừm, vì nguyên nhân này mới dẫn bạn đi, bất quá việc này không thể để cho mẹ bạn biết.

- Đã hiểu.

Hai người sôi nổi đi ra ngoài.

Nhỏ bé khu mặt cỏ âm hưởng chính đang truyền phát tin Mạnh Đình vi ca “trong gió có đóa vũ lâm vân”

Trong gió có đóa mưa lâm vân

Một đóa mưa lâm vân

Vân trong nội tâm tất cả đều là mưa

Tích tích tất cả đều là người

Trong gió có đóa mưa lâm vân

Một đóa mưa lâm vân

Vân trong gió tổn thương thấu tâm

Không biết lại đem thổi hướng đến nơi đâu

Thổi a... Thổi một chút hoa rơi đầy đất

Tìm không thấy một tia thương tiếc

Phiêu a... Bồng bềnh qua nghìn vạn dặm

Đau khổ chờ đợi người ngày về...

Trong khúc nhạc vui vẻ, Cổ Thần Dật kéo tay vũ Tịch Nhan ra ngoài tiểu khu. Tìm một căn phòng trống, thiếu niên đóng cửa phòng, trong ánh mắt kinh

nghe của Vũ Tịch Nhan, ngón tay đặt lên mép làm một thủ thế "Xuyết", sau đó lấy đồ trong ba lô ra...

Vũ Tịch Nhan không hiểu hắn làm gì, lẳng lặng mà nhìn, chỉ chốc lát sau, miệng trở thành chữ "O".

Chỉ thấy Cổ Thần Dật động tác cực kỳ thông thạo, cấp tốc bỏ đi áo khoác, đeo lên người một chiếc nịt ngực, bên trong lấp đầy đồ vật, căng phồng, mặc vào nữ y, đội tóc giả dài, sau đó lấy ra tấm da mỏng che lên mặt, cười hỏi:

- Hắc! Mỹ nữ, tỷ tỷ có xinh đẹp hay không?

Vũ Tịch Nhan sợ hết hồn, nếu không tận mắt nhìn cái trang, nàng nhất định cho đây là một nữ tử đang nói chuyện.

Dáng người bọn họ không kém nhau mấy, Cổ Thần Dật sau khi cải trang, con vịt nhỏ xấu xí biến thành thiên nga trắng, thân thể yếu đuối, khuôn mặt xinh đẹp, thanh âm cũng giống giọng nữ.

- Tiểu Dật,... Tại sao lại như vậy?

Vóc người thay đổi, bởi vì hắn mang theo áo ngực độn căng; kiểu tóc thay đổi, vì bộ tóc giả; khuôn mặt biến hóa cũng là do lớp màng da; nhưng âm thanh cũng khác hoàn toàn, giọng nữ rất ôn nhu, làm Vũ Tịch Nhan bất ngờ vạn phần.

- Mỹ nữ, đồ kị hà? Nhìn thấy tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, tự ti sao?

Sau khi cải trang Cổ Thần Dật bởi vì vóc người, khuôn mặt duyên dáng, nhìn qua có ít nhất mười bảy mười tám tuổi, so với ngày ngô vũ Tịch Nhan lớn hơn vài tuổi, bởi vậy càng thêm có nữ nhân vị.

- Sao, làm sao có khả năng?

Vũ Tịch Nhan cảm giác đang nằm mơ.

Trên thực tế, những này đạo cụ không phải ở cửa hàng bình thường mà mua được, chỉ ít tấm da kia không có bán trên thị trường.

- Thế nào? Chân thực chứ?

Hắn khôi phục giọng nam hỏi.

- Quá kinh ngạc, Tiểu Dật, hoàn toàn không nhận ra người.

Nàng đưa tay sờ mặt Cổ Thần Dật, cảm giác ấm áp, co giãn, độ mềm mại hoàn toàn như thật.

- Đây là bí mật của chúng ta a, không thể nói cho bất kỳ người nào.

Vũ Tịch Nhan gật gù.

- Đi thôi.

Hắn nắm tay của nàng đi khỏi phòng. Hai thiếu nữ xinh đẹp kết bạn mà đi.

Sắp tới cổng tiểu khu, Vũ Tịch Nhan cảm thấy tay Cổ Thần Dật đột nhiên siết chặt, liếc mắt nhìn hắn, hỏi:

- Sao thế?

Cổ Thần Dật lắc đầu, nói:

- Không có chuyện gì, nhìn thấy một vị bạn cũ.

Trước tiểu khu, một vị nam tử 30 tuổi cất bước đi tới, vẻ mặt thân thiện, nhìn qua cứ tưởng là người của tiểu khu dân cư.

Tiểu Vũ nhìn Cổ Thần Dật một chút.

Cổ Thần Dật lần thứ hai lắc đầu, nói:

- Đi thôi, không có chuyện gì.

Nhưng trong lòng là lửa giận thiêu đốt.

Nam tử phía trước tuy cũng cải trang, miệng có thêm ria mép, mặt có vài vết thương, thay đổi kiểu tóc, nhưng hắn liếc mắt là nhìn ra, đây là Hoàng Bân!

Hắn đến nơi này làm gì?

Nhưng thế nào cũng không có lòng tốt.

Được! Được! Được!

Ta còn không tìm người tính sổ, người đã tới tìm ta xuống tay trước!

Song phương đi ngày càng gần.

Cổ Thần Dật kéo vũ Tịch Nhan, đột nhiên ngăn cản Hoàng Bản, hướng về hắc liếc mắt đưa tình, nũng nịu hỏi:

- Anh chàng đẹp trai, cho hỏi thăm một chút được không?

Hoàng Bản sững sờ, nhìn cô gái xinh đẹp lộ ra tao nhã, nhúm mày hỏi:

- Chuyện gì?

- Là vậy, Em cùng muội muội vừa nãy đánh cược, đánh cược người không phải là người khu này, thắng được 50 nguyên đấy, Anh cho chúng em đáp án đi.

Vũ Tịch Nhan rất phối hợp nói rằng:

- Đúng đấy, đúng đấy, xin mời chú nói cho chúng ta."

Hoàng Bản phát tay, cá giận nói:

- Đi, đi! Biết làm gì!

Cổ Thần Dật lại kéo vũ Tịch Nhan ngăn trở đường đi của hắc, ngây thơ hỏi:

- Anh chàng đẹp trai, Anh cho chúng em câu trả lời đi, chuyện đơn giản mà.

Hoàng Bản đến tìm hiểu địa hình, sợ bị người đề ý, trước mắt hai cô gái xem ra tuổi không lớn lắm, vô cùng xinh xắn, lại kiên quyết hỏi, ở đây người ta tới lui rất nhiều.

- Ách, Anh làm sao không phải người của khu này?

Cổ Thần Dật vỗ tay cười nói:

- Chị đã nói rồi, hắc là người tiểu khu chúng ta, vậy mà muội muội ta không tin. Vẫn là ta thắng đi? Anh chàng đẹp trai, xin địa chỉ, kiểm tra một chút, miễn cho muội muội nói người lừa người.

Hoàng Bản sắc mặt lại biến, buồn bực nói rằng:

- Ta là tới làm khách, không phải người của tiểu khu.

Vũ Tịch Nhan kinh nghi nói:

- Chú này thật kỳ quái, không phải người khu dân cư này vì sao gạt chúng ta? Suýt chút nữa để ta thua 50 đồng rồi.

Hoàng Bản thầm mắng xui xẻo, xuất sư bất lợi a! Vừa đến đã bị người khác chú ý, làm sao mà làm việc? Hắc lo nhất là gây ra động tĩnh bị Ngọa Long Quạt Khởi hoài nghi a!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cười Chết Mất

Hai giờ chiều, hai thiếu nữ thanh xuân đáng ngọc ngăn cản Hoàng Bản đang cải trang, hỏi vấn đề khiến người khác không biết khóc hay cười nữa.

Vũ Tịch Nhan rất là hưng phấn.

Nghỉ đông bị mẹ cảm tức, đang buồn bực, lúc này mới đi chơi với Cổ Thần Dật, tâm tình đang vui vẻ; sau đó thấy Tiểu Dật cải trang làm mỹ nữ, xinh đẹp gọi cảm đã khiến nàng ngạc nhiên vô cùng. Chuyện thú vị lại đến, "Nàng" lại chặn một nam tử chuẩn bị đi vào cư xá để trêu đùa.

Vũ Tịch Nhan đương nhiên không biết dụng ý thật sự của Cổ Thần Dật, chỉ cảm thấy vô cùng kích thích, trên mặt tươi cười vì trò đùa đã thành công.

Đặc biệt là thấy Cổ Thần Dật hướng nam tử kia nháy mắt, bộ dáng khiêu gợi càng làm cho nàng cười đau cả bụng.

- Ha ha ha ha!

Nàng lén véo, cầu cánh tay Cổ Thần Dật, rồi cúi xuống cười to.

Cổ Thần Dật vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, nói:

- Tiểu muội muội, dịu dàng một tí được không? thịt tay chị bị em véo đứt rồi đấy.

Vũ Tịch Nhan ngửa mặt lên, trên mặt có chút nước, chắc là do cười ra nước mắt a. Nàng liếc mắt nhìn Hoàng Bản đang không biết làm thế nào.

Hoàng Bản phiền muộn cũng không phải, không phiền muộn cũng không phải. Hai nữ tử xinh đẹp ngăn hấn lại để hỏi, biết rõ là trêu đùa, nhưng không thể nổi giận a...! Nếu nổi giận với hai cô nương này, người ta sẽ đề ý đến hấn.

Đặc biệt là bên cạnh đã đứng hai mẹ mập mặt mũi dữ tợn đang nhìn về phía hấn, khiến cho hấn rất sợ hãi.

Hấn do dự thoáng một chút, nghĩ trong lòng, mặc kệ như thế nào, nhất định phải quát lớn vài câu.

Nhưng Cổ Thần Dật trở mặt so với hấn nhanh hơn nhiều.

Chỉ thấy "Nàng" mặt nghiêm, mặt mũi tràn đầy khinh thường mà liếc nhìn hấn một cái, lớn tiếng nói:

- Đại thúc, thúc không biết bây giờ đang là tết âm lịch à?

Hoàng Bản sững sờ.

Anh chàng đẹp trai biến thành đại thúc thì thôi, nhưng cái giọng kia tựa hồ có chuyện a...!

Quả nhiên, "Nàng" tiếp tục lớn tiếng nói:

- Đi chúc tết bạn bè, rõ ràng lại tay không, thúc rất ý tứ a? mặt dày quá a? thúc không thấy mình quá là khó coi sao?

Hoàng Bản hít không ra hơi.

Nàng kia chửi hấn thật dứt khoát!

Lão tử đi tay không mắc mớ gì đến ngươi a...!

Vũ Tịch Nhan cũng có chút buồn bực, Tiểu Dật lại nghĩ ra trò gì a?

Cổ Thần Dật đã quay mặt nhìn về phía hai mẹ mập kia nói :

- Hai vị tỷ tỷ...

Bác gái sững sờ, đây là bảo mình sao?

gật đầu một cái.

Cổ Thần Dật cười híp mắt đối với hai vị bác gái nói ra:

- Hai vị tỷ tỷ, vị đại thúc tay không này không phải đến nhà bọn em, kỳ thật em và hấn là không quen nhau đấy.

Hai vị "Tỷ tỷ" tuy nhiên không hiểu cái này "Muội muội" muốn biểu đạt cái gì, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu, tùy thời chuẩn bị hát đệm.

- Hấn muốn qua nhà em càng không được a...

QUay đầu nói với Hoàng Bản :

- Có biết tết không? có hiểu câu có qua có lại không? muốn tiết kiệm tiền thì cũng phải mua hoa quả chứ?

Hai vị bác gái rất nhanh gật đầu, con mắt nhìn về phía Hoàng Bản đương nhiên trắng nhiều và đen ít (Lườm)

Vũ Tịch Nhan đang cười thầm, thấy một màn như vậy liền cười to lên, lưng khom lại như con tôm luộc.

- Ha ha ha ha

Cười chảy cả nước mắt, trong nội tâm kêu gào :

- Cổ Thần Dật quá ác rồi, sao lại trêu người ta như vậy chứ.

Buồn cười nhất là Cổ Thần Dật hơi nhấc mặt lên, liếc xéo đại thúc kia, bộ dáng giống hệt nữ tử, nhìn không ra chút nào là con zai.

Hoàng Bản giận dữ, mắng:

- Nơi nào đến hai con điên? dám chơi lão tử? lão tử đi tay không thì sao?

Xong rồi, quả thật là bom nổ a.

Hai vị bác gái đồng loạt lao lên phía trước, mãnh liệt nổ súng.

Mắng chửi người khác là một kỹ thuật, hơn nữa lại là nghề nghiệp của nữ nhân. Huống chi hai bác gái này thường thấy các mặt của xã hội, có thể nói là kinh nghiệm phong phú. Một trận thóa mạ này, Hoàng Bản căn bản không thể đỡ nổi.

Bảo kiếm mà luyện mà ra, hoa mai hương chịu lạnh mà thành. Chính là cái đạo lý này.

Hoàng Bản biệt khuất a...

Hắn là cái trang mà đến, sợ nhất khiến cho những người khác chú ý. Lần này xong rồi, còn chưa đi vào cư xá, cũng đã khiến cho bảo vệ và mọi người trong cư xá chú ý, nếu còn đi nghiên cứu địa hình thì quá mạo hiểm. Chỉ có thể rút lui, lần sau cái trang thành người khác mới đến được.

Dậm chân một phát, đồ bùng mặt mà chạy trốn.

Vũ Tịch Nhan thấy người này bỏ chạy lại càng cười to nói :

- Mau đỡ mình, không cười bê bụng rồi, sức đi đường cũng không có đây.

Cổ Thần Dật liền đỡ lấy nàng, đối với hai vị bác gái nói :

- Cảm ơn hai vị tỷ tỷ, vừa rồi người nọ lên lên lút lút đấy, vừa nhìn cũng không phải là người tốt, đuổi hắn đi là an toàn cho cư xá.

Vài tiếng tỷ tỷ khiến hai bác gái hớn hờ, một người trong đó nói :

- Lần sau chỉ cần thấy hắn, chúng ta liền chửi, chửi cho hắn không dám đến đây.

- Tỷ tỷ thật lợi hại.

Cổ Thần Dật dựng ngón tay cái lên.

Hai vị bác gái nhếch môi.

Sau khi ra khỏi cư xá, Vũ Tịch Nhan vẫn dựa vào trên người Cổ Thần Dật.

Cổ Thần Dật ôm eo nàng cười nói :

- Tiểu muội muội, eo rất mềm mại a...

Tiểu Vũ cười một tiếng, đẩy hắn ra...vừa rồi cười nhiều quá khiến người không còn khí lực, lúc này lại bị Cổ Thần Dật ôm eo, khí lực càng không có, động tác đẩy này người ngoài nhìn thấy thì cảm giác có chút hàm ý đùa tình.

- Ách, Tiểu Vũ, chú ý hình tượng a...bạn xem người ta nhìn kia, 8 phần cho chúng ta là bách hợp đấy.

- Bách hợp cái đầu mi ý.

Vũ Tịch Nhan hờn dỗi mà đẩy bộ ngực cao vút của hắn.

Cổ Thần Dật sợ tới mức nhảy ra nửa bước, thấp giọng hỏi :

- Tiểu Vũ chớ làm loạn, đẩy thế làm bộ ngực biến dạng thì sao?

Vũ Tịch Nhan nghe xong dừng cảm rồi :

- Thích thế đấy, muốn bạn biến dạng đấy.
- Làm sao thế, không thấy xấu hổ hả? đừng nóng, khi nào lớn như tỷ tỷ thì sẽ được như thế này.

Hai người vui đùa đi về phía trước, người đi bên đường không ngừng liếc mắt nhìn.

Tự nhiên là xem Cổ Thần Dật nhiều hơn, Vũ tịch Nhan mới đang tuổi dậy thì, tuy thanh tú nhưng không thành thực như Cổ Thần Dật.

Tịch Nhan kinh nghi mà nhìn hết thấy, thấp giọng cười nói:

- Này, Nếu mình lấy tóc giả xuống, san bằng bộ ngực của bạn, có thể khiến bọn con trai kia chạy té khói không?
- Ách, Đừng, Mình còn muốn đưa bạn đi sàn nhảy đấy, không muốn xem mình làm mê loạn hết sàn nhảy à?
- Hà? nhanh lên, đi nhanh nào.

Tại Ma Đô, sàn nhảy, quán Bar, KTV đều ở một khu. Nơi đây cũng là chỗ ăn chơi hợp pháp.

Mở cửa sàn nhảy, một đồng âm nhạc náo động đập vào mặt.

Sau khi hai người vào sàn nhảy, người bên trong mắt đều tỏa sáng.

Cổ Thần Dật biến thân làm nữ tử mười tám, mười chín tuổi, đáng người đẹp mê hồn. Vũ Tịch Nhan nhìn cũng trẻ trung, số lượng nam tử ưa thích hình tượng này không ít.

Trước khi vào sàn nhảy, Cổ Thần Dật đã nói với Tiểu Vũ không nên cách hẩn quá xa. Lúc này tiếng nhạc sôi động đánh thẳng vào lòng người, tiết tấu mãnh liệt rất dễ làm cho người ta muốn nhảy nhót.

Cổ Thần Dật kéo Vũ Tịch Nhan đi đến bên cạnh sân khấu, đưa Tiểu Vũ đến đây chính là một lần buông lỏng biệt khuất mấy ngày trước.

Hai người cười toe toét nhảy nhót.

Sàn nhảy là tự do nhảy nhót đấy, không ai quan tâm nhảy như thế nào, thích nhảy ra sao thì nhảy.

Mới nhảy một hồi, có một đám nam tử chen dần đến bên người bọn hẩn.

- Tiểu muội muội, cùng ca ca nhảy được không?
- Mỹ nữ, nào nhảy cùng anh dê.

Cổ Thần Dật không ngại bọn hẩn, bắt quá, hẩn vẫn giữ khoảng cách gần với Vũ Tịch Nhan.

Sàn nhảy là địa bàn của Thanh Trúc bang, bảy tám thành viên của Thanh Trúc lúc này đã phát hiện Cổ Thần Dật và Vũ Tịch Nhan.

- Luru ca, nhìn xem bên này, hai cái Little Girl rất ngon a...
- Ở đâu? a....thấy rồi, tựa hồ là lần đầu tiên đến đây a...
- Đúng vậy, vừa nhìn đã biết là chim non.
- Ngũ ca, thế nào đây? mỗi người một em, chúng ta qua vui đùa một chút.
- Tốt, anh thích chị lớn đấy.
- Ok, em thích đứa trẻ hơn.

Bảy tám người đi đến.

Mấy nam tử vây quanh 2 người CỔ Thần Dật thấy mấy người này liền tự giác rời đi.

- Này! ANh Luru đến nhảy cùng em đây.

Uốn eo cái hông nhảy đến trước mặt Vũ Tịch Nhan, không biết thế nào, "Anh Luru" lại lao đảo thiếu chút nữa thì ngã, liên tiếp mấy phát mới đứng vững.

- Hà...Anh Luru, không phải vừa nhìn thấy mỹ nữ liền hoa mắt à?
- Anh Luru, đừng nóng, dục tốc bất bại.

Bên kia, Anh Ngũ đến bên người Cô THần Dật, làm bộ thu chân không được hướng trên người "Nàng" đổ vào trong miệng kêu :

- A...cẩn thận...anh vừa uống hai chén có chút...

Rõ ràng có thể đứng vào "nàng" đấy, nhưng Cô THần Dật xoay tít một vòng, dời đi chỗ khác, Anh Ngũ lao vào không khí, vừa định thu chân, bỗng nhiên cảm giác có một lực đẩy, tự dưng ngã xuống đất.

- A...nha, Anh Ngũ còn khoa trương hơn Anh Lư, nhanh như thế liền quỳ gối xuống váy người ta rồi.

Mấy tên lư mạnh không nhìn ra cái gì, cho rằng hai người này có chút kích động.

Một lúc sau mới cảm giác không đúng.

Bởi vì dù là Anh Lư, hay anh ngũ đều muốn chiếm tiện nghi trên người hai cô gái, mà đều bị ngã xuống đất.

- Mẹ kiếp, hai nữ nhân này tà môn.

- Anh Ngũ, người kia có vấn đề.

- Đừng nóng, bắt hai nàng đi vào bên trong.

Những người này vây quanh, Cô THần Dật lộ ra thần sắc sợ hãi nói :

- Đại ca, đừng đẩy nữa, em đi cùng với mọi người? đi đâu? vào trong hả? đi nào đi nào.

Tay giữ chặt Vũ Tịch Nhan nói :

- Đi, không có chuyện gì đâu, chúng ta đi vào bên trong vui đùa với mấy anh này một lát.

Những người này vui vẻ, cười nói:

- Sáng khoái. Anh rất thích người sáng khoái như vậy, mỹ nữ, đi theo sau anh Lư.

Một người sau lưng vừa nói vừa vỗ mông Cô THần Dật.

Trong sân nhảy nhiều người, Cô THần Dật không tiện xuất thủ, chỉ có thể lúi Tiếu Vũ bước nhanh vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.